

Hajdú-Antal Zsuzsanna

Különleges
történet
a szeretet
erejéről

BELVÁROSI SRÁC

Hajdú-Antal Zsuzsanna
BELVÁROSI SRÁC

erawan

Copyright © Hajdú-Antal Zsuzsanna, 2021

© Erawan Könyvkiadó, 2021

A kiadó elérhetősége a Facebookon:

www.facebook.com/ErawanKonyvkiado

Webshopunk, ahol kedvezmények

és könyvcsomagok várnak:

<https://erawan.hu>

Felelős kiadó: Fejős Éva

Szerkesztette: Münz András

A kéziratot gondozta: Lőrinczi Ágnes

Borítóterv, tördelés: Müller Péter

Borítókép: freepik.com

Elektronikus formátum:

Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-6269-25-6

...ezúttal az ő szája széle remegett, ahogy felolvasott pár részletet a blogomról:

– „Sose avasd be őket abba sem, hogy elveszi más kisgyerekek homokozólapátját a játszótéren, és magához szorítja azokat, mintha az élete függne tőlük. Ugyanezt csinálja a kisebbekkel is: szégyenérzet nélkül ölelgeti őket a játszótéren, akik fejvesztve menekülnek előle.” Balázs, komolyan kérdezem, mit gondol, helyes út-e ez.

A számát a tenyerembe gyúrtem.

A szívverésem mintha ismét elállt volna, majd újfent örült zakatolásba kezdett, csak már magasabb fokozaton.

A hideg verejték végigcsordult a halántékomon; a térdeim összekoccantak.

Ekkor olyasmit tettem, amit soha nem feltételeztem volna magamról azelőtt.

A kezem, a szabad bal kezem, amibe épp nem temetkeztem, megragadta a karfát, és segített felegyenesedni.

Végül leengedtem a másik karomat is.

Szabad vagyok.

Futok.

A franc se tudja, pontosan merre, az erdő elnyel, mint egy áldozatra éhes fenevad, a fejemben lüktet a szívverésem, a füleim égnek a hidegtől.

Piros széldzsekim egészen átázott, a szempillámon lecsordul egy izzadságcsepp, a számon át veszem a levegőt, szabálytalan, de nem érdekel. A fejtetőmön erősen ritkul a hajam; huzatos, nem fedi sapka.

Futok.

A budai hegyek némaságában csak a saját zihálásomat hallgatom.

Néha már nem tudom, a bolygó forog-e a talpam alatt, vagy ez az egész egy elcseszett mókuskerék.

Nem ellenségem most az erdő, de nem is a barátom: az edzőm, a trénerem, a segítőm, aki kegyetlenül hátba vág, ha lelassulnék, ha elfáradnék.

Ha feladnám.

* * *

Molnárné a hónapban másodjára rendelt babgulyást reggeli hetes kiszállításra, én pedig harmadjára éreztem úgy azon a héten, hogy becsípődött valami az ülepem és a

derekam között, ahogy kihajtogattam magam a kocsiból, a mutatóujjamon egyensúlyoztam a reklámszatyrot, amin egy kövér szakácsfej vigyorog, lezártam a verdát, és szeltem a lépcsőfokokat, egészen a kettő per hat ajtajáig.

Ez a mi babgulyásunk valójában kétszáz forintos bolti konzervből készül, fellöttyintve egy pohár langyos csapvízzel, de hogy legyen rajta haszon is, nyolcszázkilencvenötért adjuk dobozzal együtt. Mikrózva nem is olyan elviselhetetlen, ha valakit nem zavarnak az olajfoltok, amik lusta szigetként ringatóznak a tetején.

– Ha egészség van, minden van, nem igaz, Balázskám, na, várjon, csak várjon, már jött is a nyugdíj, hozta tegnap a postás, az isten áldja meg, de ideje volt már, na hová tettem, jaj, hová is tettem...

Molnár Mici néni, akinek senki se tudja nálunk az igazi keresztnevét, talán már ő maga sem, enyhén szólva nem dúskál az anyagi javakban. Hetente bejár a városba az ingyenes ételosztásokra, úgyhogy ezúttal se fogadhattam el tőle borraivalót, valahogy mégis belegyömöszölte a markomba, töredezett körmeivel szépen, egyesével a százas köré hajlította az ujjaimat, és cinkosan tekintett fel rám a puha ráncok közül, mintha ezeréves cimborák lennénk.

Cinkosan, vagy inkább részvétellejesen.

Vagy ha létezik a kettő elege, akkor úgy.

Mindenesetre egészen bevettem, hogy érdeklí, mi van azzal a magas, beesett képű futárral, aki metálbordó Ford Mondeóval jár ételt kihordani, amiből Metallica ordít; aki

minden nap valamivel később csenget fel a megbeszéltnél.

Akinek kopik a porc a térdében a lépcsózéstől, ő mégis kitartóan fut minden héten – gyakran látják elsuhanni a bérházak között; ez az ő fontossági sorrendje.

Attól azért távol áll, hogy szétesen, de így negyven felett több szőr van az állán, mint a feje tetején, az orra mintha jobban kiállna az arcából, mint fiatalon, a hangja meg sokszor rekedt, mint egy láncdohányosé, pedig már három éve leszokott.

Egészen pontosan aznap, amikor a fia megszületett.

Persze hazudok. Persze szívtam azóta.

Egyszer amikor felmondtam a napi tizenkét órás projektmenedzseri állásomat, hogy annak a gyerekek az élete része legyenek.

Egyszer pedig akkor, amikor annak a gyerekek az anyja mögött végleg bezáródott az ajtó, de akkor kissé hosszabb ideig tartott elszívni azt a szálát.

Mondjuk úgy pár hónapig.

Azóta reggelente, amikor kint még töksötét van, összeszedem a dobozokat és a címeket a központban, kezet fogok pár kollégámmal, és igyekszem nem felcserélni és időre leszállítani az ételeket.

Egy ideje idősekből, fiatalokból, családokból és magányosakból élek, akiket groteszk módon táplálok, mint valami hibrid haszonállat, aminek vadidegenek lógnak a csecsein, álmomban néha mégis zakóban szállok ki a kocsiból, hogy üzletet kössek, mint régen.

Ilyenkor valahogy minden annyira adott: a barna bőr aktatáskám, az a kevés hajam belőve, a szakállam szokásosan rövidre nyírva; a gigámig begombolt csíkos ing, a fénylő mandzsetta, a műszerfalon felejtett bambuszpohár, amiből a kávémat iszom, kevés tejszínnel, cukor nélkül.

Rágót veszek elő a zsebemből, atomerős, atommentolos, elnyomja a kávé ízét a számban.

Ekkor azonban rájövök, hogy bár minden a megszokott, valami hiányzik.

Nem viselek cipőt.

Meztelen talpakkal állok a betonon, a gatyaszáram a bokámat legyezi, és a lábujjaimmal pontosan ki tudok tapintani minden egyes göröngyöt a talajon; véletlenül még bele is lépek egy átokverte köpésbe.

Hátrafordulok, hogy visszapattanjak a Mondimba, de az szőrén-szálán eltűnt.

Ekkor már úgy istenigazából elfog a nyugtalanság.

Se cipőm, se autóm.

Eddig ezek kötöttek össze a talajjal, és most nincsenek sehol.

Röhejes vagyok, mocskos leszek. Mocskos és szétizzadt, mire hazaérek azért a pár cipőért. De a partner valószínűleg meg fogja érteni.

Biztosan meg fogja érteni.

És én mit csinállok?

Pontosan ugyanazt, amit hetente többször.

Rohanni kezdek.

És csak rohanok.

És rohanok.

És még mindig érzek minden egyes göröngyöt a talajon. Minden egyes kavicsot a betonban, eltaposott csikket, szemetet a kukák körül.

Az autódudák egyre hisztérikusabban visítanak, kergetnek ki ebből a mezítlábas, torz városból, és lassan elfelejtem, miért és hova szaladok úgy, hogy még az aktatáskámat is kihajítom az egyik kereszteződésben a szemetesbe; mintha már szükségem se lenne rá, mert csak akadályoz az ész nélküli loholásban.

– Ha nem nagy gond, kedves... tudja, engem kivet az ágy, öreg is vagyok, fiatalabb már nem leszek, bár az lehetnék, de tudja, az is öröm, hogy a jóistenke megadta ezt a nyolcvankét évet... annyival jobb lenne kicsivel előbb kézhez kapni azt az ebédet, ha nem bánja nagyon...

Mici néni visszazökentett a valóságba: irigylésre méltó gusztussal szagolta meg a lefóliázott dobozt, mélyet szippantva a semmiből.

* * *

2017. OKTÓBER 5.

219. BLOG POST

Már azelőtt beájult ma este, mielőtt a *Thomas, a gőzmozdonyban* az egyik gyurmaképző vonat dalra fakadt.

Úgy elnehezedik a karomban, ahogy az ágyába cipelem, mint a malteroszsák kőművespadavan koromból, ami a nagyanyáméknál töltött nyarakat idézi.

Tizenöt éves voltam, majdnem-szálkás, napbarnított nyírségi parasztyerek, aki hiába költözött fel nyolc általános után a hétkerbe a szüleivel, ugyanaz az újfahértói taknyos maradt, aki nem lenne rám valami büszke, ha most látna. „Azért végezted el a közgázt, és szereztél diplomát, hogy kaját hordj ki?” Ha elég gúnyosan jegyezné meg ezt, még le is kevernék neki egyet, hogy hülyegyerek, majd megtudod, ha lesz gyereked, ha *olyan gyereked* lesz, mint az enyém, hogy van egy komoly előnye ennek a munkának.

Miután kiszórtad a dobozokat, te kis paplan alatt maszatólós gyökér, délben, legkésőbb kora délután hazaeshetsz, benyomhatsz két koffeintablettát meg egy energiált, kihordhatsz tőle lábon két infarktust és egy kisebb agyvérzést, és átveheted a kölyködet a nagyanyjától azzal, hogy: *Köszöntem!*, így, két sz-szel, és mindig ugyanúgy intesz hozzá, anyád meg mindig ugyanúgy megkönnyebbülve battyog haza a tizedik kerületbe, éli a világát, eljár a nyugdíjasklubba, koncertekre vagy a temetőbe, hogy pezsgővel koccintson apád sírkövével a születésnapokon, névnapokon, valamint olyan évfordulókon, amikre rajta kívül már senki se emlékszik, és ezzel vissza is áll a világ normális rendje:

A padlón, a zokni talpán, a rongyszőnyeg rései között, a gyerek szája körül és az előszobatükroön landoló energiacsökkentett lekvár.

A hangos nevetések a nappaliban, a fürdőkádból kilapátolt több liter fürdővíz.

A magok a szőlőszemben, amikre valahányszor ráharap, minden egyes alkalommal kitör belőle a viháncolás, és bármennyire is hullá vagy, valamennyire rád is átragad.

A szomszédok feljelentései, akik a tolerancia álarcában fuldokolva, sajnálkozva gyűjtik ellened az aláírásokat, mert *te* vagy az, aki megszegte a normális együttélés szabályait: radiátoron dobolsz, visítozol közben, fülsértőbben, mint egy részeg kamasz szalagavató után, esetleg a fejletlen izomtónusodnak hála, kiadós puffanással hasra esel.

Mindez *te* vagy, és nem az a félangyal, szőke, kék szemű hároméves, aki különben is, hogy élhet egy ilyen lepukkant főszerrel, mint *te*, és hol az anyja egyáltalán ennek a szerencsétlen gyereknek, aki amúgy is kire ütött, nem hasonlít ez senkire, még a postás Endrére sem.

Bólogatsz, *aviszont alátásra*, találkozunk a következő közgyűlésen, amire persze nem mész el, soha nem mész el, rá se érnél, és le is szarod. Ki vagy *te*, hogy ilyenekkel foglalkozz?

Felesküdtél, hogy végigcsinálod ezt az egészet, titokban,

magadnak, amikor összetekerted azt a cigit a kórház mögött, pedig előtte többször leesett, szétfújta a szél a dohányt, de te összeszedted, és azt ígérted a jövőbeli énednek, hogy ez lesz az utolsó, miközben legbelül sejtetted, mekkora ordas nagy hazugság.

Aztán felesküdtél még egyszer, miután pár pillanatig mégis feladtad újra és újra, és az öklödet a falba verted, és lejtött róla a bőr és vérzett, és felesküdtél ezer meg ezer másik alkalommal, amikor arra se volt lelkerőd, hogy bőfögg valamit a döbbent miértekre és fejcsóváló, álszent jó tanácsokra, amikkel kitörölheted a segged, és megetethetnéd az eredményt azokkal, akik nem bírják magukban tartani a nyomorult véleményüket.

Felesküdtél még párszor, talán hiába, pedig anyád lába nyomán lótuszvirágoknak kéne nyílni, mint Buddhának, amiért hétköznap délelőttönként vigyáz az unokájára, játszik vele, életben tartja, amíg te hazaérsz, ami kicsivel több annál, mint hogy maltert keversz a faluvégen, aztán száraz pénzügyi terminusokat magolsz, lököd a sódert a csajoknak a kampusz büféjében, és ettől terminátornak képzeled magad.

Van azonban pár dolog, amit semmiképp ne köss az ügyfelek orrára, ha megcsúszol a kajákkal, itt az első:

Sose mondd nekik, hogy Misa néha meló előtt kora reggel az előszobában hasal, és onnan hajtogatja, hogy *ne-e* és

paa – az én vagyok, *maa* a nagymama, de őt jóval ritkábban hívja –, kidugja a nyelvét, mint rendesen, és az időközben befutó anyád cipeli vissza ölből a szobájába.

Sose tedd hozzá, hogy ilyenkor ruhástól kell a gyerekszoba felé fordulnod, zibbadtan bámulni a belső szemhéjad, együtt alvást imitálni, és addig simogatni a hátát, amíg egy kis nyálcsóva nem landol a pólódon.

Ebből érzed, hogy rendben vagytok, indulhatsz, és az anyád csipától ragacsos szemekkel, szóltanul int a fejével, majd óvatosan résnyire nyitja a bejárati ajtót, hogy észrevétlenül át tudj folyni rajta.

Szabad vagy.

Sose dicsekedj el az embereknek, hogy már tízezeren vagytok itt, ezen az oldalon, és sose kérd őket, hogy menjenek, keressenek rád, keressenek rátok a neten, és lássanak, értsenek jobban titeket, mégis mintha néha visszhangozna a folyosó, ahogyan összesúgnak a hátad mögött.

Sose avasd be őket abba sem, hogy a gyerek elveszi más kisgyerekek homokozólapátját a játszótéren, és magához szorítja azokat, mintha az élete függene tőlük. Ugyanezt csinálja a kisebbekkel is: szégyenérzet nélkül ölelgeti őket, akik fejvesztve menekülnek előle.

Nem is szívesen jársz ki vele, mert tartasz a szülőktől, de még a gyerekek reakcióitól is.

Meg kell hagyni, elég sajátságos elképzelései vannak a fiadnak a szeretetről.

Sebaj, majd elmúlik.

Vagy sem.

Állítólag nem feltétlenül múlik el vagy enyhül ez a *tünet*, ő ilyen.

Nem kár.

Ha mégis elmúlna, akkorát csalódna az emberekben, hogy a fal adná a másikat.

Sose panaszkodj, hogy pusztá szeretetből nemrég kis híján a túlvilágra küldött egy, a körfolyosótokra tévedt kis kóbor macskát, akit az utolsó pillanatban mentettél meg tőle, te hős, mielőtt agyonölelgette volna, és akaratlanul kinyomta volna belőle a szuszt.

Ahogy letérdeltél, a macska majdnem a képeden át menekült: szétkarmolta a felsőttestedet, és kapart volna még felfelé, a nyakad irányába, mire végre észbe kapott, és leugrott.

Misa a gyomrodba boksolt, és mivel általában nehézkesen tör elő belőle a sírás, először levegőért kapkodott, berohant a lakásba, lekuporodott a nappaliba a földre, és a radiátornak ütögette a fejét; a fejlesztőpedagógus szerint idegi reakció, amit csak akkor csinál, ha felzaklatja magát.

Aznap este az alsó szomszéd feltette az i-re a pontot, és

csípős fokhagymaszagot árasztva bejelentette, hogy inkább kiveszi azt az odút a szennyvíztisztító közelében, amit a sógornője ajánlgat neki, mert még a penetráns bűzt is jobban viseli, mint ezt az örültek házát.

De ami a legfontosabb, sose szégyelld, milyen büszke voltál a fiadra, amiért életében először és talán utoljára behúzott neked.

Semmi ölelés, nyalakodás: csak egy kiadós gyomros.

Épp úgy, mint ahogy azok a gyerekek szokták, akiket a társadalom úgy hív: *normálisak*.

DownTown boy

Három évvel és nyolc hónappal ezelőtt

– A cél az elkövetkező hetekre, hogy megbecsüljük a projekt teljes futamideje alatt várható összes bevétel, beruházás, illetve a rendszeres költségek nagyságát. A projekthez kapcsolódó finanszírozási tervet Xavier már megcsinálta, *plan de financement*, Dávid, te segítesz neki bemutatni a holnapi meetingen, és virítani Kugler előtt.

– Amin te már nem veszel részt.

– Ha rászorulok a kommentárodra, szólok, öcskös. – Meglazítom a nyakkendőmet, megállom, hogy megfojtsam vele Dávidot, és visszatérek a prezentációmhoz, egyre sűrűbben vizslatva az órát. –

A kölcsönök és az esetleges támogatások arányát megvizsgáltuk, mérlegeltük a visszafizetendő törlesztések és kamatok összegét, vállveregetés, ez rövid idő alatt összejött, amiben mindenki munkája benne volt, *merci, Xavier...* A likviditási elemzést és a fenntarthatósági vizsgálatot magamra vállaltam a pénzforgalmi kimutatással együtt, ezeket befejezem, ha visszajöttem. – Rövidzárlat. Valamit biztos elfelejtettünk bepakolni. Alsógatya. Papucs. Útlevel. Rita vízhatlan szemceruzája, ami nélkül nem megy sehova. Rita vízhatlan csipkés fehérneműje, ami nélkül én nem megyek sehova. – Valaki segítsen, mit hagytam ki.

– Viszel tengeri cipőt, vagy nem szúrnak a sünök? – Futó Dávid a legfiatalabb közülünk – Gabika a legidősebb –, bűdös, gumiszagú tornacipőt hord, nyitott szájjal rágózik és hintázik a székén, amíg ki nem vágom a projektből.

Vág az esze, és gyorsan tanul, egyébként irritáló egy nyikhaj, különben már rég jeleztem volna a főnöknek, hogy helyeztesse át máshova, nem ragaszkodom hozzá, hogy nálunk gyakornokoskodjon, csak rontja a levegőt.

– *Most megkapod Futót – kezdte egy hónappal ezelőtt Kugler –, cserébe kapsz emelést. Vagy – fordult vissza hozzám, mutatóujját az égnek tartva – nem kapod meg Futót, de a határidő az határidő, és az emelést más kapja. Én neked akarom adni, Bazsikám. Én neked akarom. Hozd ki a legjobbat ebből a gyerekből. Ez a csapat lesz neki a keltető. És te lehetsz rajta a tyúk...*

– Hova viszel tengeri sü... cipőt? – kíváncsiskodik Gabika, akire az adósságszolgálati ütemezést bízta, nem a pletykamenedzsmentet.

– Balázs és Rita este Balira repülnek – ásít Dávid. – Azért kapkod annyira a prezivel, hogy mehessen már a francba.

– Nahát, tényleg? – Gabika lelkesedésnek álcázza az irigykedést, és olyan hévvel rántja össze a reluxát, hogy Iszák összeressen, és kiesik a toll a kezéből.

Iszák alszik, ami olyan evidencia, mint hogy a nap felkel és lemegy, az ég kék, a pizzára meg nem illik az ananász.

Minden meetinget REM-fázisban tölt, mégis emlékszik az elhangzottakra, bár a toll csak dísznek van a kezében, sose jegyzetel. Erősen izzad a gigájáig begombolt, foltos fehér ingben, és olyan magas a homloka, hogy a veríték hosszú percekig vándorol rajta, mire fennakad ritkás szemöldökén.

Még három óra a gépindulásig.

A taxi egy óra múlva megáll a ház előtt.

Ideje elhúzni a levegőtlen tárgyaló ajtaját, amit megkönnyebbült, de elhamarkodott sóhajtás és szedelőzködés fogad.

– Futó marad. – Megvárom, amíg Iszák magához tér, Gabika és Xavier enerváltan elhagyják a szobát, majd leülök a megszeppent Dáviddal szemben. – Rajtad is múlik, hogy ezek itt – felemelem az asztalon fekvő iratkupacot és elejtem – aláírásra kerüljenek. – Ökölben a kezem. – Ha valami zavar... – rezeg a telefonom, amit

azonnal kinyomok, pedig Rita az. Türelmetlen, érthető. Csak nem késsük le a gépet Futó miatt, akinek időbe telik, amíg elkenem a száját, de jobb, ha még az utazás előtt lerendezem –, jelezd négyszemközt. De ez – széttárom a karomat – nem kooperáció. Ez tudod, mi? – Már megint rezeg a telefonom; Rita ezúttal üzen. *Hol vagy, szívem?* – Bomlasztás.

– Hogy én... – Futó hitetlenül magára mutogat, de még ebben is nagyképűséget fedezek fel. – Nem. Én nem bomlasztok.

– Akkor mi ez a Balizás?

– Hát így hívnak, nem? – nyel egyet. – Oké, értem. Az a bajod, hogy... kipofáztam, hova utaztok.

– Nem tartozik a tárgyhoz. – Az ölébe néz, mire megenyhülök. Huszonöt éves – épp annyi, mint a feleségem.

Mit akarok tőle?

Más generáció.

Legalábbis Futó biztosan.

Megszégyenülten kikullog, én meg végre visszahívhatom Ritát.

– Úton vagy már? – Csalódott a hangja. – Nem tűnik úgy, mintha a dugóban araszolnál.

– Mert épp... állok.

– Tudom, az irodádban.

– Nem, kicsim, a meetingroomban.

– Még nem végeztél a meetinggel? – kérdezi izgatottan.

– Már majdnem mindent bepakoltam. De csak majdnem...

– Mert mit hagytál ki? – Fél kezemmel bepattintom a táska zárját, és utolsó pillantást vetek a tizenegyedik emeletről a városra.

Néhány óra múlva már a kék tengert és a feleségem monokinjét bámulom, menekülök a medúzák elől, és elfeledkezem a likviditásról, a kimutatásokról, a színes grafikonokról, és arról, hogy Futó Dávidot megtanítsam rá, hogy mindig tisztelje az idősebbet.

– Azt... azt majd otthon megmutatom. – Csak nekem hangzik ez örülten pajzánul egy nő szájából? *Majd. Otthon. Megmutatom.*

– Jól hangzik. – Még jó, hogy csak Barbi lát rám az adminisztrációról, aki tévedésből visszamosolyog.

Hiába, két éve nős vagyok; elvettem a legjobb nőt a hetedikről.

Azt a magas, sötétbarna hajú, frufrus, fekete szemű, őztekinetű lányt, akivel annyiszor összefutottam a liftben, mégse mertem megszólítani.

Akit azóta már legálisan szólíthatok Bambinak.

Bambi a könyvelési osztályon dolgozik, de az ő fizetése az enyémhez képest smafu.

Ha viszont már feltornásztam magam az elmúlt évek alatt ebbe a pozícióba, arra költöttem a fizetésemet, ami épp a legfontosabb.

Megígérem, hogy rohanok, majd anyázok félórát a forgalomban.

Pöfékelek, pedig Rita utálja, ha telefüstölöm a kocsit, de ez jó cigi, ez drága cigi.

Tenger.

Gondolj a tengerre.

Ezért gürizted szarrá magad az elmúlt években, Vozár, hogy végre megengedhesd magatoknak. A kinevezésed óta ez az első alkalom, hogy csak kiszúrtok egy úti célt a térképen, és már le is foglaljátok a repülőjegyet.

Lehet, hogy Gabinak, Iszáknak vagy Futónak nem tetszik – Xavier meg a felét se érti, ami körülötte zajlik –, de ki érdemelné meg nálatok jobban?

Hazaesem; a megtömött bőröndök már engedelmesen várnak az előszobában.

Rita ezúttal azzal se törődik, hogy még az öltönyöm is áporodott cigiszagot áraszt, nemhogy az ingem; napraforgós ruhájában szinte a nyakamba ugrik, és a megszokottnál is tovább ölel, de egy árva szót se szól, amit nem bánok; ezúttal amúgy is csak akadályozna a kapkodásban.

– Futó miatt már nem először ragadok bent egy órával tovább. Kugli rám sózta. Kire másra sózhatna zokszó nélkül ilyen seggarcokat. – Pusztit nyomok a hajára, lefejtem magamról a karjait, és az első utam a fürdőszobába vezet, ahol a tükör előtt kigombolom az ingemet, és próbálok nyaralási üzemmódra váltani, nem sok sikerrel. – Iszák ott halt meg az asztalnál, mint mindig, Gabi meghallotta, hogy Balira készülünk, és rángott az irigységtől, Xavier meg... na, ő nem maradt ki semmiből.

Azért még csak nem öregszem.

Azért még csak elmegyek némi tejszínhabbal.

– Ja-ja, cigiztem, *mea culpa*, de lehúztam az ablakot a kocsiban.

Már a köldökömnél tartok a nagy gombolkozásban, amikor Rita mögém áll, egy lépésre tőlem, összefonja a karját a mellém, és alulról tekint rám, mint aki rossz fát tett a tűzre.

Dehogysis rám: a tükörképemre.

– Balázs... – Ennyit arról, hogy hagy nyugiban készülni: muszáj feltartania. – Terhes vagyok.

2.

A talpam alatt csúsznak a falevelek.

Ezúttal volt eszem, húztam sapkát, még szegény nagyanyám kötötte.

Az állóképességem növelése érdekében fontos, hogy betonon ugyanolyan otthonosan mozogjak, mint az erdőben, puha vagy fagyott talajon, salakon vagy fűvön.

Az okosóráám mutatja, hogy lassan tíz kilométernél tartok.

Jó, de nem a legjobb teljesítmény.

Tűrhetőbb, mint a múltkori, de van még hova fejlődni, ahhoz meg közel sem elég, hogy elégedettséggel vagy magabiztossággal töltsön el.

Papírkutya vagyok.

Nem lehetek papírkutya.

Nyernem kell.

Mese nincs, muszáj felhoznom magam egy elfogadható szintre, különben megbolondulok. Különben hiába az egész felesleges, szárnalmas bohóckodás.

Már rég nem futok zenére, megzavar, belassít.

Ne a zene diktálja a tempót, hanem én.

Mert itt a gyorsaság is számít, nem csak a kitartás.

* * *

Huszonhárom tizenötökör egy nem megszokott levél fogadott gmailen, amit először majdnem spamnek jelöltem az aláírásban villogó tarka logó miatt, mert azt hittem, *Dzsenifer ismerkedne veled (26), a közeledben van.* Vagy: *Hosszabb pénisz, nagyobb élvezet – regisztráljon most!*

De ilyen leveleket, hát, ilyeneket nem sűrűn kapok.

Ez ugyanis nem hálálkodás volt, nem egyéni sorsok édesanyáktól, együtt érző, néha helyesírási hibáktól hemzsegő, kétségbeesett sorok, vagy holmi szívecskék, ölelő kutyák, *big thank you*-k, és nem is más bloggerek könyörgései, hogy reklámozzuk egymást az oldalainkon, tegyük ki a másik bannerét valami jól látható helyre, ne aggódjunk, jó lesz.

Hanem ez:

Bizonyára számtalan olyan üzenetet kap, amely a blogja témájához kapcsolódik, így remélem, ez is eljut Önhöz.

Azért kerestem meg, mivel úgy vélem, fontos ügyet képvisel. Munkája érzékenyítő jellege és szélesebb körben való megismertetése érdekében szeretnék segítő kezét nyújtani a médiában, amennyiben megengedi.

Ehhez azonban az Ön érdeklődő együttműködése is szükséges.

Kérem, mielőbb keressen meg az alábbi telefonszámon egy közös egyeztetés végett.

Köszönettel és üdvözlettel:

Császár Kata

Misa már húzta a lóbórt, én még nem is zuhanyoztam. Tenyerembe gyúrtem a képemet, és értetlenül meredtem a monitorra.

Mi van?

Nem vágtam azonnal, mit akar ez a nő, bár a neve ismerősen csengett, úgyhogy az egészet bemásoltam, és elküldtem Viberen Lacinak, aki tájékozottabb, mint a Google, ha dartsról, amerikai fociról, médiaszereplőkről vagy makrogazdasági előrejelzésekről van szó.

Ezzel a Jack Black-hasonmással még a főiskolán ismerkedtünk össze.

Nemzetközi tanulmányok előadás alatt minden mellette ülőnek hozott egy sört; azt az órát józanul nem lehetett elviselni, mint ahogyan azt se, hogy sokszor idézetekben kommunikált, mint *Similis simili gaudet*, avagy *hasonló a hasonlónak örül*, vagy: *Ha meg sem moccansz, tutira nem vered be a lábujjad*.

Vele, pár másik haverral, köztük későbbi feleségével – akitől azóta három gyereke született – összeszokott baráti társasággá váltunk az évek alatt, de a heti szintű közös kocsmázások idővel kikoptak, az emlékek pedig megfakultak, mint a régi fotók, amiket túl sokáig ér a nap.

Eleinte próbáltuk összeterelni a gyerekeinket, de az enyém ilyenkor akaratlanul is túl sok figyelmet követelt magának: megpróbált bemászni az állatkertben az

elefánthoz, míg én a sárban csúszkálva hárítottam el az *apukalipszist*, a gatyám félig lecsúszott és kilátszott a seggem, a játszóházban pedig egy alkalommal töltöttünk el közösen időt, de az is kisebb botrányba fulladt, amikor az egyik kislány csúfolni kezdte a fiamat.

Pontosabban rámutatott, és megkérdezte tőle, miért ilyen csúnya.

Misa szerencsére nem fogta fel a kérdést; nagyokat hallgatott, és előre-hátra hintáztatta magát.

A nagyanya mindig örökvidám angyalkának becézte, meg szépszeműnek, meg tündérbogárnak, meg kis édesnek.

A szivárványszínű unikornisfingon kívül mindenféle gejl maszlagot lenyomott már az unokája torkán, de ez a kislány nem értett az unikornisokhoz, mert csak nem hagyta abba a csúfolódást, nekem meg egy pillanat törtrésze alatt elborult az agyam.

A legdurvább fősulis füves szétcsúszás semmi volt ehhez képest.

Elragadott a delírium, az alternatív valóság, a düh, a felgyúlt keserűség.

Kész, kiléptem a mátrixból. Az összes addigi sérelem, ami a gyerekemet érte azért, amilyen, a barátaim szeme láttára csúcsosodott ki, ahogy százkilencven centimmal a színes műanyag golyók közé vetődtem.

Laci haverom és a párja, Nelli szerint fröcsögve üvöltöttem a copfos kis szörnyeteggel, hogy ha még egyszer, csak egyetlenegyszer veszi a bátorságot, és beszél

a fiamra, hogy ronda, és kigúnyolja, a hajánál fogva lengetem meg a fejem körül háromszor, mint egy parittyát, hogy azzal a lendülettel kihajítsam az ablakon délkelet irányába.

Én egyáltalán nem így emlékszem.

Az én valóságomban lágyan és türelmesen elmagyaráztam a kislánynak, hogy Misike más, mint a többiek. Belementem egy kis biológiába, aztán etikába, megcirógattam mindkettőjüket, aztán...

– Apuka a csíkos pulóverben, azonnal jöjjön ki, mert hívom a biztonságiakat! Hallja?!

– Szóval nem nézel tévét. – Hetekre rá, hogy utoljára beszélünk, ez a nem alaptalan vád hagyta el a haverom félig teli száját, amikor az üzenetem elolvasása után és a hot dogja elfogyasztása közben úgy döntött, hogy azonnal felhív.

Szinte láttam magam előtt, hogy morzsák potyognak a szájából, hippi külsejű felesége meg kisseprűvel-lapáttal szalad utána.

– Pedig ezek szerint a Kata nem csak egy üresfejű műsorvezető ütős lökhárítóval. A jó nőket mindig félreismerem. – A héttérből Nelli méltatlankodása hallatszott. – Vagy feleségül veszem! – Jobban jártam volna, ha a következő kéjsóvár dumát elnyeli az éter: – Bár alul tudnám értékelni...

Oda akartam vetni, hogy ilyen kaliberű csajok nem kifejezetten érkeznek a postaládámba, de hát a hülyéknek

van szerencsénk.

Ehelyett így a nap végén csak ennyire volt erőm:

– Ez is csak egy celeb maca.

A telefont a fülemen egyensúlyozva a fürdőszobába vánszorogtam, és lehúztam a szemhéjamat. Mi a francért piros a szemem, mint egy bagzó nyúlé?

A kinyúlt fradis melegítő, a pecsétes póló és Császár Kata udvarias sorai a kijelzőn nem is alkothattak volna nagyobb kontrasztot.

Szinte éreztem az orromban a parfümjének feltehetőleg citrusos illatát, ami már félig-meddig elég ahhoz, hogy a férfiak lihegő kiskutyaként szaladjanak utána, és körbe akarják pisilni, hogy saját vadászterületüként jelölhessék meg.

– Oda se neki, Vozi, nem rád kíváncsi az, hanem a Misikére. – Ellenségekre már nincs is szükségem. – A... a blogodra. Végül is egy olyan gyerekről van szó benne, aki... – Laci nem folytatta. – Hívd már fel. Jól van akkor, persze, majd holnap. Már késő van, biztos egy rózsákkal teli kádban lebeg. Vagy mást csinál a kádban. Na. Ez egy lehetőség, valszeg nem lesz második ilyen az életben. Úgyis népmesei hős vagy ennyi fos kihívással. Volt belőlük elég. Nem, a fakszomat nem. – Nelli megint csak belekiabált a telefonba, hogy egyetért, hívjam fel a műsorvezetőnőt, de győződjek meg róla, hogy nem átverés az egész.

Nem, ne legyek idióta, ne dőljek be. A tévés aláírásnak se.

Manapság mindent lehet hamisítani, amit nem, azt is.

Én meg naiv maradtam, mint amilyen mindig is voltam; hiába vagyok cinikus, lelkileg sebezhetőnek tart, és pont ez az oka, hogy az olyanok, mint ő, folyton meg akarnak menteni.

Mondtam már, mennyire rühellem, amikor nők akarnak megmenteni?

Baszki, nincs szükségem megmentésre, se lelki alamizsnára.

Sikerült valahogy szerencsétlen nagyfaterom sorsát örökölnöm. Róla is azt képzelte mindenki, hogy ki kell húzni a csávából, pedig kirángatta a családját a szegénysorról, közben tartotta a vidéki gazdaságot, pálinkafőzdet alapított a pincénkben, a nagyanyám mégis sajnálkozva szaladt utána körömvágó ollóval, ha begyűlt a körme körül a bőr.

– Balázs! – suttogta bele a telefonba Nelli, olyan vérfagyasztóan, hogy a gyerekeik helyében én sikítva pattantam volna ki az ágyból. – Vigyázz azért!

Le mertem volna fogadni, hogy integet; hogy átlátszó bőre alatt apró hajszálerek piroslanak, ahogy a hosszú hajfonatát a másik vállára lendíti.

Pontosan ugyanúgy, mint a fősulis éveinkben, amikor a kigyúrt kidobófiúk záraskor kergettek ki minket a kocsmából hajnalok hajnalán, és közös taxit béreltünk, amiből ők szálltak ki előbb.

Együtt.

* * *

2017. OKTÓBER 8.

220. BLOG POST

Van egy rossz szokásom.

Ha olyasmiben vájkálnak, amire nem áll módomban korrekt választ adni, inkább hallgatok.

Nem egy exemtől megkaptam azelőtt, hogy figyelmetlen vagyok.

Pedig csak néha tényleg nincs mit mondanom.

De van a telefonomon egy jó kamera. És van fényképezőgépem is, arra az esetre, ha nincs kedvem válaszolgatni mások kérdéseire, inkább lőnék egy-egy jó képet a gyerekről a parkban vagy a szobájában; mindegy, hol, mert ő aztán valahogy mindenhova odailik, a világító hajával és a szemével elég fotogén, szívesen pózol.

Ahogy az látható a képen, büszkén vigyorog, fogja a saját rajzát, a keze is filces, az arca is filces, az agyam is elborult a kép készítése előtti fél percben, de hamar lehiggadtam, és szaladtam a gépért, hogy megörökítsem.

Eddig megfogni se tudta rendesen a filceket, ceruzákat, ha mégis, egyből leejtette őket, de ezt a műremeket, kérem, a heti szintű úszásoknak és a gyógytornának köszönhetjük.

Respekt, Vera néni!

Magát a gyerek irreálisan nagy, agyonsatírozott gömbnek ábrázolja, ami a lap közepén terpeszkedik.

A vonal mellette én akarnék lenni, a belőle félig kiálló, gömbölyded, apró csimbók szemüvegben talán a nagyanyja.

Ez a bármi itt, kissé távolabb tőlünk, a lap jobb sarkában egy napszerű képződmény alatt sütkérező, amúgy halál nyomasztó fekete paca az egyetlen olyan alak a rajzon, aki miatt egy sereg gyerekpszichológus egybehangozva süvöltené: ez bizony nem más, mint...

Hasonló helyzetben kinek ne fordulna meg a fejében, hogy a gyerek papírra vetette az anyját is?

És ki ne vigasztalódna azzal a feltételezéssel, hogy mivel közösségbe nem jár, miért is hiányozna neki az, amiről nem tud, és ha lenne is hasonló irányú érdeklődése, a kifejezőmódja épp elég alulfejlett ahhoz, hogy ez egy jó darabig ne derüljön ki?

Van még egy rossz szokásom.

Néha a dolgokat a szőnyeg alá söpröm.

Mindenesetre, ha véletlenül ráveszem magam, hogy kinyissak egy mesekönyvet, és felbukkan benne egy anya, önkéntelenül izzadni és viszketni kezdek, de semmiképp se bízom a véletlenre: pofátlanul átköltöm apafigurára, vagy, ha ez lehetetlen, pókerarccal ugrom át a kínos részeket.

Sokkoló, hány történetben üti fel a fejét egy-egy kötényes, sütögető, gondoskodó anyuka; néha még a vonatos

sztorikba is beficcen.

Nehéz kikerülni, mert Misa odavan a vasútért: a sínpárokért, a régi vonatokért, az új vonatokért, a peronokért, a teherkocsikért, a szerelvényekért, a kalauzokért, a bakterekért és a bakterházakért, a mozdonyokért, a mozdonyvezetőkért és az áramszedőkért.

Akinek van füle hozzá, az kihallja, hogy néha, fürdetés közben megbirkózik a vonat szónak mind a két szótagjával is.

D.T.B

Három évvel és egy hónappal ezelőtt

– Meg kell nézni, kinek van aláírási jogosultsága. – A létrán egyensúlyozom; egyik kezemben henger, a másikban a telefon, amit a fülemnek nyomok; a festékesvödör a létra szélére akasztva, a fejemen baseballsapka. – Kuglert kérdezd, én szabadnapos vagyok. Ő jól. Én... ja, ja, eddig én is jól. Nem, még nem szült. Nem, még csak a nyolcadikban. Gyerekszobát. Kékre. Fiú. Misi. Kösz.

A telefon végszóra kicsúszik a kezemből; szentségelek, mert hova esne, ha nem a vödörbe, hogy elmerüljön a festékben.

Káromkodom, nagy nehezen kihalászom, és ráeszmélek, hogy Rita az ajtóból végigmozizta az egészet.

– Legalább hallotta a csobbanást? – Nevet.

Nem velem, *rajtam*.

De azonnal el is komorodik, ahogy szemrevételezi az eddigi munkámat.

– Mondd, hogy nem ilyen színű lesz, ha megszárad.

– Kéket akartál, nem? Tessék. Ez kék. – Türelmetlenül a gatyámba törlöm a kezem; annak már olyan mindegy.

Nem vagyok képes megkülönböztetni a színárnyalatokat.

Nekem a kék az kék, és kész.

– De ez... ez olyan hupikék. – Elégedetlenül vizslatja a munkámat, amíg a kezemben szánalmasan csöpög a telefon. – Azt hittem, égszínkék lesz. Vagy azúr. Ha királykéknek nem is királykék, és a bugyikéket ejtettük már az elején.

A hasa és az arca napról napra kerekesebb, de a lába továbbra is vékony és hosszú, csak a bokája dagad egy kicsit, de kit érdekel egy dagadt boka?

Ha nem rinyálna miatta, hogy nem fér bele a márkás bőrszandáljába, amit a születésnapjára kapott tőlem, nekem frankón fel se tűnne.

Kertészfarmert visel, a haja lófarokba kötve, és átszellemülten simogatja a pocakját, én meg leforrázva mászom le a létráról, és vadul törölgetem a telefont a pólómba.

Remélem, túléli szerencsétlen mobil, különben igényelhetek másikat a cégtől.

Jó helyen lesz az ablakpárkányon, amíg bosszút állok a

kinevetésért és a hupikékezésért.

Hátrafordítom a pecsétetes baseballsapkát, és elszántan megindulok Rita felé.

Már sejti, hogy végigkergetem a lakáson, ő meg sikítozhat, amíg be nem érem a konyhában, és a karjaimba nem zárom.

– Hé, összekensz! – Elrántja a fejét; legalább már az ő a füle is festékes. – Légyszi, Balázs! Még a szakállad is tiszta dzsuva!

– Nem Balázs vagyok – dörmögöm a nyakába. – Hanem a kékszakállú herceg.

Az étkezőasztal felett a bali tengerparton készült pálmafás fotó; mindenütt ecsetek, vödrök, smirglipapírok, fúró, tapétavágó.

Félig összeszerelt kiságy, teljesen összeszerelt pelenkázó az előszoba közepén, vadiúj, összegöngyölt szőnyeg a vécéajtónak támasztva; egy még ki nem csomagolt légzésfigyelő Nelliéktől a hűtő tetején, és bennem a para, hogy nem tudom befejezni a melót, mielőtt kibújik a gyerek, és kénytelen beleszületni ebbe az őskáoszba, de semmi pánik, majd megágyazunk neki a zuhanytálcában.

Sok volt évfolyamtársam már családot alapított, az én anyám meg azt hitte, a fia már sose fog megnősülni.

Addig nem is szerepelt a terveim között, amíg meg nem ismertem Ritát.

Vele minden csak úgy jött magától.

A Váci utcában le vadászott eljegyzési gyűrű, aminek Rita elcsent gyűrűi alapján sehogy se passzolt a mérete, és

minden héten visszavittem állíttatni; az elbénázott lánykérés a krakkói várban, amikor azt hittem, kigurult a gyűrű a zsebemből a mosdóba menet, ezért egy fűszálat kötöttem a menyasszonyom ujjára, aki megszeppent, hogy ő már rendes lánykérést se érdemel; az athéni nászút, ahol gyomorrontást kapott egy romlott haltól, és öt napon keresztül ápoltam; majd fél évre rá és húsz perccel a reptérre tartó taxi érkezése előtt egy lepisilt papírdarab a két csíkkal kihozta belőlem az érzelgős balféket.

Apa leszek.

Bármit is takar ez.

Rita közben a hálószoza felé húz, de leblokkolok; a héten már másodszor időzítem úgy, hogy épp akkor kelljen zuhanyoznom vagy visszahívnom Iszákot – kevés kiábrándítóbb figura jut eszembe Iszáknál; ő még Törpapával és Szmiagollal is felveszi a versenyt –, durvább esetben lelombozom azzal, hogy végéznem kell; bezárkózom a klotyóba, malmozok egy sort, és várom, hogy letegyen rólam.

Csak akkor merészkedem elő, amikor elhangzik a lemondó sóhajtás a hálóból.

Szemétség, de nemigen akarózik hozzáérni a feleségemhez, amióta ilyen veszettül nagy a hasa.

Nem azért, mert nem vonzó, vagy nem kívánom ezerrel.

Akkor is kívánnám, ha még egy feje vagy csápjai nőnének, mint ahogyan akkor is kívántam, amikor a

hajfestéktől úgy feldagadt a homloka, mint a klingonoknak az *Űrszekerekből*, de folyton azt képzelem, valami kárt teszek abban a buborékban, kipukkasztom vagy ilyesmi, és az öklét rázva, reklamálva-szivarozva előbújik egy kopasz, ráncos baba, hogy ő még maradt volna, én kergettem ki a kényelmes melegből.

– Te az orvosnak se hiszel – magyarázza ilyenkor fejcsóválva Rita. – Érdekes, korábban nem zavart, hogy megnőtt a hasam. – Sértődötten elfordul tőlem. – Csak mostanában jössz a kockázatokkal, amik nincsenek is. Amióta látod, hogy... kövér vagyok. – És elsírja magát.

Az egész terhessége egy nyomorult hullámvasút, kár, hogy ugyanarra a menetre váltottunk jegyet.

Győzködöm, hogy nem kövér, de azért megjegyzem, én barom, hogy lényegében, ha az lenne, se zavarna túlságosan, mire még inkább kiakad, de már késő, hogy visszaszívjam.

Szerinte nem vagyok őszinte hozzá, és száz százalék, hogy rámozdultam Barbira az adminisztrációról, otthon azért nem vagyok képes teljesíteni.

Ő tudja, hogy bejövök neki, ő biztos benne.

Barbinak mindig az kell, ami a másé; különben is annyit túlórázom, hogy az már több mint gyanús.

Semmit nem ér, hogy tiltakozva csókolgatom a hasát, leróva neki ezzel minden tiszteletemet, ezért úgy döntök, inkább váltok pár szót a gyerekekkel, hogy ne higgyen el semmit, amit az anyja gondol rólam és Barbiról, én csak neki akarok jót, hogy nem űzöm ki idő előtt a

főhadiszállásáról.

Odahajtom a fejem, hallgatózom, hátha fülön rúg, de semmi.

Mindig lemaradok a legendás rúgásokról.

Belőle se lesz focista.

– Egy valamiben már biztosan rád ütött – szipogja Rita. – A doki szerint nagyon lusta baba... ha nem eszem csokit vagy csípőset, és nem az *Éhezők viadalát* nézem, napokig meg se mozdul odabent...

Remélem, a fiam Bambi szépségét örökli, és az én eszemet.

3.

Legszívesebben levedleném és hátrahagynám futás közben az elmúlt éveket, mint a kígyó a bőrét, és azzal se törődnék, ha mások megbotlanának benne.

Mintha egyre több és több lenne az energiám a mozgástól.

Pedig indulás előtt kerestem a kifogásokat, hogy miért maradjak otthon, de végül a kitartás győzött.

Még nem bántam meg.

Egyelőre a talpam se hasogat elviselhetetlenül, izomlázam sincs, az oldalam se szúr, és az orrom se folyik annyira, bár a levegőt egyre szaporábban veszem, és szabálytalanul, nyitott szájjal kapkodok utána.

Csak a célt látom magam előtt, csak azt.

Ahogy szaladnak alattam a kilométerek, suhannak körülöttem az épületek, a bokrok, a fák, egyszer csak felharsan az AC/DC a zsebemben.

Anyá hív.

Sosem zavar telefonálgatással futás közben, tudja, milyen fontos a számomra ez az egész.

Nem csak fontos; egyenesen szent és sérthetetlen tevékenység.

Misa beverte a fejét az asztal sarkába, hadarja.

Hátraarc.

Az okosóra a csuklómon már alig tud lépést tartani a sebességemmel.

* * *

A saras cipőmet se rúgtam le az előszobában; magamhoz húztam a gyereket a vállánál, óvatosan, nehogy megnyomjam a kis púpot a homlokán.

Rövid karjával átfogta a lábamat.

Gyakran hívom Misimóknak a *Misimókusból*.

Az a mókus is más volt, mint a többiek, a fekete farkával, meg a mit tudom én, mijével kitűnt társai közül.

Szereti, ha így nevezem, legalábbis hallgat rá, mint ahogyan a *mileszmárra*, *gyeremáridefiamra* vagy a *gombócra*.

A volt feleségem az apja után keresztelte Mihálynak, nagyjából a hatodik hónap környékén.

A *Misivel* még csont nélkül kibékültem, de egy újszülött karszalagján elég ostobán néz ki, hogy *Vozár Mihály Péter* – mint valami kaján filozófiaprofesszor zsíros, vastag keretes szemüvegben, vajjal a füle mögött és némi priusszal az aktáiban.

A *Péter* az én keresztnévötletem volt, de az le lett húzva a végén, az eredeti, bajszosabb és pocakosabb Mihály pedig tavaly jobblétre szenderült az új felesége karjaiban.

Pontosabban az új felesége fölött.

Alatt. Mögött.

Állítólag a halotti toron felszolgált majonézes krumplisaláta felett azt rebesgették a vének, hogy a hátsófali infarktus a legrosszabbkor végzett vele.

Néha még hiányzik az öreg.

Misa első és második születésnapjára jelképes összegeket utalt a számlámra, de valahányszor fel akartam hívni, hogy megköszönjem, mindig lerázott az olasz esztergagépeket forgalmazó cége ügyes-bajos dolgaira hivatkozva, hogy *majd megbeszéljük, Balázskám, majd megbeszéljük, most le kell tennem, mert várnak az ügyfelek.*

– Együtt játszottunk Misivel a konyhában – anya még mindig a könnyeit törölgette az egyik konyharuhával –, és egyszer csak úgy koppant a kobakja, szegény angyalkám...

Elfelejtette, hogy falusi gyerekként ütöttem-vágtam magam: lefejeltem az ajtófélfát, szétvágtam a lábam az ásóval, a gereblyével, és a szomszéd kölyök, akit történetesen Toldi Fecónak hívtak, úgy hozzám vágott egy követ a kerítésen át, hogy levált egy darab a lapockámból.

– Ezt most ne. – Ennyire futotta az erőmből. Megszakértettem a gyerek fejét, és megállapítottam, hogy a seb nem szorul komolyabb orvosi ellátásra, nem nyílt szét a bőr, csak egy kisebb dombság keletkezett a szemem fölött.

Megfontolt mozdulatokkal áthelyeztem a konyhapultra Misa filceit és papírgalacsinjait, lehúztam és leporoltam a pöttyös abroszt a kuka felett, komótosan összehajtogattam, a fürdőszobába vittem és betettem a

szennyeskosárba.

Visszatértem a konyhába, felemeltem és magam elé fogtam a négyszemélyes bükk étkezőasztalt, amíg anya kétségbeesve káromta, hogy *micsinászfiam, necsináldfiam, miüöttbelédfiam*, és kituszkoltam a bútort először a konyha-, majd a bejárati ajtón.

Lecipeltem a lépcsőn, köszöntem az öreg alsó szomszédnak, hogy *jó napot, Bandi bátyám*, visszamentem kalapácsért, lekocogtam a ház elé, és teljes erőmből szétvertem az asztalt az előszobában talált legnagyobb kalapáccsal, ami még az apámé lehetett.

Anya elhűlve szedte össze a cókmojkját, és a szeme sarkából rám sandított, mennyire örültem meg az elmúlt pár percben, és vajon ön- és közveszélyes vagyok-e.

Miután megnyugtattam, hogy egyes bútorok indokolt kiiktatása teljesen normális nálam, pusztit nyomott a gyerek fejére, és elhagyott minket, hogy elkészítsen egy kiadós adag resztelt májat, kiheverjen engem, és bedőljön a *Szulejmán* elé.

Misa egész délután csendesen játszott mellettem a szőnyegen, mint aki már el is felejtette a traumát, de azért néha megpróbálta leszedni a *Jégvarázsos* ragtapaszt a púpjáról, míg én lekerekített sarkú étkezőasztalok között szörföztem a neten.

Igazán lezuhanyozhattam volna, amíg anyám itt volt; a futás és az azt követő cipekedés után ragadtam az izzadságtól, ráadásul ötletem se volt, mit is

válaszolhatnék ennek a műsorvezetőnőnek.

Misa kíváncsian mutatott a monitorom felé.

– Tévés néni. – A fejlesztésen azt mondták, mindent magyarázzak csak meg szépen neki, bánjak vele nyugodtan úgy ilyenkor, mint egy átlagos kisgyerekekkel, mert az én magyarázataim érik a legtöbbet, ezekből fog igazán tanulni. – Írt a néni apának levelet. A gépen. Lehet, hogy apa bemegy a tévébe. Lehet, hogy apa sztár lesz.

Hátradobta a fejét, becsukta a szemét, és jóízűen nevetett; fehér fogacskái csak úgy világítottak.

Persze nagy franc, sejtí, hogy az apja sosem lesz sztár.

Tisztelt Császár Kata!

Kata?

Hát nem Katalin a teljes neve?

Ha ő így írta alá, tőlem maradhat Kata is.

Sóhajtva megvakartam a fülem tövét, és tovább böngésztem, már nem csak a lekerekített sarkú asztalok között, amikor arra lettem figyelmes, hogy Misa kitartóan vizslat, vagyis a frászt engem, sokkal inkább a videón szereplő *nénit*, aki épp piros fotelben és vajszínű nadrágkosztümben faggat egy tehetségkutatóban újonnan felfedezett énekest.

A haja inkább szőkés, mint szőkésbarna, de fiúsan rövid, és itt-ott szétáll, mintha folyton belekapna a szél; biztos, hogy a fodrász másfél órát tupírozta, majd újabb két óráig fújkalta tíz liter hajóval, ami nélkül ázott kis

verébnek tűnne.

A szemöldöke a hajához képest valamivel sötétebb, a szeme, ha ráközelíték egy fotóra, világoskék, mint az egyik kedvenc üveggolyóm kissrác koromból; az orra kicsi és ívelt, és a vendégei mintha tényleg bevennék a színjátékot, miszerint csakis rájuk figyel.

A Google szerint százhatvankét centi alacsony, az alkata átlagos; bár vékony, de van csípője és dereka, amit szoktam szeretni.

Ugyan már.

Nem most másztam le falvédőről: képben vagyok, mennyit számít a vakolat, a stylist, a körítés, a megvilágítás vagy a photoshop, de azért kutatgattam még egy kicsit, hátha beleütközöm egy cikkbe, ami bármilyen értelemben lerántja róla a leplet.

Császár Kata smink nélkül

Megmutatta magát a csinos műsorvezetőnő

Akkorát csaptam az íróasztalra örömben, hogy még az energiatalom is kilötykölődött a fémdobozból.

Egy biztos: ezen a fotón minden, csak nem *celeb*.

Túl egyszerű ahhoz, hogy a tévében ugráljon, ahhoz viszont mégiscsak van benne valami kifinomultság, hogy a sonkás pult mögé képzelje el az ember.

A harminchét éves híresség igazi természetes szépség, akinek semmi szégyellnivalója nincs.

De jó neki.

Ritkán nyilatkozik a magánéletéről...

– Szeretettel üdvözöllek, ha nincs ellenedre, belecsapnék a közepébe.

Ezeket logopédusok képzik, mint a kisfiamat, azért beszél ilyen szépen a vörös rúzsja mögül.

Lehet, hogy neki is masszírozzák a nyelvét, mint Misának csecsemőkorában.

– Mit gondolsz, a tehetséged játszott nagyobb szerepet abban, hogy ilyen fiatalon elismertségre tegyél szert a pályán, vagy inkább a mentorodnak és a szakmai támogatásnak köszönheted a sikert?

Ez aztán éles volt. A mihaszna srác alulról súrolhatja a tizenhetet, több a kitűzője a bőrdzsekijén, mint ahány agysejtje maradt ép a show-biznisz kapujában, és már arról kell nyilatkozzon a tévében, hogy *megérdemli-e* a sikert – az adást aztán feldobják a YouTube-ra, és mindenki megcsodálhatja, ahogy a kissé pikírt kérdésre megfontoltan azt feleli:

– Ööö, ööö...

Megköszörültem a torkom, és a billentyűzet felé emeltem a kezem, ami mező fölött keringő ragadozó madárként lebegett a betűk fölött, arra várva, hogy mielőbb lecsaphasson.

Tisztelt Császár Kata, köszönettel vettem a megkeresését.

Kedves megkeresését?

Maradjon csak megkeresés.

A napokban keresni fogom a levelében megadott telefonszámon.

Persze nem hét közben, főműsoridőben.

*Üdvözlettel:
Vozár Balázs
DownTown blog*

* * *

2017. OKTÓBER 13.

221. BLOG POST

Nem látom, hogy rám hasonlítana.

Ők sokkal inkább hasonlítanak egymásra; amikor úszásterápián találkozunk a többiekkel, mintha mindannyian szorosan összetartoznának, és nem mi, a szüleik velük.

Ahogy paskolják a vizet, ahogy nevetnek, ahogy korosztálytól függetlenül, kimondatlan cinkossággal egymásra néznek.

A mandulavágású szemük, a mimikájuk; lapos orruk, csapott tarkójuk és vastag orrnyergük; rövid nyakuk és

végtagjaik, a buldogharapásuk; a gesztusaik, alacsony természetük – van bennük különbözőség bőven, mégis mintha testvérek lennének, vagy egy bensőséges közösség tagjai egy másik bolygóról.

Valószínűleg akkor is járnánk ide, ha nem lenne szükség rá, hogy felturbózzák Misa hipotóniáját, mert imádja a vizet és a mézes-mázás terapeutákat.

Amíg a vízi torna zajlik, malmozok a padon, és bámulom, ahogy a víz felszínén tartják, nyújtják a végtagjait, mozgatják, gügyögnek neki.

A sikongatását visszaverik a csarnok falai.

Néha azonban elhangzik, hogy legközelebb bevonnák a szülőket is, tehát kedves apuka, húzzon foszlott fecskét és úszósapkát arra a két és fél szál hajára, nyírja tövig a szakállát, mert a fiatal gyógytornász csitrik mindjárt megmutatják, mit húzogasson és meddig.

Úszáson ismertük meg Misa nagy spanját, Benit is, aki ugyan hétéves is elmúlt, igazi veterán, de a korkülönbség egyiküket se érdekli túlzottan.

Beni dagadó önbizalommal, teli torokból énekel bárhol, ahol csak egy kicsit visszhangzik, és párszor fejbe is dobja a kisebbeket a *Mancs őrjáratos* kislabdájával, de soha nem rosszindulatból.

Fogalmam sincs, hogyan alakul kettejük között ez a barátság a jövőben, mindenesetre egyelőre elég

ragaszkodónak tűnnek, folyton egymás seggében vannak. Benit csak két felnőtt képes megfékezni, hogy ne robbanjon a kicsik közé. Odavan értük, mint valami nagyra nőtt tyúkanyó, és mind közül az enyém a kedvence.

A szőke kisgyerek, akin még mindig nem látom, hogy rám hasonlítana.

De fogalmam sincs, hogy ez olyasvalami-e, ami miatt büntudatot illene éreznem, vagy valami teljesen más.

Csak azt tudom, hogy jólesne néha mégis egyetlenegy szál cigi.

D.T.B

4.

Napokig ültem a nő telefonszámán, és nem hívtam fel.

Nézegettem a számokat a kijelzőn.

Nézegettem a nevét.

Hümmögtem. Eltettem a telefont. Ráléptem a gázra.

Lehúztam az ablakot. Kilógattam a karomat.

A Klauzál tér szürke háztömbjei közül előbukkant a nap.

Szórtam ki a kajákat, és különösen sokáig kerestem parkolóhelyet, agyban meg a kifogásokat.

Összecseréltem két ebédet, mind a két ügyfél tajtékozott, késtem. Nem ezt rendelte, panaszt fog tenni, nem bírja a gyomra a káposztát, puffad a zöldborsótól, vegán, gluténérzékeny, nem ezt várta, paleo menüt kért, a laktóztól ádáz hasmenése van és a többi.

Ilyen hibát ritkán követek el.

Hazaérve aztán anyámat egy intéssel csendre utasítottam; a telefont a fülemre nyomtam, benéztem a gyerekszobába, a gyerek még élt, a nő száma kicsörgött, erőszakosan és határozottan; nincs menekvés.

– Igen? – Valamivel magasabb hang, mint amire a videókból emlékeztem, és semmi bemutatkozás. Én azért megtettem, még a blogot is odaböfentem, hogy biztosra

menjek. – Köszönöm, hogy hívtott. Igen, ez egy őrült hét volt itt is, még nem szedtem teljesen össze magam, de nem felejtettem el. Ha alkalmas, szívesen... egy kávé közben, mit szól? – A háttérben a nevét üvöltötték, a végén szinte hisztérikusan elnyújtva az a-t. – A szombattal hogy áll? Két óra környékén? – Feleltem volna azt, hogy meg kell beszélnem az anyukámmal? – Rendben, akkor sms-ben küldöm a részleteket, ha az úgy megfelel. Van néhány csendes kávézó a tarsolyomban, ahol nyugodtan beszélgethetünk. Akkor még jelentkezem, viszonthallásra.

A labda így került vissza Császár Katához, anya meg már húzta volna a nyúlcipőt, amikor hirtelen elé léptem; még egy tekintélyes sármonstrum is lezuhant a talpamról a csempére.

– Hova rohansz? Nem iszol egy... – soha nem ivott semmit – tál kocsonyát?

Gyanakodva pislogott.

– Nem tetszik ez nekem, fiam. – Sóhajtott, visszabújt a pamutpapucsba, visszaslattyogott a nappaliba, és megadóan belesüppedt az öreg bőrfotelba, amit még apa szerzett egy nyíregyházi árverésen. – Ki volt ez a nő. – Inkább kijelentette, mint kérdezte.

– A tévébe hívtak, anyám. – Egy ideje úgy viselkedik, mint akinek lejár a műszakja. Megérkezem, helyzetjelentés, átadólista, puszi a gyerekeknek, puszi nekem, kilincslenyomás, ajtócsukódás. – Újabban mindig úgy rohansz, ha *végeztél*, mintha bűdösek lennénk. Pedig most mondom, hogy lehet, hogy hívnának a tévébe. Egy

műsorba.

– A kicsikét is? – Vérmesen megtámaszkodott a karfában, mint egy ugrásra készülő vad.

– Nem, ne kombinálj.

– Akkor jó. Ő nem holmi cirkuszi szenzáció, Balázska.

– Tudom én azt. – Mélyen teleszívтам a tüdőmet levegővel. Tényleg idiótának néz. – Szombaton összefutnék ezzel a riporterrel. Legfeljebb egy óra. – Kit akarok átverni? – Kettő. – Szünetet tartottam. – A kérdésem az, hogy át tudsz-e addig jönni, *kivételesen*.

Anyám, aki szó nélkül bevásárol, főz, hét közben vigyáz Misára, mint a szeme fényére, amíg egy körül haza nem érek, ezúttal lenézett az ölébe, és ingerlően húzta-halasztotta a választ.

– Szívesen, de – ez a *de* különösen szíven ütött – pár hónappal ezelőtt hoztam egy döntést. Egy elég komoly döntést, amibe már itt az ideje, hogy beavassalak. – Nyugtalanul tekergettem a szakállamból szabálytalanul ágaskodó szőrszálakat. Mi a franc baja van? Mindjárt közli, hogy el akarja hagyni az országot, vagy bevallja, hogy halálos beteg, és két napja van hátra, vagyis a szombat már nem férhet bele? – Azt hiszem, ideje elgondolkodnod azon, hogy Misit óvodába add.

Mintha tökön rúgtak volna.

– Eddig azt hittem, támogatsz. *Mindenben*. – Ösztönösen felpattantam, és körbe-körbe járkáltam a nappaliban, mint egy saját farkát kergető kutya. – Kismilliószor megállapodtunk, hogy neki egyelőre itthon a legjobb...

veled... velünk... Végigjártam a bürokrácia útvesztőit a kérvényeimmel azért, hogy nyerjünk egy kis időt... hogy ne vágják be azonnal az első, *szerintük* alkalmas intézménybe, *idegen* gyerekek közé, amint betölti a hároméves kort! – A végén még könyörgőre fogom. – Ezerszer átrágtuk már, nem unod még? Ahol integráció van, ott a többi, akik szívnák a véré: hogy néz ki, miért nyög, ne nyögjön, csukja be a száját, húzza be a nyelvét, miért nem beszél, miért esik el folyton, ha meg hozzá hasonlók közé kerül, visszahúzzák, és amit eddig elértünk vele, az mehet a szemétre! – Félbe akart szakítani, de nem hagytam. – Lehet, hogy csak szótagokat képes kiejteni, azokat se tisztán. Igen, komoly elmaradásai vannak a mozgásban, aláírom! De a fejlesztéseknek hála közel járunk a teljes szobatisztasághoz, ja, és már képes megfogni a ceruzát és *firkál!* Pont most, azt akarod mondani, hogy pont most dobjam be egy közösségbe, ami csak visszanyomná újra meg újra, azokat utánozná le, akiket a leginkább nem kéne, és benyelne mindent a takonytól a bárányhimlőig... *bántanak!*

– Ezek a te félelmeid. – Agyvérzést kapok az anyámtól. – Nem tarthatod életed végéig bezárva. Nincsenek barátai sem.

– Folyton úgy akarod kezelni, mint aki... – Visszafogtam magam. – *Misa downos, anya!*

Elcsöndesedett.

– Én is tudom, fiam, nem kell felemelned a hangodat.

Úgy tettem, mint aki meg se hallotta az iméntit.

– Ha meg spanokat akarunk neki, ott van... ott van Beni!

– Akivel csak az uszodában találkozik. – Feltápáskodott a fotelből. Beni valóban gyenge érv volt, de nem készültem fel erre a pálfordulásra. – Ezt a kört már százszor lefutottuk, igazad van. Belefáradtam a veled való vitatkozásba. A te fiad életét egyedül neked van jogod elrontani. Viszont az enyémet, ha megengeded, inkább elrontanám én.

– Várj. Várj, álljunk csak meg, mit akarsz ezzel?

– Nehezen viselem az egyedüllétet. – Lehajtotta a fejét.

Ez aztán meglepett.

Apa halála óta a társkérdés tabunak számított közöttünk.

Azt hittem, anya már úgy vénül meg és távozik ebből a világból, hogy csak mi vagyunk neki; teljesen elnyeli a nagymamaszerep, a *speciális* nagymamaszerep, és ez így van jól; betölti a Rita távozásával keletkezett űrt a családukban.

– Regisztráltam egy társkeresőre az interneten.

Újabb sokk.

Anya újra a halpiacon.

Dauerolt haja rövidere nyírt, mint a legtöbb hatvanasnak, festett barna, némi ősz lenövésessel; sokdioptriás, kerek szemüvege felnagyítja a szemét, és úgy illeszkedik kissé hegyes orrára, mintha így született volna; nagyrészt piros vagy kék melegítőben és fatalpú klumpában csoszog, de a nyugdíjasklubba azért térdig érő

rakott szoknyát húz fehér ortopédcipővel, nyakában a déditől örökölt gyöngysorral.

Az alakja ugyan kissé szögletesebb, mint fiatalkorában, és az álla alatt megereszkedett a bőr, de minden karácsonyra ugyanazt a drága parfümöt kapja tőlem, és a korához képest meglepően gyors észjárású; rejtvényfejtésben és paprikás krumpliban lekörözhetetlen, és az a néhány szarkaláb, fájdalmas élettapasztalat vagy a darabosabb, megfontolt járás nem lehet akadálya annak, hogy találjon valakit.

– Három éve élek csak nektek. És bármi történjék, akármekkora villám is csapjon a házba, továbbra is ti vagytok a legfontosabbak, ez soha nem változik a jövőben sem. – Elkapta hideg, eres kezével az enyém, és megszorította.

– Akkor? – Rég voltam ennyire megtört, vagy ennyire újra *gyerek*.

– Szükségem van valakire, akire én is támaszkodhatok. Sok az évek alatt összegyűlt testi-lelki teher. Mint ahogyan rajtad is. – Hitetlenül megcsóváltam a fejem. A terhek oroslánrészét ő vitte, ha az eredeti döntés, hogy a fiamat így neveljük, tőlem származott is. *Nem várhatom el, hogy lemondj az egyedüli támasz lehetőségéről – amilyen nekem te vagy* – de ezeket már nem mondtam ki. – Ígérd meg, hogy átgondolod. Semmi sem sürges. – Még mindig fogta kezem, de szokásához híven elütötte néhány poénnal a társalgás súlyát. – Semmi sem sürges, csak az idő. – Szerte az arcán apró nevetőránccok bukkantak elő. – Egyelőre

csak tudomkiket kapok az interneten. – *Tudomkiket?* – Ki hinné, hogy hatvan felett is ennyien ilyenek, de ilyenek. Nem hiszed? Ott virítanak az üzenetek között, nem töröltem ki őket. – Elvörösödött, én meg bedühödtem, amikor rájöttem, mik azok a *tudomkik*. Nem hagyom, hogy mindenféle kéjenc perverzek környékezzék meg a naiv anyámat! – Mellméretet kérdeznek, és elküldik ezeket a fotókat. Ugyan már, ne vágj ilyen képet, kisfiam! Legalább egyértelmű, hogy kinek a levelére nem szabad válaszolni. Nem ma kezdtem. De tudod, azért meglep, hogy ezek korombeli úriemberek. Urak. – Leblokkolt. – Azt hiszem, nem a jó szót használom: férfiak. Nem, azt hiszem, még mindig nem a jó szót használom.

Ez egy kicsit sok volt a mai napra, főleg amikor arra eszméltem, hogy a gyerek az ajtóban áll kiscsigyában, és a trikóját gyanúsán húzogatja a térde felé.

Hősiesen felkaptam, és meg se álltunk a végéig, ahová épp időben értünk.

– Ne csinálj belőle nagy ügyet! Nem azért mondtam – szólt utánam anya.

Reméltem, hogy a gyerek se csinál *nagy ügyet*, de azért biztos, ami biztos, megigazítottam a piros műanyag szűkítőt a klotyón.

* * *

Futárként általában kényelmes tornacipőt húzok suhogós tréninggatyával és pecsétes, kifakult pólóval, de a

fejlesztőpedagógusokat farmerrel és flanelinggel tisztelem meg.

A frissen vasalt, kék csíkos ing, a néhai nagyanyám által kötött barna mellény, a szövetnadrág és a bőrcipő csak erre az ünnepi alkalomra várhatott: hogy ott üljek egy puccos Váci utcai kávézóban, mint a normális emberek, helyet keressek a hosszú lábaimnak a kerek kisasztal alatt, ropogtassam az ujjaimban az ízületeket, és kétpercenként a mobilomra pillantsak, abban reménykedve, hogy a csaj lemondja.

A kávézó falára mintha a létező összes retró hírességet fel akarták volna aggatni: Elvis Presley, Audrey Hepburn, Charlie Chaplin, James Dean, Marilyn Monroe kétségbeesetten könyörögtek, hogy szabadítsam ki őket, mert ez csak álarc, amit a fotósok és a rajongók kedvéért öltöttek magukra.

Teltek a hosszú percek, de valahányszor megszólalt a szélcsengő a bejáratnál, turbékoló párocskák vagy kíváncsi külföldiek toppantak be.

A pincér már másodjára körözött körülöttem, úgyhogy kértem egy presszókávét semmivel, hátha leszáll rólam, de már az első kortytól úgy felpörgött a kismotor a mellkasomban, mintha két betépett mókus hajtaná.

Amióta az egyedülálló apák életét éltem, csak elvétve akadt egy-egy kalandom, így ez a vég nélküli várakozás már előre felkavart, még ha egyértelmű is volt, mi a találkozó célja. Semmiképpen sem az, hogy másnap kielégülten ébredjek egy vonzó, de feledhető vadidegen

mellett, aki elől lábujjhegyen menekülhetek.

Munkája érzékenyítő jellege és szélesebb körben való megismertetése érdekében szeretnék segítő kezet nyújtani a médiában.

Amikor belépett egy, rövid haját megmosolyogtató, kétcentis copfba kötő, a maradék tincset ezer fekete csattal hátrafogó, egyszerű trapéznadrágot és sárga pulóvert viselő, egyébként elsőre teljesen jelentéktelen kis nő fehér sportcipőben és esernyővel a bal karján, a drága kávé felét az ezüstszínű abroszra lötyköltem.

Megnyugtató a hétköznapiasága; a végén még abbahagyom a vörös rúzsokról, túsarkokról, végtagokról és további hasznos testrészekről szóló képzelgéseket.

Intettem, hogy én lennék az, mire elmosolyodott, visszaintett, és sietősen kikeveredett a székek, asztalok és sznob vendégek labirintusából.

– *Csszrkata* – hadarta lihegve, és felém nyújtotta azt a meglepően kicsi, *segítő kezét*. A kapkodása átragadt rám, de nem zavartatta magát. – Szóval *DownTown boy*. – Leereszkedett velem szemben a székre, nekem meg azon járt az eszem, miféle szánalmas eszelős az, aki negyvenen túl *boynak* hazudja magát.

– Messze földön híres a kávéjuk – bökött a félig üres csészére az orrom előtt.

– Tapasztaltam. A felét már sikerült kiöntenem.

Úrinőként figyelmen kívül hagyta a kávéval átítatott szalvétát, amit a bal karommal igyekeztem eltakarni, és a mellettünk korzózó pingvintől rendelt egy latte

macchiátót, bármi is legyen az.

– Elnézést, hogy így megvárattam, de előbb jön értem egy griff, mint hogy ebben a kerületben valaha is parkolóhelyet találjak.

– Milyen kocsija van? – Egyáltalán én kérdeztem ezt a hülyeséget? A búbánatos fenét érdekli, milyen madár hátára teszi fel reggelente a hátsóját.

– Egy törpe. – Azt hihette, azonnal kapcsolok. – Smart. Persze, most megmosolyog. Oké – tartotta fel a tenyerét, mint aki megadja magát –, ránézésre kitalálta volna, igaz?

– Ellenkezőleg. Terepjáróra tippeltem volna. – A jogosítványt se néztem ki belőle.

– Mentségemre szóljon, ezzel se túl egyszerű parkolni a környéken. Minden lyukba beférek vele, de mit csináljak, ha nincs elég lyuk... – Mielőtt bármi piszkosra asszociálhattam volna, ártatlan képpel folytatta. – Nem is hinné, de mindennek van benne hely, ami igazán fontos: a cuccaimat meg a kutyát simán betuszkolom az anyósülésre.

– Miféle fajta az a kutya? – Ha már belekezdtem a kínos faggatózásba, kihívás lett volna megállni az előzőnél.

Érzékeny pontjára tapinthatam, mert felragyogott.

– Hát, ezt akkor inkább kitalálhatná. – És tessék. Évődik velem.

– Pudli. – Fogalmam sincs a kutyafajtákról, amit azonnal kiszúrhatott, mert játékosan összehúzta a szemöldökét, és megcsóválta fejét. – Palotapincsi. Csivava. Pitbull. – Kieresztettem a levegőt. – Feladom, nekem mind

egykutya.

Borderline személyiségzavarról már hallottam, border collie-ról, vagy miről nem, de a nőt elnézve lehet összefüggés a kettő között.

Átvette a pincértől a gyanúsan gőzölgő lötytyöt, agyonütötte némi fahéjjal, megfújkalta, és közben úgy ítélte meg, hogy a kutyája fajtája bővebb kifejtést érdemel.

– Tudja: barna-fehér szőrű, hosszúkás a pofája, intelligens, ragaszkodó, és mivel az enyém fiúcska szegény, mindent, ami mozog, meg akar...

– Ez eddig jómagam is lehetnék – futott ki a számon önkéntelenül, mire kis híján félrenyelte a macchiátót.

– Az írásai alapján számítanom kellett volna rá, milyen pazar öniróniával büszkélkedhet.

– A levele alapján számítanom kellett volna rá, hogy Smarttal jár és borderline-ja van.

Meglepett, milyen gyorsan egymásra hangolódtunk, ezért úgy határoztam, leállítom magamban a kanos falusi kamaszt, és figyelemelterelésként megrendelem Budapest legdrágább pohár sörét.

– Ne értsen félre, nem rabolni szeretném az idejét. – Kata kirakta az asztalra a telefonját, és ápolt körmeivel simogatni kezdte a kijelzőt. – És tünderezní se most állok neki, ne aggódjon, csak felírtam pár témát, amit *érintheünk*. – Elkalandoztam, biztos a sör miatt. – Mióta is működteti a downos blogot, Balázs? – Nincs ínyemre, ha valaki *downos blogként* emlegeti az oldalamat, de olyan

szokatlan hatást gyakorolt rám, ahogy ez a nő kimondta a nevemet, hogy elfelejtettem kiállni az igazamért. – Állítson le nyugodtan, ha sületlenségeket beszélek. Amit csinál, az sokkal több annál, mint downos blog. Talán éppen azért nyújt segítséget a követőinek, mert nem csak...

– Misáról szól. – Önfeledten keringettem a csésze alján megülő maradék kávé, hátha a benne úszkáló zacc kirajzolja a jövőt.

– Akkor belevágnék a közepébe: általában a kreatív producerünk hozza be azokat a fő témákat, amelyekkel az adott műsor ütemtervének tartalmi elemeit töltik majd fel. Az idei év az esélyegyenlőségről szól, így a blogja abszolút beleillik ebbe a keretbe, és megfelel ezeknek a feltételeknek. Egy viszonylag kötetlen, nagyjából húszperces, élő beszélgetésről lenne szó a reggeli adásban. Személy szerint én egyelőre még csak azokat a posztokat olvastam el, amiket a producer emelt ki és küldött át, de ha zöld utat ad, Balázs, és azt mondja, mehet, csináljuk, még ma belekezdek, hogy semmi olyasmit ne érintsek, amiről ne lett volna szó a blogján, vagy ne lenne vérprofi benne. Ha gondolja, előzetesen elküldhetek majd néhány kérdést e-mailen. – Nem ismer. Se vizsgakérdésekre, se mankóra nincs szükségem, mégsem szakítottam félbe. – Több okból kifolyólag is előnyösnek találnánk egy ehhez hasonló bemutatkozást, de a fő cél az lenne, hogy az ön tevékenységét megismerjék, mert az vitathatatlan, hogy kivételes

példával szolgál a hasonló gyermekeket nevelők előtt.

– Ne vegye sértésnek, de – rosszul kezdtem, mindegy – én... én most meglepődöm ezen a felkérésen, oké? Ez csak egy blog. Nem tevékenység vagy munkásság.

– Nézze, tudom, mi megy a háttérben, évek óta rálátok a tendenciákra. Pár éve, amióta magam is belefolytam a szerkesztésbe, tisztába kerültem a nézői igényekkel és a média befolyásával a társadalomra. Minden olyasmi működik, aminek a fő funkciója, hogy pozitív módon formálja a közvéleményt, vagy leromboljon bizonyos sztereotípiákat. – Unott fejet vághattam, mire magát is beleszötte a folytatásba. – Nevetni fog, de az esetemben az egész... az egész kicsiben kezdődött. A gyártásvezető tavaly rámondta az áldását, hogy belefolyhassak egy, örökbefogadásra váró kutyákról szóló kisfilmsorozat előkészületeibe. Nem szeretnék párhuzamot vonni, csak hogy belelásson, hogyan is kell ezt elképzelni. Aztán valahogy... valahogy a menhely őrangyala lettem, kijárok sétáltatni a kutyáikat minden hétvégén, de ez más tészta, ez az apró betűs rész. Idővel lehet, ha majd azt mondják, nem mutatok jól a képernyőn – nevetett –, lehúzom a rolót, és teljesen behúzódok a színpalak mögé. Egy korosodó nő már nem akkora attrakció, elhiheti, főleg nem reggelente éhnyomorra. Nem biztos, hogy egy ország szívesen látná a ráncos tokámat. Igyekszem kihasználni, amíg a képernyőn lehetek, és utána mélyebben elmerülni a műsorszerkesztés métegyében, ha úgy tetszik. Ami a színpalak mögött zajlik, nem a kirakatban.

– Azt azért sajnálnám.

– Nézi a műsort? – kapta fel a fejét mohón, és érdeklődően megtámaszkodott a csuklóján.

– Nem – ábrándítottam ki –, de azért sajnálnám, ha... ha végképp eltűnne onnan.

Már a metrón rezgett a Viber a zsebemben a haverom érdeklődő üzeneteitől.

LaciKocsanyos: na, milyen volt?

DTB: jo

LaciKocsanyos: de milyen a nő?

DTB: aranyos

LaciKocsanyos: bővebben?

DTB: eleg aranyos

LaciKocsanyos: de hot?

DTB: kicsit hot

LaciKocsanyos: de méz a tv-be?!

DTB: ja

LaciKocsanyos: ki vigyázott a gyerekre?

DTB: anyam, de mar szabadulna

LaciKocsanyos: hova?

DTB: az eletbe

LaciKocsanyos: vinni kell a Misit is a műsorba?

DTB: dehogy

LaciKocsanyos: be fogod harangozni a blogba, BIG
STAR?

DTB: nem

LaciKocsanyos: el ne indulj még azért a világhír felé
DTB: csak fogd meg a soromet

A találkozás adrenalinjától fűtve siettem haza, ahol meglepő csend fogadott; csak az agyonismételt *Susi és Tekergő* ment a háttérben.

Nagyanyát és unokáját a nappaliban találtam a tévé előtt, ahogy egymásnak dőlve szunyáltak a kanapén, nem törődve az éneklő kutyákkal.

Várnak rád olyankor, hogyha elmész/Mindig tárt kar hív, hogy hazatérj.

Anyám kezében egy félig leeresztett szennylap, amit már csak a szentlélek tart, Misáében a kedvenc kék Duplo építőkockája, amit viszont úgy szorít, mintha az élete árán se akarna megválni tőle.

Anyám orrán megbillenve a szemüveg, Misa derekán felgyűrődve a mama kötötte mozdonyos pulóver.

Ilyenkor olyan egyformák.

2017. OKTÓBER 20.

222. BLOG POST

TOP3 dolog, amitől agybajt kapok

Érezz vagy gondolj akármit, te dolgozol, de ne szánj minket nyilvánosan, mert az mindenkinek kellemetlen, akkor meg minek. Ha sajnálni akarsz, sajnálj azért, ahogyan néhány seggarc megrendelőnk kommunikál – és mi miatt?

Egy mócsingos finomfőzelék miatt.

Nem vagyok se mártír, se szent, vagy hős, Gandhi, esetleg Krisztus, vagy jótevő tündér tüllszoknyában, viszont komoly szemellenzőre van szükségem, amikor elhúzódsz a gyerekedet a járdán az enyémtől, látványosan fintorogsz, vagy teátrálisan elmorzsolysz egy könnycseppet.

Hiába faggatsz, hogyan boldogul majd felnőttként, fogalmam sincs. Mint kiderült, jósnő se vagyok, csirkebelekből se rakom össze a jövőt, és mire odaértem, a delphoi jósa is bezárt.

Azt se látom előre, milyen ember lesz, lesz-e munkahelye, be fog-e csajozni, viszi-e valamire, ami a

társadalom szemében döntő, az ő szempontjából viszont csak egy körülmény a sok közül.

Elárulok valamit.

Tök mindegy, mire lesz képes, milyen papírt visz haza, mit sikerül *megugrania* – eleve gyűlölöm ezt a szót, mert eszembe juttatja, ahogy tizedikben összegabalyodtak a lábaim, és a zsámolyt lefejelve úgy megrepedt az orrnyergem, hogy hidegfrontkor a mai napig fantomfájások gyötörnek.

Ami viszont nem tök mindegy, az az, hogy végig képben legyen vele, hogy én vagyok az apja, hogy mellette állok, ha az ő lábai gabalyodnak össze, ha ő bukik el, ha ő töri el az orrnyergét.

Ami viszont nem tök mindegy, hogy senki nem állítja, hogy mindez nem pont kurv@ nehéz.

D.T.B

* * *

Ha tudtam volna előre, hogy ez jön, esküszöm, kétszer is megfontolom, megéri-e belevágnom.

Már előző este odakészítettem anyámnak a laptopot az újonnan rendelt, lekerekített sarkú étkezőasztalra, hogy nyugodtan társkeresőzzön, amíg Misa összemaszatolja a tapétát, amiről már évekkal ezelőtt eldöntöttem, hogy

cafatokra tépem, és kifestem az egész szobát valami olyan színre, amin kevésbé látszanak a zsíros kéznyomok, a bibi az, hogy erre az univerzális árnyalatra eddig nem sikerült rátalálnom.

A gyerek már előző este bújt és bújt, hol a lábam alá, hol az ölembe; mintha sejtette volna a másnapi végkifejletet.

Fogmosás után rá is kezdett, hogy aludjak vele, de határozottan elutasítottam, ami annyit tesz, hogy éjfélig ültem a kisszobában az ágya szélén.

– Apa nem trónolhat itt reggelig. Megy a tévébe, tudod. Nem, most nincs még benne, majd holnap.

Anya folyton azzal jött, ha már olyan kellemes és megnyugtató hangom van, gyakrabban olvashatnék fel mesét a kicsinek, hátha attól csoda történik, és az artikulátlan hangadások helyett végre megjelennek az első, teljes szavak, amire olyan régóta hiába várok, hogy előbb hinnék el egy esetleges ufóinváziót, mint azt, hogy a kisfiam *paa* helyett kimondja, hogy *apa*.

Finom célzásként anya minden ünnepnapon a kezembe nyomott egy fél könyvtárnyi mesekönyvet, de valahányszor rászántam magam, hogy kinyissam őket, levert a víz, hogy sünöcskéket, macikat, vakondokat vagy kismacskákat szinkronizáljak.

Inkább azzal szórakoztattam Misát, hogy beszámoltam neki az aznapi megpróbáltatásaimról.

Érdeklődve hallgatta, hogy Mici néni szagolgatja a dobozokat – szip-szip, Józsi bácsi bottal jár, és negyed óra,

amíg az ajtóhoz ér – kop-kop, ölebek támadnak a bokámra – vau-vau, au-au, és a csengők lakásonként más-más dallamot játszanak.

Ahogy ahhoz a részhez értem, hogy van olyan cím, ahol egész kicsi gyerekek nyitnak ajtót, különösen érdeklődővé vált, a szeme pedig még kerekesebb lett; eltátotta a száját, és a térdemet püfölve folytatást követelt.

– Ezek a gyerekek – hát belevágtam – óvodába járnak. – Az óvoda bővebb kifejtésért kiáltana, de ráérünk még arra, mondjuk úgy tizennyolc éves koráig, de legalábbis valamivel a nemi felvilágosítás előtt. – Mivel apa korán érkezik a kajájukkal, pizsamában és színes zokniban szaladnak az ajtóhoz. Ugrálniuk kell, hogy felérjék a kilincset. Közben az anyukájuk – fenébe – vagy az apukájuk, szóval *valamelyik szülő* rájuk szól: hé, ne engedjete be akárkit, a baltás gyilkos is lehet! Pedig általában apa csenget ilyenkor, és nem a baltás, vagy a – még egy fogalom, amit az ovi és a baltás gyilkos mellett korai megtárgyalni, de már késő – betörő.

Hamarosan végre elnyomta az álom, én meg kiüresedett aggyal hallgattam a bútorok és a parketta recsegését, a konvektor halk sercegését; az elcsendesedő belvárosi forgalmat; a busz csikorgó fékezését.

A félig leeresztett redőnyön át beszűrődő utcai fények megvilágították a plüssvonalat, a rendszámtáblát, a különböző helyekről Misának összelopkodott, félbetört útjelző táblákat, és Thomast, a gőzmozdonyt minden fellelhető formában és halmazállapotban.

A csillag és bolygó alakú matricákat, amiket véres verejtékkal ragasztottunk fel a plafonra az akkor már nem szomjas Lacival és Nellivel, akiket Nelli feldühödött apja fuvarozott haza éjjélkor, a hátsó ülésen a megdöbbent gyerekekkel; így került a Jupiter a Hold közepébe, és így találta telibe a műholdat a Halley-üstökös.

Misa legelső, zöld és szőrös cumija az ajtó felett lógott amolyan szerencsehozó amulettként; a rajzeszközei szétdobálva, és az asztalkája alatt ott figyelt csendben a Szent Bilije, amire egyre kevésbé volt szükség, mert a mohón tatógó szörnyvécéről idővel kiderült, hogy nem is olyan félelmetes, és felnőtt jelenlétében nem zabál rémült hároméveseket.

Óvatosan feltápáskodtam az ágya széléről, de esélyem se volt, hogy átvánszorogjak a hálóba; valahányszor el akartam hagyni a tett színhelyét, a gyerek utánam nyöszörgött.

Kettő körül a saját kényelmetlen fészkelődésemmre riadtam fel; elfelejtettem, hogy a gyerek ágyában ért az álom, és nem a sajátomat nőttem ki egy éjszaka alatt.

A lábam hosszában lelógott, és úgy elzsibbadt, hogy besokalltam; eltökéltem, visszaosonok az ágyamba.

Felhúztam a térdemet a nyakamba, és egy lendülettel lefordultam az ágyról, de az istennek se sikerült ezt a nindzsa-mozdulatot tökéletes némaságban kivitelezni; Misa szortyogva ébredezett a mocorgásomra.

– Ne már, fiam, éjszaka van – suttogtam a babasampon

illatú fejének, de hál' istennek arra se ébredt fel, hogy betakargatom; megnyugtatóan szuszogott tovább.

Kézzel-lábbal mutogattam anyámnak hajnalok hajnalán, hogy a fél éjszakát a gyereknél töltöttem, és bővebb magyarázat nélkül, lábujjhegyen távoztam a lakásból.

Még a cipőt is a folyosón húztam fel; még az ingem legfelső gombját is a lépcsőn loholva kapcsoltam be, és talán túlzásba is vittem az arcszeszt.

Mire megérkezem, elpárolog a fele, a tévén keresztül meg úgyse érezni.

Az adásba kerülés előtti este végül csak egy e-mailt váltottunk Katával; kérte, hogy ne felejtsem otthon az irataimat, előre is megköszönte a nyitottságomat, és hogy vállaltam a felkérést, de ezek az üzenetek elég idegenül hangzottak – mintha nem is tőle származnának.

Még alig derengett, mire az előre egyeztetett időpontra a tévéstúdióba értem.

A reggeli hideg kávé, amit kutya-futtában hajtottam le indulás előtt, már a buszon összezötykölődött a gyomromban.

Az előcsarnokban kókadozó öltönyös, kövér fickó notóriusan félreértette a nevemet: *Dozár? Bozár?* Végül fásultan beírta az adataimat egy füzetbe a recepció pulton, és rácsörgött valakire: – *Mozár* Balázs megérkezett.

A gimnazistának kinéző, lófarkas-farmeros Noémi a világ leghosszabb negyedórája elteltével lifttel, dús

mellekkel és még dúsabb szempillákkal, hóna alatt a tévécsatorna logójával ellátott mappával érkezett a harmadikról, hogy aztán udvariasan a megfelelő szárnyig navigáljon az egyre sötétebb folyosókon, ahol klasszikus mesefigurák emberméretű másai köszöntöttek.

Az épület elsősre a korábbi munkahelyemre emlékeztetett: széles ablakok és forgóajtók, patyolattiszta padlószőnyeg, piros bőrfotelek, műanyagnak tűnő páfrányok, fikuszok és más zöldek úton-útfélen hatalmas cserepekben, és ahogy tovább kavarogtunk az alsó szinten, bordóra és feketére festett falak vettek körül, hazai hírességek aranykeretes fotóival, amiket nem volt időm jobban szemügyre venni.

Ez a Noémi út közben kikérdezett, kérek-e kávé vagy vizet, ha vizet, legyen-e benne buborék vagy sem, esetleg csak kevés; de van konyhai kávéjuk is cukorral, tejjel vagy tejszínnel, és többféle kapszulas kávé, de egyszerű automatás is, akad, aki arra esküszik.

Miután nem kértem semmit, egy kétszárnyú, fekete ajtó előtt a következő magyarázattal adott át egy korombeli pasasnak:

– Katáé.

Az ipsének úgy izzadt a tenyere, hogy a kézfogásunk után észrevétlenül meg kellett törölköznöm a gatyámban.

V-nyakú trikót és tapadós, bokájánál felhajtott répagatyát viselt márkás tornacipővel; gyárilag magasra húzott szemöldöke alól minden kíváncsiságot nélkülöző halszemek pislogtak, gótikusra nyúlt képe a brit

komédiák inasaira emlékeztetett.

– Katáé – bólogatott, jelezve, hogy felfogta. – Szerződés? Lehoztad?

– Baszki, Gyuri, jó, hogy szólsz. Tök kiment a fejemből. – Noémi egyoldalú papírt vett elő a hónap alatt szorongatott dossziéból, amit aláíratott velem az *egyszeri együttműködésről*, azután elbúcsúzott, és elnyelték a szűk folyosók, de ekkorra már alig tudtam magamról az idegtől, és tehetetlenül sodródtam az eseményekkel.

A répagatyás a sminkszobába terelt *előkészítésre*, egyenesen egy fodrász és egy sminkmester karmai közé, akik rám cuppantak, mint Szküllá és Kharübdisz a gyanútlan Odüsszeuszra; levették a kabátomat és a sálamat, lenyomtak a tükör elé, és előkét kötöttek a nyakamba.

– Ó, hát maga lesz az apuka. – Bármekkora merénylet is, az ittlétem oka nyilván ismert az egész stáb számára, a világosítótól az operatőrig, a stylistoktól a takarítónőig. – Na-na, nem kell izgulni. – A sminkes csaj hegyes, strasszos műkörmökkel hadonászott körülöttem, és fullasztó púdert vitt fel az arcomra, míg én azon majréztam, hogy a végén egy rossz mozdulattal kikapja a szemem. – Katával szerencséje van.

– Megsúgom: nincsenek sztárallűrjei – tette hozzá a fodrász, de mivel nem tartottam sztárnak Császár Katát, gyorsabban átment rajtam ez a megjegyzés, mint anya hatnapos spenótja. – Csak az a balhész kutyája ne lenne! Sokszor itt hagyja Fügét az öltözőben, az meg felzabál

mindent, ami leesik.

– Jó, hát Marcsim, tudod... Biztos nincs, aki vigyázzon rá otthon.

– Amióta elvált tőle a férje, mégis ki vigyázna. Otthon meg unatkozik az a szegény kutya, csak döglik a kanapén, nem is lakásba való az ilyen.

– Annak aztán semmi sem szent – fintorgott Strasszos Műkőröm. – Múltkoriban csak egy percre fordítottam hátat, erre megevett egy köteg vattát és lyukacsosra rágta az egyik legféltettebb ecsetemet.

A felét meg se hallottam az eszmefuttatásnak; valahányszor az órára tekintettem, egyre inkább közeledtem a végzetemhez.

– Válthatok pár szót a műsorkészítőkkal a felvétel előtt, vagy egyből beledobnak a mély vízbe? – Kerültem a bevérzett szemű, elgyötört fickó tekintetét a tükörben.

– Szerintem mély víz – incselkedett a fodrász, és édeskés lakkot fújt mind a két szál hajamra, majd rájött, hogy így a kopasz részek csillogni fognak, ezért buzgón letörölte. – A nagyszony ilyenkor már bent van a stúdióban, és csak néha...

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és egy megtermett, jólfésült eb sétált be rajta peckesen, amit a következő, ismerős hang kísért:

– Egy órára, légyszi!

– Erről beszéltem – dühöngött a fodrásznő, de a dühe éppen eddig tartott; ahogy becsukódott az ajtó a kutya mögött, lecsapta a törülőkendőt a sminkasztalra, és

mindketten gügyögve bújtak az elkényeztetett bolhazsák bundájába, aki a köpenyükbe fúrta a pofáját.

Kihasználta a felfordulást, és felpattantam a forgószékből.

Hátha még utolérem Katát.

Egyszerűen szükségem van két szó támogatásra, vagy csak egy baráti hátba verésre tőle, mit tudom én.

Előkével a nyakamban vágattam utána, és a stúdió küszöbén éppen elcsíptem egy „jó napot”-tal.

– Á, üdvözlöm, Balázs. – Nem nyújtott kezet: akár egy frissen elkészült festmény, amihez nem szabad nyúlni, nehogy elkenődjön; a haja tökéletesre formázva, mint aki most lépett le a magazinok címlapjáról, nadrágkosztüm, ami már-már a védjegye, türkizkék selyemsál és hozzáillő, kissé hivalkodó smink, ami a képernyőn nyilván jobban mutat, mint így szemtől szemben.

Le a kalappal a pletykás kutyabúvölők előtt, profi munkát végeztek: a kisfiús, átlagos külső a múlté, legalábbis amíg a reflektorok fényében le nem folyik róla.

Persze korábban is láttam videókat arról, hogyan képes a smink és a megfelelő frizura átalakítani a nőket, és hogyan lesz a legjelentéktelenebb csajból királynő, ezért az egész folyamatot jól kitervelt átverésnek tartottam, ezúttal mégis egy percig visszamentem kisfiúba a *műremek* láttán.

Még így fölé magasodva is elszégyelltem magam a régi, zsebes ingemben, amit már nem is tartottam olyan elegánsnak, mint amikor előző este kihalásztam a

szekrényből.

– Menő a partedlije. – Oltson csak; elfelejtettem kioldani a nyakamból. – Mindjárt kezdünk. – Belépett, de azonnal vissza is fordult. – Azért csak vegye le – mutatott felém kimerően.

6.

Sose fogom elfelejteni a vászonhuzatos, narancssárga foteleket, a kisasztalt mikulásvirággal, és előttem a nővel, akiről kiderült, hogy trükkösebb a híres Houdininál.

A bejáratnál a talpam alatt tekergő drótrengeteget, és a galléromra csíptetett, bogárszerű mikrofont.

A kamerákat, amelyek mindegyike kettőnket vett, különböző állásokból.

A természetellenes, erős fényeket, amik felforrósították a bőrömet.

A visszaszámlálást; a visszaszámlálás végén Kata vonásainak villámcsapásszerű változását; hogy hogyan lesz a lesütött szemű, zavart, cinkos pillantásából hűvös udvariasság.

A visszafojtott levegőt, az egyre inkább előtérbe kerülő lámpalázat; a lábamat, amivel szakadatlanul doboltam, mint ahogy nagyanyám működtette a százéves Singer varrógépet; ahogy kínosan igazgattam az ingujjamat.

A sötét stúdiót, az éjszaka birodalmát; a láthatatlanul tevékenykedő, fekete öltözékes stábot; a fényárban úszó központi teret, ahol egymással szemben ültünk; az eleinte magasztaló, biztató és szépen csengő szavakat.

– Szeretettel üdvözöljük mai vendégünket, Vozár

Balázst, és természetesen a kedves nézőket, akik ezúttal is velünk tartanak. – Híján a tévés illemtannak, bólintottam és a karfára könyököltem, hogy két ujjal támaszthassam a fejemet, Kata pedig irattartót támasztott az ölébe; nyilván képtelenség lenne minden velem kapcsolatos részletet észben tartania. – A gyermeküket egyedül nevelő édesapákat általában egyfajta ki nem mondott tisztelet övezi. Az ő esetükben sokszor húzódik a háttérben valami tragikus, valami döbbenetes, valami, ami azelőtt egy család széthullásához vezetett. – Drámai hatásszünetet tartott. – Balázs több szempontból is kivételes személyiség. Nem pusztán az egyedülálló apák hétköznapjaival kell megküzdenie: a kisfia Down-szindrómával született.

Összeszorult a torkom, ahogy kimondta.

A kisfia.

Down-szindróma.

Down-szindrómával született.

És beugrott az az éjszaka, amikor vizsgálatra vitték Misát, közvetlenül a születése után.

Ahogy Rita mellett ülök az ágyon.

Sír.

Szorongatja a kezemet.

Nem csak a szülés fáradalmi gyötrik; érzi, tudja, hogy baj van.

Hosszú haja kócos; pár tincs cserepes szájára tapad.

Betakarom, pedig nem azért remeg, mert fázik, mégis jobb azt hinnem.

A kicsit szölongatja, de tőle bizonyára éppen vért vesznek.

Nem sokra rá a feleségem már az én nevemet nyöszörgi, és folyton azt kérdezi, ugye nem lesz baj, ugye minden rendben, ugye visszahozzák, ugye egészséges.

– A hároméves Misit születése után nem sokkal hagyta el az édesanyja. Balázs azóta egyedül, illetve a nagymama segítségével neveli a gyermeket. Az apa egyébként diplomás közgazdász, aki szakmai sikereit és jól fizető állását adta fel, hogy ételkihordóként hamarabb hazaérjen, és több időt tölthessen a fiával. A megpróbáltatásairól népszerű blogján is beszámol *DownTown boy* néven.

Ahogy Kata hozzám fordult, a kamerák követték a mozgását; mintha senki sem irányította volna őket a háttérből; mintha élnének.

Már késő. Nincs menekvés.

– Mesélne nekünk erről a nehéz időszakról?

Képzletben elhagytam a szülőszobát; a fájdalmas nyögéseket, a nővérek részvétteljes sajnáломjait, az orvosok tényszerűen koppanó, padlót bámuló diagnózisait, a jövőképet, ami aznap kártyavárként omlott össze, ránk, kettőnkre: Vozár-Tóth Ritára és rám.

Akkor még fogalmunk sem volt róla, hogy élve keveredünk-e ki a romok alól, és ha össze is törtük minden csontunkat, felépülünk-e valaha, vagy így maradunk, szilánkosra törve.

A talpam gondolatban már nem a kórház frissen

felmosott linóleumát érte.

Hanem a színes avart.

Reccsen egy ág a cipóm alatt.

Már nem is futok; loholok.

Gyorsan fogy a levegő, még több kell, és még több.

A fák sűrűsödnek körülöttem.

Már nem jutok ki.

Soha, soha többé nem jutok ki.

Eltévedtem.

Ahogy keservesen felvettem a szemkontaktust Katával, meglepődtem, milyen merev az arca és mozdulatlan minden porcikája.

– A terhesség... a feleségem... a volt feleségem... szóval nem tudtuk. A vizsgálatok nem mutattak semmilyen eltérést, végig nyugodtak voltunk, mint bárki más... Aztán a gyerek megszületett, rendben született, de... akkor elmondták, hogy *mégis*. Hogy... számolni kell a hibaszázalékkal. Mi vagyunk... voltunk az a kis százalék. – Csend. – Tanakodtunk. Hogy mi legyen. A felesé... a volt nejemnek – naivan azt hittem, a blogról lesz szó, a gyerekről, a fejlesztéseiről, de nem Ritáról, és arról, hogy elhagyott; nem csak engem, nem főleg engem, hanem azt is, akit előtte kilenc hónapig a szíve alatt hordott – nem sikerült megbirkóznia a gondolattal, hogy a gyerek... ilyen. – Mintha a szívverésem is alábbhagyott volna, majd hirtelen újratekerte a dobogást, veszettül, egyre szaporábban és erőszakosabban. – Szerette volna, ha... ha a gyerek intézetbe kerül. – Egyre kevésbé maradtam erős,

ahogy ez is kibukott belőlem, és egyre kevésbé követték logikus sorrendben egymást a gondolataim. Egy ország figyelte, ahogy kitálatok, élőszóban a nem is olyan régi múltból, egy friss, még nem teljesen heges sebről; valamiről, amiről írásban még soha. – De én nem akartam ezt. Úgyhogy végül is ez egy közös döntés volt. Hogy a gyerek... szóval hogy a gyerek velem maradjon.

Együtt érző képet vágott, még az ajkait is összepréselte, hát nyilván.

Az ő részéről a forgatókönyv egy sima válasz, egy megkopasztott exférj, egy feltehetően tágas, napfényes budai lakás polcon ülő kutyaszobrocskákkal és perzsaszőnyeggel, szakmai siker, ismertség és elismertség.

– Bármiféle módon azért kapcsolatban vannak egymással a kötelező gyermektartáson kívül?

Legyőzött vadként csóváltam meg a fejemet, és hallgattam róla, hogy Rita még nyáron átsuhant előttem a Király utcai kereszteződésnél, amit úgy idézek fel, mint egy lassított felvételt.

Megszokott vonásai és rövid szoknyája ellenére csontsoványnak és gondterheltnak tűnt; de határozottan ő volt, amitől meg is szédültem pár másodpercre a villamosmegállóban.

– Maga a tény, hogy egy anya elhagyja a gyermekét, komoly értékítéletet válthat ki a hallgatóságból. Vannak olyan körülmények, amelyek ön szerint felmenthetik ez alól, vagy legalábbis érthetőbbé teszik ezt a lépést?

– Hogy... hogy bajban volt.

– *Bajban volt?*

Lehet, hogy most is bajban van.

Évekkel ezelőtt minden lehetséges szálát elvágott, ami hozzám vagy Misához köthetné, és bármennyire is kíntott, idővel bele kellett törődnöm, hogy ha felfoghatatlan is, a felgyorsuló események, a volt feleségem zavaros tekintete, a körülöttem szűkülő tér, a válási papírok és a rám zúduló felelősség mind a valóság, amiből nem lehet csak úgy felébredni.

– Ha üzenhetne most neki a televízió képernyőjén keresztül... – folytatta Kata, én azonban továbbra is ráztam a fejem, hátha felfogja: nem, nem akarok üzeni, legszívesebben felordítanék, hogy elég, hogy most azonnal hagyjuk abba ezt az egészet. Kapcsolják ki a kamerákat, mert ez már másról szól, mint amire számítottam; engedjenek ki, el kell rohannom, ki az épületből a forgóajtón, egészen át a Margit hídon, a kocsik között, a buszok között, a villamossíneken, ha kell, mezítláb, mint az álmomban, mert ennél már nem is lehetnék kiszolgáltatottabb.

– Biztosan más is kérdezte már önöket annak idején, és a kedves nézőket is valószínűleg foglalkoztatja a kérdés: ha a szívére teszi a kezét; amennyiben kimutatták volna a várandósság alatti vizsgálatok során ezt a betegséget, mint ahogyan számos esetben a gyakorlat ezt mutatja...

– Nem betegség – maga a tény, hogy félbeszakítottam a nagy Császár Katát, ismeretlen erővel töltött el –,

kromoszómahiba. Mi, downos szülők ezt próbáljuk azok tudtára adni, akiknek nem világos, vagy akik nem ilyen gyerekeket nevelnek.

– Elnézést, hogy közbeszólok, Balázs, de a tudomány ezt azért cáfolja. Hiszen járhat betegségekkel a szindróma, ez köztudott: ön a megmondhatója, hogy az izomgyengeséget, a visszamaradottabb értelmi fejlődést, vagy adott esetben a felmerülő szívproblémákat tekintve lényegében mindegy, minek nevezzük, a tájékozottabbak, legyen szó pedagógusokról vagy szülőkről, tisztában vannak vele, nagyjából miről is van szó.

– Már kórnak se hívják egy ideje, mert egyszerűen nem az. A *DownTown*-blognak is ez a célja: hogy az emberek jobban megismerjék őket. Mert az én gyerekeimtől – mögöttünk egy méretes tévéképernyőn Misa blogos fotóját mutatták, ahogy a fűben hasal a Ligetben, hogy egy marék földet vegyen a szájába – senkinek nem kell félnie.

Az ismerős képek hatására némileg visszafogtam magam, de pattanásig feszültek az idegeim.

Csak képzeltem, hogy ennyivel győzelmet arattam.

– Kérem, legyen szíves a kérdésre válaszolni.

Megbotlok egy kőben.

A futás értelmét veszti.

Nincs többé cél, csak mindenütt akadályok; fák, bozótos, és a rám boruló feketeség.

Leblokkoltam.

Ilyen érzés élő adásban égni, mint a rongy, de még csak

nem is ez számít.

Hanem az, hogy ezt teszem a fiammal.

Rákérdeznek, hogy ha előre tudom, hogy *ilyen* lesz, megtartom-e.

És engem ez elbizonytalanít.

Résnyire nyitott számon át vettem a levegőt, és az ölembé bámultam, amikor feltűnt, mennyire remeg a térdem.

Felnőtt ember vagyok, és nevetségesen remegek.

Egy pillanatra lehunytam a szemem.

Olyan erőtlen vagyok.

Olyan gyenge.

A nő nem enged. Szorít a csőrével, mint ragadozómadár a törött szárnyú, szerencsétlen galambot.

A tarkómnál fog, kiserken belőle a vér.

Nem ereszt, fel akar zabálni; nem hagytam, de már hagyom, hátha... de nem, lehetetlen kitépni innen magam, csak ne fájna!

Valahányszor csak a cipőjére pillantottam, elkapott az émelygés, és már attól a rosszullét kerülgetett, ha beleszimatoltam a levegőbe, és megcsapta az orrom az a jellegzetes parfümillat, ami a közös kávézgatásunkkor az emlékezetembe vésődött.

Minek a parfüm, hiszen ez tévé!

Bassza meg, ilyen rövid idő alatt sem gyűlöltem meg még senkit.

– A másik, szintén morális kérdéseket felvető témakör, amit az idő szűkében csak érintőlegesen említenék, az,

hogy mennyire tartja aggályosnak kiszolgáltatni a gyereket ezen a blogon, mint mindenki számára hozzáférhető felületen. – Mintha már ő se lett volna képes a szemembe nézni. – Olvashatunk az oldalán a szomszédok feljelentéseiről, az apa kétségeiről, hogy a gyermek egy cseppet sem hasonlít rá, a bukdácsolásairól, hogy mit tör el, ken össze, vagy hogyan esik el és üti meg magát, milyen nehézségeket okoz az édesapjának és nagymamájának, vagy akár az úszásról mint mozgásterápiáról, ahol szintén előfordul, hogy kudarcokat vall... Én úgy érzem, hogy ez... ez nem kevés felelősség, amit ez az oldal képvisel, de ugyanakkor a személyiségi jogokat tekintve egy downos kisfiú sem részesülhet más megítélésben, mint a többi gyerek!

Először láttam rajta, hogy meginog.

Ugyanis hadart.

Ilyen amatőr hibát egy dörzsölt műsorvezető sem követhet el, de lehet, hogy ez is a színjáték része.

Mindenesetre ezúttal az ő szája széle remegett, ahogy felolvasott pár részletet a blogomról.

– „Sose avasd be őket abba sem, hogy elveszi más kisgyerekek homokozólapátját a játszótéren, és magához szorítja azokat, mintha az élete függene tőlük. Ugyanezt csinálja a kisebbekkel is: szégyenérzet nélkül ölelgeti őket a játszótéren, akik fejvesztve menekülnek előle.” Balázs, komolyan kérdezem, mit gondol, helyes út-e ez.

A számat a tenyerembe gyűrtem.

A szívverésem mintha ismét elállt volna, majd újfent

őrült zakatolásba kezdett, csak már magasabb fokozaton.

A hideg verejték végigcsordult a halántékomon; a térdeim összekoccantak.

Ekkor olyasmit tettem, amit soha nem feltételeztem volna magamról azelőtt.

A kezem, a szabad bal kezem, amibe épp nem temetkeztem, megragadta a karfát, és segített felegyenesedni.

Végül leengedtem a másik karomat is.

Szabad vagyok.

A biztonságiak, azok a fekete pólós, ugrásra kész, nagydarab kopaszok egyből mellettem termettek, pedig eszembe se jutott őrrjöngeni, és Kata fejébe se szándékoztam húzni a mikulásvirág kaspóját; ennyire se kívántam már foglalkozni vele.

Egyszerűen csak olajra készültem lépni.

Lelécelni, és magam mögött hagyni az egész félresikerült életemet.

Sokan bizonyára örülnének egy ilyen lehetőségnek: élő adásban mondani „valami nagyot”. Kritizálni a társadalmat, a rendszert, a politikusokat, az egészségügyet, a médiát.

Középső ujjakat nyújtogatni.

Lekurvázni a műsorvezetőnőt.

Letolni a gatyát, és mindent megmutatni.

Szájon vágni a kidobófiúkat.

A kilencvenes évek talkshow-inak mintájára összeverekedni, székeket dobálni.

A biztonságiak azonban hamar levágták, mi telne ki az erőmből, és mi nem; halkán érdeklődtek, rosszul vagyok-e, mire azt feleltem:

– Nem, csak elmegyek. – Talán hozzátettem azt is, hogy vizionlátásra, élmény volt.

A tér összezárult körülöttem, de már nem hatottak rám különösebben a villámkérdések és a tiltakozó ágálások, hová megyek ilyen átgondolatlan hirtelenséggel, egyenesen élő adásban.

Aztán elhangzott a keresztnemem, többször is, nem sokra rá pedig a – reklám! – felkiáltás.

Valaki a homályból, talán maga Isten Vozár úrnak nevezett, és ahogy leléptem az emelvényről, megfogta a karom; a jeges izzadság, mint kiderült, a Gyuri nevű gúnártól származott, akinek udvariasan meglapogattam a karját azzal, hogy minden jót kívánok.

– Hagyjátok! – mondta ki komoran a végszót, és innentől kezdve nem tartóztattak fel tovább, és az utamba se álltak többé.

Ködös, hogy jutottam ki az épületből; talán a vérnyomásom, talán a stressz, vagy a gyér megvilágítás miatt, de alig vettem ki, mi van körülöttem; miután a sminkes csaj némán utánam hozta a kabátomat, letéptem az ingemről és a kezébe nyomtam a csíptető mikrofont, összevissza vertem magam a falakba, megbotlottam a fotelekben, székekben, megütöttem magam egy csokiautomatában.

Ahogy a folyosók egyre több és több fényt engedtek be, sejtettem, hogy előbb-utóbb elérem a kijáratot, bár a forgóajtóval meggyúlt a bajom; kétszer is hagytam magam körbeterelni, amíg valósággal kiszakadtam belőle; talán az ingemből is kitépett egy darabot.

Hányinger tört rám, és nem törődve a járókelők rémületével, mint valami gallyrészeg hajléktalan, kidobtam a taccsot az első adandó kukába.

Ott álltam, karomon a kabátommal, púderes pofával, lyukas vállú ingben, hajlakktól csillogó fejjel, félig lehányt, de legalább nemrég nyírt szakállal, és úgy ítélt meg, hogy ilyen állapotban jobb, ha nem szállok fel a buszra.

A tárcámat és a telefonomat sikerrel kitapogattam a nadrágzsebemben.

Elővettem a mobilomat, hogy feloldjam rajta a billentyűzárat és már hívjam is a taxitársaságot, amikor a háttérképeim állandó szereplője villant fel a kijelzőn – azzal a boldog, szőke fejével, a csíkos overalljában a homokban ülve; tátott szájjal, előrenyújtott, saras két kezével.

Összeszorult a szívem.

Az én kisfiam.

Két nappal Misa születése után

Konzílium.

A szó, ami legalább olyan rideg és idegen, mint maga az orvosi szoba az újszülöttes-kismamás képpel a falon, és a női szervrendszert bemutató műanyag szemléltetőeszközökkel az üveges szekrény tetején.

A feleségem az otthoni frottírköpenyében ül, és rendületlenül, magába roskadva reszket.

Én mellette, még stabilan; csíkos ingben, élére vasalt vászonnadrágban.

Épp a következő harmadév terveiről szóló beszámolón pepecseltem, amikor a telefon érkezett, hogy ha lehet, a látogatási idő elején érkezzek.

Amíg várunk, Lacinak gyorsan megüzenem, hogy baj van.

Az esti tejfakasztó lefújva; *a csecsemő, a gyerek, a fiam* vizsgálaton.

Zsong a fejem.

A vérem zúg a fülemben.

Rita kezéért nyúlok; hideg, elhúzza.

Veleszületett kromoszóma-eltérés...

Az agyam képtelen összefűzni a szakkifejezésekkel teletűzdelt, mégis részvétteljes mondatokat.

A 21. kromoszómapár hibás osztódásának következtében jön létre...

Kromoszóma... kromoszómapár...

Hibás, hibás pár...

Ennek eredményeképp három darab 21-es kromoszóma van a magzat sejtjeiben...

Előfordul, hogy a női gametogenezis során a petesejtbe nem kettő, hanem három darab 21-es kromoszóma kerül...

Gameto...

Érthetetlen.

A női, a női...

Hölgyem, felesleges magát vádolnia, nem rontott el semmit a várandósság ideje alatt...

Maga még fiatal, lehet több egészséges gyereke is.

Több gyereke is...

Sajnos igen, nem sűrűn, de előfordul, hogy a kötelező terhesgondozás során elvégzett vizsgálatok nem mutatják ki a rendellenességet...

De hát a tarkóredő, az orrcsont...

Nem mutatták ki.

Nem az önök hibája...

Nem mutatták ki!

Mind a fejlődésükben, mind az egészségi állapotukban nagy a szórás; sokuknak van ugyan szívfejlődési rendellenessége, de az eddig elvégzett vizsgálatok alapján egyelőre bizakodhatunk, hogy az önök kisleány...

Zörög a zsebem.

Ez Nelli.

A nyugtalan rezgéséből tudom, anélkül hogy ránéznék a kijelzőre.

Nem uram, a tévedési arány, a hibaszázalék mindig is jelen volt az orvostudományban.

Nem, uram, a rövid élethosszal kapcsolatos adatok elavult forrásokra támaszkodnak...

Abban az időben az orvosi ellátás a jelenleginél lényegesen alacsonyabb színvonalon állt, mint most.

Mint most.

És most?

Színvonalon.

Sír a feleségem.

Nem veszik észre?

Hagyják abba!

Magamhoz akarom ölelni, azt akarom, hogy belém vesszen, hogy összekönnyezzen, de nem engedi: minden erejével vadul ellenáll.

Rázza a fejét, azt a kócos, mindig szép fejét, hogy ez nem lehet; hogy az ő gyereke nem; az ő gyereke sosem; hogy az ultrahang, és megint a tarkóredő, és megint az orrcsont; hogy miért, miért; aztán ütni kezdi ököllel a mellkasomat, hogy miért, hogy miért cigizek, hogy én vagyok az oka, hogy én tettem ezt, hogy én vagyok a felelős.

Bár a beszéd és a mozgás terén eltérő ütemű a fejlődésük, az életkor előrehaladtával egyre nyilvánvalóbbá válik, hogy...

Nyilvánvalóvá válik, hogy mindennek vége.

Mintha az összes eddigi, jövőt illető terv és cél értelmét vesztené, felgyulladna, elégne, és a pernyét szétfújná a szél.

A gyomrom összeszorul, ahogy a kifestett gyerekszobára gondolok, és az összes létező kék árnyalatra.

Ahogy felidézem a kiságy fölé akasztható zenélő játék dallamát, amit a szülés előtti éjszaka vagy tízszer meghallgattam.

Ahogy felvillan előttem a pelenkatorta és a *Szeretem az anyukám* feliratú rugdalózó, amit Rita kapott a barátnőitől a babaváró buliján, és ami szépen összehajtogatva fekszik a pelenkázó szélén, bevetésre várva.

A fotelnyi plüssmackó, amire Kugler és Gabikáék dobtak össze.

A csokorba kötött jó tanácsok Rita apjától és az anyámtól a kilenc hónap alatt, amikor végül is a felhők között jártunk.

És most?

Most csak túl akarok élni.

Nem kapok levegőt, lever a víz, egekben a pulzusom.

Mérges darázsként dong a mobilom.

Ez meg anyám.

Csak harmadjára sikerül kinyomnom, úgy remeg a hüvelykujjam.

Az egyik nővér, aki eddig a főorvossal szemben foglalt helyet a közelünkben, biztatóan megérinti Rita karját, és *anyukának* nevezi, aki úgy rázza le magáról, mint valami undorító rovar.

– Maga csak ne szólítson anyukának!

Szédelegve feláll a székből, én felpattanok, és megfogom a vállánál.

A köpenye kioldódik, csak a vékony hálóing takarja a

testét; ahogy zihál, a mosolyogó elefántminta fel-le ugrál a finom anyagon.

Nemrég szült, mégis olyan elszánt gyűlölet cikázik a szemében, amelyet sose láttam azelőtt.

Engem is elküld, engem is leráz, és annyira sír, hogy a főorvos halkán felajánlja, hogy a nővér szívesen bekíséri a kórtermébe, arra is van megoldás, hogy olyan nyugtatót kapjon, ami nem okoz kárt az anyatejen át.

Kárt...

Nemsokára végeznek a vérvétellel, és behozzák a kisfiút szoptatásra.

Rita azonban örült tekintettel rázza a fejét.

Ő nem fogja szoptatni.

Ő nem akar semmit, és látni se akar senkit.

Ő haza akar menni.

Rita, Bambi, kicsim...

Ahogy a nővér kitámogatja, feltámad bennem valamiféle életösztön – először nem a saját életem védelmének az ösztöne.

A kiszolgáltatott kisfiúé, akit Misinek nevezünk; akit úgy vártunk; akinek szóke a haja, és apró az ökle; akinek most az anyjára van szüksége, korántsem rám, a tébolyodott, füstös alakra, akinek a torkát úgy szorongatja valami, hogy körülötte minden homályba vész.

– Most a felesége mellett a helye. – A főorvos türelmesen kikísér. – És a kisfia mellett.

Bólogatok, mint egy idióta, hogy tudom, tudom.

A folyosón szépen felöltöztetett, horgolt sapkás, frissen

mosdatott újszülötteket tolnak, csuklójukon karszalaggal, a karszalagon névvel.

Borókákat, Leventéket, Bencéket és Fannikat.

Büszke rokonok és ismerősök fotózzák őket, hogy milyen gyönyörűek, hogy ők a legszebbek a világon, miközben az én világom, a mi világunk egy csapásra összetört és szétgurult; valahova be az orvosi szoba asztala alá, ahonnan nem kerülhet elő soha többé.

Ahogy félig öntudatlanul keringek a kórtermek előtt, egyszer csak meghallom azt a hangot.

Azt a macskanyávogásszerű hangot, ami ott, abban a percben egyszer és mindenkorra belém ég, és elválaszthatatlanul a részemmé válik.

– Vozár apuka? – Ahogy az egyik ápolónő felém tolja a kocsit, a szívem máris a torkomban dobog. Mintha még több teret követelne magának. Mintha ki akarna törni belőlem. – Meghoztuk a kis Misit.

7.

A fák lombjai közül előbukkan a nap.

Legszívesebben addig hajtanám magam, amíg be nem dőlök a susnyásba, vagy le nem zuhanok egy kiszáradt mederbe.

A sugallat, hogy utóbbit akár meg is tehetném, egyszer csak sajtó bűntudatra vált bennem.

Tévedés.

Nem tehetném meg.

Már nem.

Már feladatom van, nem is egy.

Kijönni ebből a depresszív takonyból, átvészelni az első tévés szereplésem utáni időszakot, amikor kísétáltam élő adásból.

Anyámnak engedni, hogy találjon maga mellé valami kakast, de azért még számíthassak rá, mert nélküle halott ember vagyok.

Kivinni az ebédet több száz éhező belvárosinak.

Olyan apja lenni Misának, aki miatt a későbbiekben se kell szégyenkeznie.

És róni a szokásos erdei köreimet, bízva benne, hogy idővel újra magaménak érzem majd a célt.

A célt, amiért az egészet elkezdtem.

Laci azzal vigasztalt, hogy senki se nézi azt az idióta műsort, Nelli pedig azzal, hogy ne izguljak, de azért jobb, ha tudom, hogy szakáll nélkül senki se ismerne fel az utcán; ő is a főiskolán látott utoljára csupasz állal, és higgyem el, bármennyire is előnyömbre szolgál az arcszörzet, a szükség nagy úr.

Hoztak egy vagon sört, lekenyerezték Misát a kétszázadik játékvonattal, és befészkeltek magukat közénk a gyerekszobába.

– Jó, igazából mindketten néztük azt az idióta műsort – fogta meg Nelli a férje térdét a gyerekszőnyegen térdelve. Én a sarokban helyezkedtem el Misa óriás plüssmackójának, Gézának dőlve, ahol végre kinyújthattam a lábaimat, hogy elmúljon az izomláz, amit a reggeli futáson szedtem össze. Még az se zavart, hogy ugyanolyan lyukas a zoknim, mint a gyereké. – Az a benyomásunk – folytatta Nelli buzgón –, hogy Császár Kata egy pszichopata. A pszichopatáknak pedig nem kell indok ahhoz, hogy megfingassanak másokat.

– Én azért stalker-üzemmódra váltottam, nyomoztam utána egy kicsit – vakarta meg a homlokát Laci. – A válása nem sokkal a tiétek után ment le. Valahol írták, hogy sportoló volt a férje, de mivel nekem a fickó névről nem mondott túl sokat, *est modus in rebus*, avagy *mindennek van határa*, tovább is görgettem.

Nelli megigazította törökös bőrnadrágját.

– Az inga pedig azt üzente, hogy... – Az ezotéria szerelmeseként gyakran kérte a kristályinga segítségét, ha bármelyikünknek jó tanácsra volt szüksége, míg mi a férjével italoztunk a konyhában.

Az inga szerint azonban már újra nősnek kéne lennem, született egy lányom is, és Amerikába költöztünk, úgyhogy van még mit gyakorolnia, vagy túlságosan remeg a keze három gyerek után.

– Mondjad, asszony, mit üzent az az inga! – Laci felröhögött, és meghúzta a sörösüveget, majd elvette Misától a kisvonatot, és megmutatta, hogy állítsa sínre anélkül, hogy felborulna. – Sose tudjuk meg.

– Az egy dolog, hogy nem veszed komolyan, de legalább ne akadályoznál! – Nelli duzzogva fordult felém. – Te is inkább innád a sörödet vigyorgás helyett. Nagyeszű tévésztár! Zrínyi kirohanása, de komolyan! – Megdobott egy zsírkrétával.

– Kocsmát csináltok a gyerekszobából. Anyám igazi kopó, többnapos sörpárlatot is kiszimatol.

– Tényleg, hogy áll Erzsi néni a vadászattal? Akadt valami kukac a horogra? – Laci félig elterült pohos testével, és hipnotikusan pörgette az egyik öreg matchbox kerekét.

– Tudtommal eddig még csak farkakat kapott profifotók helyett. – Nelli erre rosszallóan intett, hogy ne beszéljek így a gyerek előtt. – Jelentkezett pár komoly jelölt is. Az egyiket például Romániában körözik egy karambol miatt, munkásszállón húzza meg magát. Meg

volt egy főszer, aki azzal jött, hogy ő tulajdonképpen egy vagyonos öreglányt keres, minél idősebb és tehetősebb, annál jobb. Vagy a vidéki „farmer”, akivel egy gondja van anyámnak, vagyis inkább tíz. Tíz harci kutya... – Kocsányosék már nem bírtak magukkal a nevetéstől, én meg rátehenkedtem a sokat túrt Gézára. – Pár tagot nekem kellett helyette letiltanom a társkeresőn. Kamuregek, bűnözők, mocsok alvilág.

– Azt ne mondd, hogy Erzsikét beszervezte a maffia!

– Várj, csak várj. Jelentkezett a megnyerő, pofaszakállas háborús hős, aki aztán anyám barátnőjénél is feltűnt, hogy ő a tengeren hánykolódik, valahol Japán körül. Két héten belül a hajójukat ötször támadták meg a kalózok. Ennek nemcsak anyám az élete szerelme, de Rózsika is a másodikról. Random nyugdíjasokat etetnek ilyen dumákkal, hogy aztán pénzt és személyes adatokat csaljanak ki belőlük.

– Na de mi van akkor – morfondírozott Laci –, ha *écsanyát* mégis elviszi az egyik kalóz vagy börtöntöltelék? Akkor mit csinálsz?

– *Körözöttet* – kontrázott Nelli, és úrinő módjára csuklásnak álcázott egy böfögést az ökle mögött.

– Ki fogja megvarrni a zoknijaitokat? – rötyögött a férje, mire levettem a zoknimat, és az ölébe dobtam, de azonnal visszahajította, mint egy időzített bombát.

Misának annyira megtetszett ez a játék, hogy ő is beszállt; amikor a zokni visszakerült hozzám, felhúztam a kezemre bábnak, hogy Zokniszörny leharapja a gyerek

fejét.

Nelli nem törődött vele, hogy nálam már két korttyal korábban elmentek otthonról.

– Arra viszont tényleg ki kéne találnod egy vészforgatókönyvet, mihez kezdesz, ha anyukád megtalálja a nagy őt. Akkor aztán felkötheted a gatyát, Vozi. Vannak dolgok, amiből nem olyan egyszerű kivonulni, mint ahogy te elegánsan kísértáltál a műsorból. – Ásított, mint mindig, amikor maga is úgy ítélte meg, hogy elég a bölcselkedésből, és szórakozottan bontogatta a hajfonatát. – Nem is mertek utána a nőci döbönt képére közelíteni. Aztán hirtelen: *reklám!*

Zokniszörny bekapta az orrát, és ráment Laci sörére is, amit a nagy hadakozásban a szőnyegre lötykölt, Misa belelépett, és addig ügyködött körülöttünk, amíg oda nem hozott nekünk egy döglött poloskát, és meg nem jegyezte, hogy *a*, valamivel utána pedig azt, hogy *ci*.

– Mondott valamit – fülelt Nelli.

– Azt, hogy *alszik*. – Elszedtem tőle a bogármaradványt, és az ölembe döntöttem a gyereket.

Mindig mondom, hogy élvezzi a felnőtt társaságot.

* * *

A megszokottnál is gyorsabban daráltam a címeket, és juttattam célba a kajákat, hátha közben jobban kitisztulnak az elmúlt napok eseményei.

„Egy downos kisfiú sem részesülhet más megítélésben,

mint a többi gyerek!”

A kifőzdében senki se tette szóvá a tévés leszereplésemet, ami megnyugtató; ezek szerint egyikük se értesült a műsorról.

Tibi kollégám, egy alacsony, kockás inges, ötvenes srác vállon veregetett ugyan, épp mint az anyám, de ő talán nem amiatt, hogy együtt érzően közölje: ne aggódj, kisfiam, neked volt igazad. Vagy: jól áll neked a képernyő, Balázska, kimondottan sármos vagy abban az ingben, mi lenne, ha máskor se lennél slampos; ehelyett ártatlanul sok szerencsét kívánt a mai naphoz, amit egyébként máskor is megtett már a múltban, és máskor is ugyanígy rám fért.

Bármit megtettem volna, hogy felpörgessem a felejtés folyamatát, de hiába kapálóztam; az életem ettől az interjútól kezdve egészen más fordulatot vett, mint terveztem, és többé semmi sem volt ugyanolyan, mint azelőtt.

„Ha a szívére teszi a kezét: amennyiben kimutatták volna a várandósság alatti vizsgálatok során ezt a betegséget...”

Otthon alig bújtam ki a cipőmből, letérdeltem Misához, és kitártam a karomat, amibe próbált minél messzebből beleszaladni.

Néha koppan a feje rajtam, de fene se tudja, mennyire érzi ilyenkor a fájdalmat; kicsit megőrül a nevetésben, hogy aztán rám is átragadjon, pedig a legutolsó nagy becsapódása szó szerint a padlóra küldött.

Anya gondterhelten sétált körül, mint egy száradó

bokrot, de megnyugtattam, hogy jól vagyok.

Nem, nem voltam jól.

– Ne velem foglalkozz, foglalkozz a – épp nem ugrott be, melyik új társkeresős ismerőse a soros, akivel esténként hosszasan cseveg telefonon – legújabb áldozatoddal!

Tréfásan megsuhintotta a fejünket; mintha Misa és én egykorúak lennénk.

– Komolytalanok vagytok.

Elkaptam Misit a lábánál, aki a fenekére huppant.

– Keményen visszafiataltál, anyám, de hát aki nem fejlődik, az visszafejlődik. – Egymásra nyújtottuk a nyelvünket a gyerekekkel, amitől én egy kicsit nyálasabb lettem a kelleténél. – Mi lenne, ha nem köpnél pofán, Misike? – förmedtem rá, de a dühöm hamarabb elpárolgott, mint a nyál a szakállamról.

Leállítottam, és kicsipegettem a haját a számból.

Ideje elvinnem ahhoz a birkatürelmű gyerekfodrász csajhoz, aki mindig megdicséri, mekkorát nőtt, hozzátéve, hogy biztos olyan magas lesz, mint én; ami egyébként Misa esetében kizárt, de inkább nem oktatom ki.

– Ej, de nagy a szerelem. – Anya halkán összeszedte a holmiját az előszobában, és visszatette a papucsát a cipőspolcra. – Összeesküdtek szegény öreganyátok ellen. Abban reménykedtek, hogy mindig itt leszek pesztrának.

Igaza van *szegény öreganyánknak*; valahol tényleg ebben bíztam.

A valóság ehelyett az, hogy újrakezd mindent egy

börtönviselt fickóval, vagy a harci kutyással, esetleg azzal, aki menekül a kalózkodól, én meg, mi meg...

Este Laci átdobott Viberen egy YouTube-linket.

Ez a link pedig épp az volt, amitől tartottam; amitől már előre álmatlanul hánykolódtam.

Ami néha hajnalban is felriasztott, miután álmomban a tévéépület folyosóján magasló mesehősök szörnykolosszusként készültek kitépni minden egyes végtagomat.

Downos gyerek apukája kirohan a stúdióból

A megtekintések száma már jóval ezer felett járt, pedig alig néhány órája töltötte fel egy kretén vadidegen, ki tudja, milyen beteg indíttatásból.

A kommentekbe először bele se olvastam, de aztán nem bírtam magammal.

Ezek után Császárnak még van munkája?

Ja meg gázsit is emeltek neki ezért

Elég szerencsétlen a csávó. De azért érthető, hogy lelécelt.

Miert nem vagtad a fejehez a viragot apuka!

Mocsok média

0:41-nél szegény fickó arca...

Vki segítsen! A teljes műsort hol érem el??

A teljeset hülyék lesznek feltenni, de nekem ebből ennyi is bőven elég.

Látom, a lényegét nem vágjátok: itt arról van szó, hogy egy anya elhagyta a sérült gyermekét!! Fel tudjátok fogni ennek a súlyát, vagy csak a pasin meg a Császáron csámcsogtok?!

Mert elvetetni lehet, ha kiderül az uh-n, de olyasvalakire bízni, aki szeretni fogja, nem?

Szerintem nem vagyunk egy platformon, hogy veled vitatkozzak. Be is fejeztem.

Érdeemes megnézni az ehhez hasonló műsorok színvonalát. És érdeemes összehasonlítani egy harminc évvel ezelőttivel. Naugye.

Nem hiszem el! Már itt is egy gyökér, aki szerint régen minden jobb volt.

Ha nem tetszik, miért nézed?

Kata még mindig jó csaj. Blokkolnám.

Erővel belerúgtam az asztal lábába, amit a lábujjam bánt, és a kétszeresére dagadt.

Csszze meg, nem fogom követni a videó sorsát.

Sem azt, sem alatta a válogatott hozzászólásokat.

Írjanak akármit, nem érdekel ez a szellemi maszturbáció.

Kiömlött a nagy virtuális szemetes, és az összes hulladék az én nyakamba zúdult, de hülye vagyok én, hogy még tátott szájjal alá is álljak?

Miután Misa elaludt, az utolsó doboz sör is felszisszent az ujjam alatt.

Kiosontam a konyhába, és benyomtam vagy hárommaroknyit a sós perecéből; szinte rágás nélkül nyeltem le, mint egy mohó kóbor kutya, majd a szétmálló strandpapucsomban visszacsoszogtam a nappaliba, a laptop elé görnyedtem, benyomtam egy közepesen erős Lenny Kravitz-dalt, amire aztán ütemre ráztam a fejemet.

*I am the chosen I'm the one / I have come to save the day
/ And I won't leave until I'm done*

Miután a hangulatom lassan visszaállt a kívánt szintre, vakmerően beléptem a blogmotorba.

Többször is elütöttem a felhasználónevem. *Dotorboy. Downtonboy. Wodonboy. DownTownBoy.* Pihenned kéne, Vozár.

Mi ez?

Több ezerrel több megtekintés, mint egy héttel ezelőtt. A grafikon hirtelen váltással felfelé ível, ami szenzációs, de milyen áron.

Tizenöt új komment; hát itt is elért a végzet.

Te idiota miért nem maradtal ot!

Szia, nekem is DS-babám van, augusztusban született. Annyi a különbség, hogy mi tudtuk, mire számíthatunk. Le a kalappal, amiért te egyedül is vállaltad.

Jó a blog. Cserélünk bannert?

Kedves Balázs! Nagyon szimpatikus voltál a tévében, néztük volna még, miért mentél ki?!

Baba cipok eladok

Innom kellett még egy kortyot, mielőtt a fejem a falba verem, vagy valaki másét. Most kezdhetem moderálni az oldalt, amire eddig nem volt precedens.

Mert mi van, ha valami szemetet szarnak oda Misáról.

Az ilyen kommenteknek még az írmagját is ki kell irtanom.

* * *

2017. OKTÓBER 30.

223. BLOG POST

Ma rövid leszek.

Egyesek attól sem riadnak vissza, hogy nyilvánosan

kiforgassák a szavaimat, aminek ez a kommentáradat az eredménye. Igyekszem kezelni, de a munka és a gyerek mellett nem biztos, hogy lesz időm, vagy egyáltalán türelmem ilyen baromságokra, úgyhogy csak az alábbi esetekben íratok:

Downnal kapcsolatos tapasztalatok/kérdések/fejlesztéses témák.

Azoknak, akik esetleg nincsenek képben, mi történt: szeretjük elfelejteni, hogy ez egy pénz vezérelte világ, ahol vannak mindenre képes véglények. Műsorvezetők, akik nem rettennek vissza a másik fél megalázásától a nagyobb nézettség vagy mit tudom én, mi érdekében, majd rájövök, ha érdekel.

Először estem hasonló merényletnek áldozatul, ezért eleinte csak pislogtam, mint hal a szatyorban.

Aztán a halnak elkezdtek szépen kihúzni a gerincét.

Élve.

Undorító?

Lehet.

Dühös-e a hal?

Még a dühöt se érdemli meg ez az egész.

Inkább csalódott.

Üres.

Kiábrándult.

De a hal legalább nem maradt a gerince nélkül; nagy nehezen visszatuszkolta a helyére.

Összegezve, pár módosítást igényel a blog a jövőre nézve,
mert a Nagy Testvér mindent lát.

És amit lát, azt ellenem is fordítja.

D.T.B

8.

Általában jobban kedvelem a már bevált ügyfélkört, a megszokott megnyilvánulásokat és a bejáratott terepet, mint az új megrendelőket, mert őket az esetleges elmebeteg szokásaikkal együtt ki kell ismerni, mint azt a Gelencsér Franciskát, akinek először vittem kaját a Csányi utcába.

Elsőre csak egy név volt a sok közül, aki biztosan egy vénasszonyt takar, nem a dobozszagolgotós fajtából; selyemköpenyt hord, húsvéti pacsuliszaga van, és valaha vonzó lehetett, de mára nem több egy tatarozott múmiánál.

– Ebédet hoztam! – szóltam a kaputelefonba, és amint kinyílt a nehéz fémkapu, a dohos pinceszagban úszó bérház csúszós lépcsőin felloholtam a másodikra.

A lakás előtt várakozva lecsekkoltam a zacskó tartalmát: lasagnét rendelt, ami nem kifejezetten illik egy Franciskához, vagy az öreglánynak elég jó az ízlése.

Amikor azonban kinyílt az ajtó, a szavam is elállt.

Még köszönni is elfelejtettem.

Mint valami rémálomban, ott állt teljes életnagyságban előttem az, akit legszívesebben kivertem volna a fejemből, és akit a legjobb indulattal se lehet Gelencsér

Franciskának nevezni.

– Maga... – ujjal mutogattam felé, és hátráltam egy lépést. – Maga...

Védtelen kislányként az ajtófélfába kapaszkodott; szinte el is felejtettem, milyen kerek szemekkel manipulál másokat.

Ravasz.

Ahogy az sem rémlett, hogy bármilyen felvételen mackónadrágban mutatkozott volna, vagy teljesen sminktelenül.

Ehhez a típushoz valahogy nem illik a mackónadrág, sem a teljes sminktelenység, mégis így könnyebben téveszti meg az ellenfelét, és nebáncsvirágnak mutatja magát, hogy aztán átharapja a torkát.

Élő adásban.

Az illatára viszont jól emlékeztem.

Ahogy a levegőbe szimatoltam, a szemem összeszűkült; a szervezetem veszélyt jelzett, mint egy vadállaté, akit az ösztönei mentenek meg a mérges bogyóktól.

– Balázs...

Azt már nem.

Nem hagyom, hogy még egyszer szépen mondja ki a nevemet; árbóchoz kötözöm magam, hogy ellenálljak az álságos szirének éneklésének.

– Szóval álnéven fut. – Elhúztam a számat.

– Édesanyám nevén van a lakás. – Az édesanya szót is egész szépen ejtette ki, de a francba is, kit izgat?

Undorral adtam át neki a zacskót.

Semmi közöm hozzá, hol él; sem ahhoz, hogy elvált, sem ahhoz, hogy egyáltalán létezik.

– Várjon... – Csíkos zokniban utánam lépdelt a körfolyosón és elkapta a dzsekimet. – Ha nem tölti ki azt a papírt az adás előtt, annyit se tudok magáról, hol dolgozik... A lakcímével összerakva jöttem rá, hogy épp a mi kerületünkben futár. De így sem volt semmi garancia rá, hogy tényleg magát küldik. – Nemrég porig alázott, most meg nyomoz utánam, mint a Kojak. – Biztos jó lasagnét készítenek.

– Ja, amikor elkészül, utólag benedvesítik. – Kihajoltam a korláton, és hirtelen ötlettől vezérelve leköptem az udvarra; csak úgy taccsant a betonon. – Nem szárad ki annyira a tészta.

– Ne legyen gyerekes, kérem. – Szinte könyörgött, míg én megtöröltem a számát a széldzsekim ujjába. – Meg szerettem volna beszélni, ami a stúdióban történt. – Komoly képet vágott. – *Személyesen.*

– Csak tudja – megvakartam a tarkómat, és lesújtóan néztem le rá –, épp munkaidőben vagyok. *Dolgozom.*

A kajászacskó szomorúan lógott a mutatóujján; még a rajta szereplő szakács feje is mérgesre gyűrődött.

– Jó, jogos, igaza van. Ez... ez így tényleg nem fog menni. Ebben az egyben legalább egyetértettünk.

A hóna alól ebben a pillanatban ismerős kutya bújt ki. A sminkesek és fodrászok réme megszaglászta a bokámat, megállapította, hogy végül is ártalmatlan vagyok, és hálából megnyalta a kezem.

– Végeztünk? – Összehúztam a szemöldökömet, és elrántottam a karomat Fügétől. Mit keresek én még itt, és enyelgek ezzel a döggel, amikor ezer cím vár még rám, és berohadnak a kaják a csomagtartóba?

Különben is haragszom.

Haragudni *akarok*.

Katának fogalma sincs róla, hány álmatlan éjszakát okozott.

Mint ahogyan nem olvassa a kommenteket se, pedig mindkettőnket savazzák: őt az arrogáns kérdése miatt, engem azért, mert egy *sértődékeny balek* vagyok.

Olyan hozzászólás is érkezett, miszerint a stáb a hatás érdekében az egész jelenetet előre megrendezte.

Azonkívül, hogy a blogom látogatottsága sosem látott csúcokra tört, inkább károm származott abból a beszélgetésből, mint hasznom.

Abban bizonytalanított el, amiben eddig a legbiztosabb voltam.

És bűnösnek érzem magam, égeti a bőrömet a reflektorfény, kínoz a lámpaláz, és még abban is kételkedni kezdek, jó apja vagyok-e a gyerekenek.

Letörten bólíntott, mint aki belelát az agyamba.

– A kérdések nem azt célozták meg, mint ahogyan terveztem. Ez... ez nekem is kellemetlen, de egyszerűen... egyszerűen kiszaladtak a számon.

Ez biztos így működik.

Haha.

Amatőr.

Szintén a földet bámultam egy darabig, majd erőt vettem magamon, és tettem pár lépést a lépcső irányába.

Ki tudja, mi ütött belém, de Columbóként még visszafordultam egy percre.

Nem alacsonyodom le az ő szintjére.

Nálam hatott a friss szabolcsi levegő.

Engem jól neveltek. Én tudok köszönni.

– Viszlát – vettem oda közönyösen egy rövid sóhaj kíséretében, mire félredöntötte a fejét, összefonta a karjait, és egyik lábát lazán a másik elé lendítette.

Ekkor jöttem rá egy szuperképességére.

– Tegeződhetnénk?

Ez a nő tud a szemével mosolyogni.

Hitehagyottan legyintettem.

Olyan mindegy már.

Úgyse látom többé.

Nem is akarom.

Vozár, annyi büszkeséged van, mint egy marék csirkeszarnak.

Lemondóan intett, és aggodalmasan beszívta az ajkait.

A tekintetében azonban volt valami szokatlan könnyedség, valami felszabadultság, amiért egy másodperccel tovább bámultam a kelleténél, miközben kimondta, csak úgy, maga elé:

– Szia, Balázs.

* * *

Tibi kollégám jött nekem eggyel, amiért korábban átvállaltam tőle egy problémás ügyfelet a kerületben, történetesen Tüzes Jocót.

A harmincas, borostás fickó az összes futárunkra ráhozta a sikítófrászt, mert mindig kezében égő gyufával nyitott ajtót, ami egy idő után kezdett nyomasztóvá válni.

Hogy épp a kotyogós kávéja alá készült-e begyújtani, vagy néma fenyegetésnek szánta, nem tudhattuk biztosan, csak annyit, hogy minden héten indiai fűszerezésű kaját rendelt, és átutalással fizetett.

Dolgozik nálunk egy vagány exrendőr csaj, Ivett, aki elég felvértezve érezte magát ahhoz, hogy leszereljen egy olyan fura alakot, mint Tüzes Jocó.

Két kemény hétig bírta az égő gyufákat, a sejtelmes mosolyt, és az egyetlen volt közülünk, akit az ipse a füstszagú lakásába invitált, amit Ivett finoman visszautasított, és fénysebességgel elporzott a tett helyszínéről.

– Megölöm – csapta le a cuccát nap végén, és nagyot dobbantott az acélbetétes bakancsával. – Tibi-i! Hol vagy már! Visszakapod ezt a szociopata piromán állatot! – Elé szórta az aznapi bevételt, de Tibi halottnak tetette magát, ami az ilyen kifejtett példányok esetén nem feltétlenül válik be.

Ivett felrágatta, hogy vegye vissza tőle Tüzes Jocót, de azonnal, már másnaptól, mert isten bizony kis híján felgyújtotta a haját, de mivel se sok félnivalóm, se hajam nem volt, elhatároztam, hogy megkötöm életem legjobb

bizniszét, és az egyik őrültet a másikra cserélem.

Leültem Tibi mellé, és átkaroltam.

– Lenne számodra egy visszautasíthatatlan ajánlatom.

Egészen kicsire húzódott össze.

– Négy gyerek vár otthon, két középiskolás, két főiskolás
– morogta. – Nem gyúlhatok csak úgy fel.

– De én neked adok valakit a Tüzesért cserébe.

– A baltás gyilkost csirkepörkölttel? – nyöszörögte fojtott hangon. – A texasi láncfűrészest krumplipürével?

– Egy egész biztonságos vevőt. – Közelebb hajoltam hozzá. – Egy nőt, akit ráadásul ismerhetsz is. A tévéből.

Sokatmondóan az arcomba nézett. Ekkor már levágtam, hogy mind képbén vannak a leszereplésemmel, talán még konyhás Hedvig és séf Lajos is, csak senki se olyan tapló közülük, hogy felhossa és az orrom alá dörgölje.

– Ha arra a műsorvezetőre céloz – ásította Tibi –, én is hallottam, hogy felkerült a megrendelőink közé. A műsor után ez biztosan eh, kellemetlen neked. – Az orrába túrt. – Ha nagyon akarod, átvehetem, nem gond. – Oldalra sandított, mint aki nem bíz meg bennem. – De csak ha komolyan gondolod a dolgot a gyújtogatóval.

Hirtelen elbizonytalanodtam.

Mi a fene: egyik percben rá akarom sózni Császár Katát az aszott Kovács Tibire, a másikban meg...

A másikban meg fogalmam sincs, mit akarok.

De *Fire Joe* ügyében már késő visszavonulót fújni, nem csinálhatok segget a számból.

– Viszem a gyújtogatót. – Megszorítottam a vállát, és

felálltam. Nagy kár, hogy apám arra tanított, álljam a szavam, vagy eredjek futásnak. – De Katát inkább még kitalálom.

A nő erre a hétre már csak egy rendelést adott le, azt is dél körüli időpontra; feltételezhetően általában korán reggel kezd a tévénél, ami kívül esik az általam lefedett kerületeken.

Előbb-utóbb csak rájön, hogy a pórias kifőzde menüjét nem az ő sznob ízlelőbimbóinak találták ki, mint ahogyan engem sem.

– Neked már csak Kata, mi? – Félreismertem ezt a Tibort. Mint újabban mindenkit, aki szembe jött. – Neki már csak Kata! – kiabált a többiek felé, azok meg felröhögtek.

– Hédi drága – üvöltöttem be a konyhára –, adj már egy égő gyufát a Tibinek!

A kolléganőm, akit könnyebb lenne átugrani, mint megkerülni, a kötényébe törölte a kezét.

Mindenhol gödröcskék bukkantak fel rajta, mint a Holdon: az állán, a könyökén, a rezgő tokáján.

– Hát micsoda hírességek fordulnak itt meg ma? – Ahogy a főzelékes kondérokot sikálva hahotázott, méretes melle viharos óceánként hullámozott. – Te, Lali, szerinted kire hasonlít? Ralph Fiennes? Kis jóindulattal? Á, a fenéket, ennyi jóindulat a világon nincs. Bocsáss meg, Bazsikám, de túl magyar fejed és sorsod van a világhírhez. – Hédi bátran az ételkiadó ablakba könyökölt; a gőz felcsapott a háta mögött. – Azért háborús

filmekbe még elmehetnél statisztának, colos!

Tartottam magam a Tibinek tett, elkapkodott ígéretemhez; másnap reggel fél nyolc körül kibányásztam a csomagtartóból a currys lencsefőzeléket, megnyomtam a kapucsengőn a *Vető József* feliratú gombot, és amikor kinyílt a kapu, füttyörészve felsétáltam az első emeletre a felújított, frissen festett lépcsőházban.

A pasas már az ajtóban dekkolt egy százéves frottirköntösben és pizsamában; a szakadt gumipapucsból sárgás, beforduló körmök bukkantak elő.

Sovány arca, hosszú ujjai és a szeme alatt terpeszkedő fekete táskák, a sötét lakásból gomolygó, elhagyhatatlan füst a legkevésbé se volt bizalomgerjesztő.

Üdvözöltem, amire nem reagált.

A kollégák nem hazudtak: a bal kezében ott égett az a bizonyos gyufa.

Lassan felemelte, és mereven a tűzbe nézett.

Keményebb srácnak tartottam magam annál, mint hogy ennyitől meghátráljak, ezért megköszörültem a torkomat.

– Egy darabig én hozom az ebédet. Azt meg oltsa már el, barátom, belekap a köntösébe. – Legnagyobb döbbenetére ingerülten elfújtam a gyufát, és egy lépést tettem előre a lakásba. Persze a fene se hívott, de eltökéltem, hogy hatástalanítom ezt a barmot.

A kilincsre akasztottam a zacskót, határozott mozdulattal a zsebembe nyúltam, és előkaptam egy öngyújtót, rajta félreismerhetetlen logónkkal: a kövér

szakáccsal.

Továbbra is néma maradt, de úgy eltátotta a száját, hogy kilátszott sárgás, ápolatlan alsó fogsora.

– Cégünk ajándéka leghúségesebb megrendelőinknek. – Tág pupillákkal bámulta az öngyújtót, és hátrahőkölt a saját előszobájában. – Ellenőrzöm, működik-e. – Talpa alatt reccsent az öreg parketta. – Mert ha nem – a láng mögül mélyen a szemébe néztem –, kénytelen leszek legközelebb hozni magának egy másikat.

Felkapott egy újságot, azzal hadonászott felém, hogy tűnjek innen, és amikor sikerült kikergetnie, rám rúgta az ajtót.

– Holnap is jövök!

Ez gyerekjáték volt, a neheze csak ezután következett.

Mire leparkoltam a Csányi utcában, eluralkodott rajtam a kimerültség; mintha átment volna rajtam egy úthenger.

A visszapillantó tükörben több sor vízszintes ráncot fedeztem fel a homlokomon, és egy függőlegeset az orrom felett.

Az őszi napfény rávilágított, hogy az idő engem is összegyúr, mint egy taknyos papír zsebkendőt.

Reggelente kötött pulóverbe bújok, egyre többször sajog a derekam, hogy majd' beszarok, és újabban alig jut időm a futásra. Helyette a játszószőnyegen dögölöm hason fekve, és hagyom, hogy a gyerek a hátamon lovagoljon; még így is képes lennék elaludni.

Szinte biztos, hogy öregszem.

A közeli étteremből áradó ínycsiklandó illatok hatására összefutott a nyál a számban.

Kikapcsoltam a biztonsági övet, hátravánszorogtam, kihalásztam Kata sült csirkemellét a csomagtartóból, begyömöszöltem a dzsekimet, lecsaptam a csomagtartót, és menet közben megcsapott a hűvös, szmogos levegő.

– Népszámlálás – morogtam unott hangon a kaputelefonba, de közben valami mégis felbőgötte bennem a motort, mert a meleg pulóverben olyan hőhullámok törtek rám, mint a klimaxos Hédire.

Kivert a víz a tudattól, hogy *már megint itt vagyok*.

– A kutya is beszámít? – Kata üde hangját nem tudtam mire vélni. Porig alázta élő adásban a pápát? Pad alá gyűrt egy politikust?

– Csak ha ő hordja a nadrágot.

Bátorítóan zizzent a zár.

A műsorvezetőnő már a függőfolyosón várt, kis félmosollyal; talán szívhatott valamit előtte, amiből lehet, hogy nekem is kéne egy slukk.

Alacsony termete láttán újfent elcsodálkoztam, hogy na, ezt a nőt is elvinné az első talajmenti fagy.

Szemügyre vettem fehér farmernadrágját és a szürke garbót, ami valahogy előnyösen feszült a felsőtestén, és közömbösnek tűnve nyújtottam át a zacskót a dobozzal.

Hogy eltereljem a figyelmem a domborulatokról, próbáltam olyasmire koncentrálni, mint szaladgáló csótányok, bűzös csatornák, fagyott okádék telente a járdán, alkoholisták, kiégett bohócok, tévés interjúk.

– Ennél biztos ebédelt... ebédeltél már jobbat. – Még az értelmetlen tegeződésünkre is ügyeltem. – Össze fogod zsírozni – mutattam az öltözékére.

– Majd később zsírozom össze. – eltűnt a lakásában, hogy letegye a kaját, és rárivalljon a kutyájára, hogy maradjon a seggén. – Figyelj, tudom, milyen elfoglalt vagy, de valamikor... – rövid haját kapkodva a füle mögé igazította, mintha sietne, és a testsúlyát egyik lábáról a másikra helyezte. – Jelezd, amikor ráérsz. És amikor épp nem akarsz leköpní a gangról egy ízeset.

Meghánytam-vettem a kérést, és elsüllyeszttem mindkét kezem a zsebemben.

– Leadom a pénzt, és megyek haza a gyerekekhez.

– Vagyis – összevissza mutogatott, mint egy félcédulás karmester – akár most is ráérsz pár szóra, legalább útközben?

Hiába, a legendás Vozár-féle nagyvonalúság.

Generációk óta nem rúgunk döglött oroszlanba.

– Koszos a kocsim. – Ismét végigmértem, célozva rá, hogy ha beszáll mellém, bemocskolja magát, de nem törődött a silány fenyegetéssel. – Vissza békavéval jössz.

– Ez a szigor – panaszkolta színpadiasan, és kihozta a kabátját az előszobafogasról, de ahogy a cipőjét húzta fel, a kutya majdnem felborította. – Füge, nyughass! Nem ugrál! Nem nyalakodik! Ül! Fekszik! Okos. Anya mindjárt jön.

– Anya? – Gúnyosan elvigyorodtam, és megpörgettem az ujjamon a kocsi kulcsot. A hátam is borsózott az olyan

kutyatulajdonosoktól, akik apának vagy anyának hívták egymást, hát még magukat a kutyájuk előtt.

Kata árnyékként követett, egészen a következő sarokig.

Egy szót se szóltunk egymáshoz, amíg a kocsimhoz nem értünk.

Feloldottam a központi zárat, és kinyitottam a hintó ajtaját.

Láthatóan meglepődött, hogy nem Trabanttal járok, de nem foglalkoztam vele; amíg elhelyezkedett az anyósülésen, beindítottam a motort, és a Deák tér felé vettem az irányt.

– Mondhatod – vakkantottam félvállról, bármennyire is kezdett érdekelni, mire megy ki a játék. Fél kézzel a kormányba kapaszkodtam, a másikkal triász kori cukorkát piszkáltam ki a kesztyűtartóból. – Sárgadinnyés fognyűvőt?

– Elfogadom. – Kicsomagolt egyet és bekapta, én meg gyorsan átfutottam a szöveget egy másik csomagolásán, és beleszagoltam.

– Csak két éve járt le. Jó az még. – A hátsó ülésre hajítottam, és olyan éleset kanyarodtam, hogy szegény Császár Katának kis híján lerepült a feje.

– Ez így kínos. – Azt hihette, nem tűnik fel, hogy a cukorkát a zsebkendőjébe köpi.

A jó nők ugyanis nem tesznek ilyet. És vécére se járnak, legfeljebb néha rózsavizet ürítenek a barátnőjükkel, de csakis a megfelelő szórakozóhelyek megfelelő mellékhelyiségeiben.

– Esetleg – derült fel – csinálhatnánk egy interjút, ahol tisztázzuk a félreértéseket.

Felszívtam magam, mint egy kullancs.

– Milyen félreértéseket?

Lassítottam a kereszteződésnél, és tükön ülve vártam, hogy a lámpa sárgára, majd végre zöldre váltson, vagy hogy Kata válaszoljon, de ő csak az öklére támaszkodott, és elkenődve fordult az ablaknak, amitől majdnem megesett rajta az a szőrös szívem.

Majdnem.

– Lejárattál.

Még mindig felzaklatott az emlék, ahogy megszégyenülve kirohanok az épületből, és kidobom a taccsot az első kukába.

Kérem, legyen szíves a kérdésre válaszolni.

– Milyen interjúkérdés az, hogy megtartottam volna a gyereket vagy sem, ha a terhesség alatt kiderül a rendellenessége? – Halotti csend állt be közénk, csak a forgalom zaja hallatszott. – És azt miért került elő, hogy tálaljak ki a volt feleségemről? Baszki, én... már rég nem haragszom rá! Sőt, inkább... hálás vagyok neki! – Egy mentőautó süvöltve porzott el mellettünk; az utolsó pillanatban húzódtam félre. – És az milyen kérdés, hogy miért teszem ki a gyereket a nyilvánosságnak azzal, hogy blogot vezetek róla, *kettőnkéről*, amikor épp azért vettél rá az egészre, hogy *állítólag*, ismétlem: *állítólag* segíts? – Mérgemben rácsaptam a kormánydudára, ami kapóra jött, mert az előttünk totojázó Renault azonnal észrevette

a zöldet. – Szeretem megérteni az okokat. Hogy elszámoljak húszig, mielőtt robbanok. – Egy galamb az utolsó pillanatban repült fel, mielőtt elgázoltam volna. – Ez ugyanis nem az erősségem.

Kata rám emelte a tekintetét, és hitetlenül megrázta a fejét.

A retiküljében kotorászott, talán egy másik zsebkendő után, amiben nincsenek titokban kiköpött, lejárt cukorkák.

– Vannak dolgok, amiket nem szabadna kimondani, legalábbis *úgy* kimondani, és főleg *nekem* kimondani. Ezt a műsort nem nekem kellett volna vezetni. Jól végződhetett volna az a műsor, ha nem rám osztják a témát.

– Ezzel nem vitatkozom.

– Nem érted, Balázs. – Náthás hangon folytatta. – Te erős vagy, kikezdhetetlen. Te azt írsz, amit akarsz, egyéni stílusban. Te feltalálod magad, ahogy az életben is. Te a jég hátán is megélsz, de a kicsi... – tipródva morzsolta a zsebkendőt. – Végignézve a fotóit, más a szöveg, a stílus, amit a blog képvisel, és más szembesülni azzal, hogy ő... ő igazából egy hús-vér kisfiú, érted?

Sávváltáskor beütött nálam a felgyülemlett stressz.

Nem értem. Nem értem, mi az istent akar a tudtomra adni ez a nő!

Satufékeztem, hogy ne csapódjak az előttem rostokoló kocsiába, de Kata rövid ijedség után rendületlenül magyarázkodott tovább.

– Az egyik bejegyzést nem sokkal adás előtt futottam át. A képet onnan szedte le a szerkesztő, azt az aranyosat, amit ki is vetítettünk, olyan jó volt a felbontása – profi géppel fotózok, milyen lenne, ha nem jó felbontású? –, te meg aláírtad, hogy felhasználhatjuk, mind a szöveget, mind a fényképeket. – Azt se tudtam, mit írok alá. – Nézd, én értem, hogy ez így összességében teljesen megszokott és normális egy blogon. Mindenki azt tesz ki az oldalára, amit szeretne. Ettől viszont a kisfiad még nem lesz kevésbé kiszolgáltatott. – Aha. Vagy úgy. – Néha sajnós a riporter kerekedik felül bennem, és nem az ember. – Ismét az ablaknak prédikált; a lehelete bepárásította az üveget. – Akármit is teszek, akárhogy is könyörgök, annál már tényleg nem tudok többet mondani, mint hogy *sajnálom*.

Sajnálom – visszhangzott a fejemben.

Kösz, de ezzel is kitörölhetem.

Egyedül abba kapaszkodhatok, hogy az emberek feledékenyek.

Hogy ez a YouTube-os videó is unalmassá válik egyszer, mint ahogy az alászinkronizált *Dallas*, vagy a régi jó, ügyfélszolgálatra betelefonálós felvételek.

Hogy amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan megy az egész, és mégse kell névjegykártyát nyomtatnom *Az Év Hülyéje* felirattal.

Időközben elhagytuk a Kálvin teret; a Ferencieknél a nap átsütött a templomtorony felett; áthaladtunk az Erzsébet-hídon Budára, ahol árnyékot vetett ránk a

Gellért-hegy; a felhúzott ablakokon át is érezni lehetett a Duna ízét a levegőben, és a sárgadinnyés cukorkáét, amit Kata azóta is ott szorongatott az ölébe rejtett zsebkendőben.

– Hazaviszlek. – A Szent Gellért rakpartról észrevétlenül visszakanyarodtam a hídra.

– És a konyhátok...

– Az máshol van. – Beletapostam a gázba. – Azt onnan lehet felismerni, hogy minden hajnalban felszáll a kéményéből egy radioaktív felhő, és szétterül a belváros felett.

– Akkor elvittél egy körre. – Kata bágyadtan mosolygott, de hiába: még mindig hullámokban jött rám a pipa, hogy nem úszhatja meg ilyen olcsón, retorzió nélkül.

Az üzletkötésnél vagy a team koordinálásánál elengedhetetlen volt, hogy határozott legyek. Ha kellett, a hajuknál fogva rángattam elő a finánc kollégákat, és osztogattam a zsíros fegyelmiket, amikor valami nem a terv szerint haladt.

A futárkodás viszont egyfajta alázatra tanított, és kifordított korábbi önmagamból.

Olyasmire, hogy hasonlóan ócska a sorsunk: nem sok különbség van aközött, aki a kaját rendeli, és aki kihozza.

Öreg hiba, de amióta apa vagyok, zsigerből másokat helyezek előtérbe magam helyett.

Amióta Misa apja vagyok, hamarabb bepöccenek ugyan, de hamarabb is nyugszom meg.

Főleg ha nem elég erős az a csomó az árbócon; de mit

lehet tenni, ha a szirének éneklés helyett befordulva ülnek az anyósülésen.

Akkor azért, mondjuk úgy, csak megszánja őket az ember.

9.

2017. NOVEMBER 15.

224. BLOG POST

A szokásos péntek délutáni fejlesztésre menet Misa rátapad az üvegre a gyerekülésből, és ezerrel mutogat, hogy ki akar szállni a játszótérnél.

Apa nem áll meg. Már nincs olyan jó idő, hogy kijárjunk, és egyébként is jobb szeretem, ha olyan társaság veszi körül, ahol nem piszkálják; vagyis leginkább én és az anyám, esetleg Vera néni az úszásról, vagy a gyógytornász-haderő, akik már egész személyi kultuszt építettek köré, és körberajongják, mintha maga lenne a nagy Sztálin.

A terapeuta épp Misa kedvenc Weöres-mondókáját kántálja, amiben *izzik a galagonya*, vagy mit csinál; tapsol hozzá, buzdítja, hogy ő is tapsoljon, próbálja rávenni, hogy rakja ki a lovackás kirakót, amikor hirtelen szöveget üt a fejembe, hogy miért ne lehetne a lakásban hintája ennek a gyerekeknek.

Őszi éjjel izzik a galagonya, izzik a galagonya ruhája.

Korábban, amikor hetente többször jártunk játszótérre, órákig elvult a hintázással; a gyógytornász szerint az önringatás segít összehangolni az agyféltekéit. Ő megszereti, hogy lóbálhatja a lábát, nyaggathat, hogy erősebben lökjem, és közben elmerülhet a saját kis világában. Nem csak ő bambul bele, hogy előre-hátra, előre-hátra. Ilyenkor én is kiszellőztetem a fejem, és végigpörgetem a hétköznapok eseménytelen eseményeit.

Amíg a kirakóval bíbelődnek, türelmetlenül rákeresek, hol találok a közelben beszerezhető és felfúrható hintát; mondjuk a nappali ajtófélfájára. Mondjuk még ma este.

A kirakó után színes fakockákból tornyot építenek; vagyis inkább felhúznak egy komplett felhőkarcolót, ami csak háromszor borul le.

Misának nem kis gyakorlata van a folyamatban: ha nem figyelek, kirámolja a kajákat a hűtőből, és azokat rakja egymásra, vagy a cipőket az előszobában, vagy az egész fürdőszobát: szappantartót, hátmosó keféit, szivacsot és tusfürdőt.

Tornyok épülnek, épületek borulnak a gyerekszobában, komplett városok, amik között mintha a Godzilla járna.

Nincs fájdalmasabb annál, amikor azok az istenverte szúrós játékok beleállnak a talpamba, és fél lábon ugrálok; rég elfeledett vidéki káromkodások törnek elő a torkomból, amitől még Godzilla is az ágy alá bújlik.

Zúg a túske, szél szalad ide-oda, reszket a galagonya magába'.

Más gyerek, úgy értem, a *többi gyerek* is élvezné ezeket a kirakókat, vagy a mozdulatok, mimikák leutánczását, az unásig ismételt mondókákat és gyerekdalokat, csak én vagyok dögvóson péntekenként, és olyan szurreális módon folyik össze előttem minden, mintha egy újhullámos Broadway-előadást néznék, amibe félő, hogy bevonják a közönséget is.

Szerencsére nem vonják be. Szerencsére apuka csak ül a kispadon, mint a kő; apuka el is mehetne addig ügyet intézni, vásárolni; apukára gyakran rá is szólnak, hogy zavaró a jelenléte, mert a kisia folyton felé pillant, meg akar felelni neki; nem tud ellazulni, sem átadni magát a játékba csomagolt értelmi és finommotorikus fejlesztéseknek, de apuka nem mozdul, apuka itt sincs.

Hinta lefoglalva. Életcél lefoglalva.

Ha vége a foglalkozásnak, beugrunk érte. Misa boldog lesz.

Veszek út közben egy gyrost. Neki meg majd sült krumplit, amit imád. Meg narancslét, amivel egy ültő helyében leöntheti magát, amin tőlem jól is szórakozhat. Csak nem fázik meg, ha nedves kabátban utazik. Majd befűtök a kocsiban.

Rendelésének feldolgozása folyamatban van.

*A részletekről e-mailben kap tájékoztatást.
Kérdés esetén kérjük, keresse vevőszolgálatunkat.*

A hangok egyre halkulnak körülöttem.

Alig bírom nyitva tartani a szemem.

Hunyorgok.

Energiaitalról álmodom, két szál cigivel. A dohányos mindig dohányos marad, csak szünetet tart, aztán tart, ameddig tart; jó esetben a sírig.

Néha felriadok arra, hogy Misa örömeiben felsikkant, vagy rákezd a dalolászásra.

Halkan, hamiskásan, akadozva-halandzsázva, azt is selypítve és pöszén.

Ettől lassan mintha ólomsúly húzná az oldalam; dőlök, még egy kicsit, még valamennyit dőlök, és egyszer csak arra eszmélek, hogy a halántékom koppan a falon.

Elkapom a gyógytornász sajnálkozó tekintetét, aki gyorsan elfordítja a fejét, mintha mi se történt volna, én meg szinte érzem, ahogy a fülem felett lassan, de biztosan növekszik a Himalája.

D.T.B

* * *

Az áruházból kilépve eltöltött a sikeres vadászat utáni elégedettség, még a gyros is jobban csúszott: a

törzsvásárlói kártyámnak hála kedvezményt kaptunk a játékboltban, vagyis a fiamnak lassan saját játszótere lesz otthon.

Nem mutogat csalódottan a kocsiblakból, a szomszédokat pedig biztosan nem zavarja, ha így este nyolc felé közelítve fúrok egy kicsit.

Két perc alatt meglesz az egész.

Még az se zavart, hogy szemerkélt valami nyálkás takony, Misa tényleg nyakon öntötte magát narancslével, és nem volt hat karom, mint az indiai isteneknek, hogy kivegyem a gyereket, kézen fogjam, kidobjam a maradék üdítőt, és a fennmaradó hárommal előszedjem a csomagtartóból a hintát, hozzáférjek a gyereküléshez, hónom alá csapjam, hogy hétfőn elférjenek a kajásdobozok, ha megtelne a csomagtartó; hétvégén úgyse megyünk már sehova.

Szorítottam Misa kezét, rászóltam, hogy el ne engedjen, és fél kézzel kiügyeskedtem a gyerekülést, amikor váratlan dologra lettem figyelmes.

Vékony aranykarkötőt fedeztem fel, beesve az anyósülés alá.

* * *

Lehet, hogy csak az éjjeliszekrényemre tett női karkötő az oka, de egész éjjel izzadtan hánykolódtam; félálomban a galagonyás mondóka ismétlődött a fejemben, egyre eszementebb tempóban.

Zúg a tüske, szél szalad ide-oda, reszket a galagonya magába.

Nem csoda; előző nap legalább tízszer hallottam, teljesen az agyamra ment.

*Hogyha a Hold rá fátylat ereszt: lánnyá válik, sírni kezd.
Lánnyá válik, sírni kezd.*

Mire sikerült pár óra erejéig elaludnom, azt álmodtam, hogy a tévéstúdióban vagyok, de nem Kata faggat a kínos kérdéseivel, hanem az angol királynő, és ebben nincs számomra semmi természetellenes.

Engedelmesen válaszolgotok neki, ő meg bólogat abban a röhejes, széles karimájú kalapjában, és ki akar tüntetni, vagy lovaggá ütni, mit tudom én, hogy mostantól ott legyen a nevem előtt, hogy *Sir*, mégis van az egészben valami rohadt nyomasztó, ahogyan vén csontjaival feltápáskodik a fotelból, és nehézkes, öreg léptekkel felém lódul.

Mivel ezúttal nézőközönség bámul minket, végszóra ők is előlépnek a sötétből, amivel szintén nem lenne problémám, csak egy a gond: hogy egyik se ember, legalábbis nem *élő* ember: nyáladzó, lógó belű zombik zárnak körbe, és nyúlkálnak felém foszladozó karjaikkal.

– A piczába! – A legutolsó pillanatban tértem magamhoz, és ültem fel az ágyban, mint akinek váratlanul a tükére ütöttek.

A falióra a chicagós háttérrel hajnali kettőt mutatott.

Nagy nehezen visszaereszkedtem a párnára, felkapcsoltam a kislámpát az éjjeliszekrényemen, és

vetettem egy pillantást a karkötőre.

Hányszor játszottuk az unokatesóimmal a *Mit érdemel az a bűnös, akinek a záloga a kezemben van* játékot, de így a zombitámadás után nem tört elő eléggé belőlem a kreativitás, milyen módon jelezzem Katának, hogy valamit nálam felejtett.

Beugorhatnék hozzá hétfőn, mi se egyszerűbb, de nem adott le több rendelést a következő hétre.

Biztosan megundorodott a kajáinktól, tőlem.

Végül is ő bocsánatot kért, az ő lelkiismerete tiszta, én meg majd szépen kitakarítom a kommenteket a blogon, és, hogy elkerüljem a pszichiátriát, buddhista önuralmat gyakorlok: nem töltöm be újra a felvételt YouTube-on, bármennyire is gyötör a kíváncsiság, mit hány az internet legalja a videó alá.

Mielőtt meggondoltam volna magam, félálomban dobtam egy sms-t Katának.

Megtalaltam a karkotodet az ules alatt. Hetfon atvigyem, vagy mi legyen? Udv, Vozar B.

És mint aki jól végezte dolgát, lekapcsoltam a villanyt. Erzsébet, készülj; jövök.

Háromkor felriadtam arra, hogy nem érkezett válasz, majd fél ötkor ismét ugyanerre.

Nyolckor telefoncsörgésre ébredtem. Ki az a megveszekedett, aki felébreszti azt a szerencsétlen gyereket szombat hajnalban?

A jellegzetes hadarás, *sziakatavagyok*, a háttérben őrült kutyaugatás.

– Ugye nem keltettelek fel?

Fülemen a mobilommal mezítláb a nappaliba vánszorogtam, és megdörzsöltem a szemem.

Misi már talpon volt; az előző este véres verejtékkal felszerelt új hintáját lökdöste, amit még a kocsiban kent össze csokigolyókkal, és nyafogott, hogy ültessem bele.

– Hékás, orrba fog vágni. Felkavarodik a beled. Ki fogod okádni a csokigolyókat! – Vadul rázta a fejét, hogy nem, nem okádja ki, Kata meg értetlenkedett a vonal másik végén. – Ja, nem neked mondtam.

– Én már túl vagyok a csokigolyókon. – Felsőhajtott. – Életem összes csokigolyóján.

– Fogyózol?

– Úgy nézek én ki?

– Eléggé.

– Akkor... fogyódom. – A csaholástól alig értettem a folytatást. – Ami a karkötőt illeti – nyüszítés –, egész héten bent leszek a stúdióban: reggel felvétel, délután háttéranyagokkal pepecselés, tudod, hogy megy ez... – nem tudtam. – Épp Ócsa határában vagyok egy menhelyen – ismét ugatás –, hoztam pár zsák száraztápot – vonyítás –, itt leszek egy darabig – szűkülés –, szóval az jutott eszembe, hogy... Nem, most nem, Alex, később! Szóval az jutott eszembe most, hogy... Ne nyalakodj már! – szünet. – Nem neked mondtam. – Ezt azonnal levágtam. – Szóval arra gondoltam, csak most ugrott be, hogy esetleg... nincs kedved kihozni a picit egy kicsit... kutyázni?

Eltaláltad! Nincs.

Legalábbis ezt kellett volna mondanom.

Ehelyett azt feleltem, hogy küldje el a címet, *lehet*, mondom, csak *lehet*, hogy benézünk, de inkább nem, mint igen, aztán elbúcsúztam, hogy kösz a meghívást, és betettem a kapálózó Misát a hintába.

Kitűnő gyermekmegőrzőként funkcionált, amíg zuhanyoztam; úgy kellett kikönyörögni belőle.

Már épp elkészültünk, amikor váratlanul betoppant az anyám.

Az arcát pirosra csípte a levegő, és két dugig tömött reklámszatyrot cipelt.

Mackógatya sehol; fiatalos csőnadrag, rendezett frizura, nem beszélve arról, hogy a szája sem holmi súlyos szívbajtól lila: a széle kissé el van kenődve.

– Voltam a piacon, hoztam egy kis... Hát ti, hova-hova? – Leeresztette a szatyrokat. Amikor elmorogtam neki az úti célunkat, helytelenítőleg dűnnyögött. – Minden lehetőséget megragad az a fifikás kis hölgy, hogy a közelében tudjon, és megbocsáss neki végre. Nem ereszt. Ügyes!

– Mert a te fiacskád a legjobb parti az ismeretségi körében.

– Ha cinikus vagy, ha nem – mutatóujját az orra elé emelte, amiből sejtettem, hogy most következik a kioktatás; a lencse mögött hatalmasnak tűntek a szemei –, nőként talán egy kicsivel több fogalmam van a saját nemem működéséről. Ha megengeded.

– Fodrásznál jártál? – tereltem a szót. – Ilyen maskarában mentél piacozni? – Bekaptam egy rágót, és felvontam a szemöldökömet. – *Otthonról jössz te egyáltalán?*

– Foglalkozz a magad dolgával. – Elterelő hadműveletként leveszöldséget és húst vett elő a szatyrokból, és a konyha felé indult velük. – Összedobok egy levest, meg madárláttá pörköltet. Ne éhezzenek itt nekem. Nincs az ínyemre, hogy mindig a maradékot osztogatja szét az az áldott jó főnököd. Az én fiamnak és az én unokámnak ne csak a moslékoskondér jusson.

– Vigyél majd magatoknak is. – Ártatlanul felhúztam a cipzárat a dzsekimen, felvettem a fekete, kötött bűnözősapkámat, és Misát is bebugyoláltam kis kék Michelin-bábunak; még a kapucniról se feledkeztem el.

– Viszek, persze – fordult meg anya szórakozottan –, de mi az, hogy *magatoknak*? Magamnak viszem, te széltoló.

– Hát az embernek. A társkeresősnek.

Hápgott egy sort, de nem reagált; a zöldségek átmosásával foglalatoskodott, valamint az én öltöztetési szokásaimmal.

– Túlöltöztetted azt a gyereket!

– Na és. Mindjárt itt a tél.

– Tél, a fenéket tél, hógutát kap! Vegyél már le róla egy réteget, az istenért, vagy húzd lejjebb azt az overallt, van fűtés abban a nagy autódban.

Egyre elszántabban sikálta, és egyre kegyetlenebbül mézárolta le a zöldségeket.

– Nálad egy konyhai előkészítés kész kivégzés. – Mielőtt a húst is apró cafatokra vagdosta volna zavarában, a gyereküléssel a hónom alatt, és Misa mancsával a kezemben felkészültem a kilövésre. – Ne legyél ilyen feszült, anyuka. Kérj tőle egy jó masszázst, az megnyugtat. Vagy... vagy hallgassatok klasszikus zenét. Mozart, Beethoven, Wagner... – Erre már az én béketűrő anyám is kikergetett minket az olajzagú konyharuhával a folyosóra.

Az ész nélküli kaszabolást visszaverték a folyosó falai.

Ha tisztában lettem volna vele, hogy a menhelyeket gyakran az erdő mélyére telepítik, távol a civilizációtól és a normálisan kiépített utaktól, halkabban szentségeltem volna, amiért a sár felcsapott a kocsira, szétzötyköltem a gyereket és a kezdődő veseköveket, és imádkoztam, hogy ne menjen tropára az alváz.

A drága Kata megint megszívatott, de már kezdtem hozzászokni; végül is önként hajtottam a fejemet az igába.

Misát álomba ringatta a rázkódás és az anyázásom, és még arra se ébredt fel, amikor végre megérkeztünk egy roskadozó épület bejárata elé, ahol vagy ezer kutya ugatott felváltva és egyszerre.

A Smart mögé parkoltam, egy terebélyes tölgy alá, és kikászálódtem a kocsiból.

Térd alá érő irhakabátban Kata sietett felém. Nadrágja szára a bakancsába tűrve, a fején gyerekes sapka, a sapkán puha bojt, én meg máris megbántam az egészet,

de késő volt visszakozni.

A zsebembe nyúltam, és átnyújtottam a karláncát, amiért hálás volt ugyan, de nem hozta lázba annyira, mint vártam.

– Itt van? – suttogta, majd a kocsimhoz lépett, és bekukkantott a hátsó ablakon, ahol Misa a gyerekülésbe szíjazva, félredöntött fejjel és résnyire nyitott szájjal húzta a lóbőrt. – De szép.

Egyáltalán nem várom el senkitől, hogy ilyesmit hazudjon, ráadásul átéléssel, még akkor sem, ha azt képzeli, ennyivel kiengesztel.

Mondhatja bárki Misára, hogy kedves, ahogy ölelget; hogy egész jópofa, ahogy a fejlesztőpedagógusok tornamutatványait utánozza; hogy tünemény, ahogy a rajzfilmek főcímdalait dúdolja csak úgy, magának; hogy mindig arra az adóra tekeri apám harmincéves rádióját a konyhában, amin régi slágerek szólnak, és a fejét ingatja rájuk, pedig a Vozárok hosszú lába és a Tóthok kifinomultsága ellenére senkinek sincs kiemelkedő ritmusérzéke egyik ágon sem.

Mondhatja bárki, hogy *aranyos*.

Hiszen gyerek. És a nők szeretik a gyerekeket.

Azt viszont a vak is látja, hogy szépnek csak jóindulattal nevezhető.

Bár a szeme anyám szerint búzavirágkék, mint az enyém, a haja szalma, vagy valami ilyesmi, mint az enyém volt az ő korában, és a bőre könnyen kipirosodik melegtől, széltől, hidegtől, mint az anyjának, de Misinél a

vonatok iránti túlzott lelkesedés is hasonló tünetekkel jár.

Akármilyen legyen is, ez a nő valamiért el volt tőle bűvölve.

Itt az ideje hát kinyitni azt a kocsiajtót.

– Reggelt, Misimók – lapogattam meg a gyerek kabátját
–, akarsz kutyázni?

Pislogott, és megdörzsölte a szemét.

Kikötöttem és a karomra ültettem, ügyelve rá, hogy
rendesen álljon rajta az overall.

– Köszönj szépen. – Rám sandított, hogy miért
piszkálom ezzel. – Ahogy tanultuk. – Semmi válasz. –
Ahogy Vera néninek szoktál. – Szégyenlősen a dzsekimbe
fúrta az arcát, de a kíváncsisága felülkerekedett, és lopva
oldalra pillantott.

Újra belém bújt, de előtte alig észrevehetően azért
integetésre emelte a karját, amiért Kata megdicsérte,
milyen ügyes.

– A nevelés az nevelés. – Még mielőtt kidurrantam
volna a büszkeségtől, Kata jelezte, hogy kövessük.

Ami ezután következett, arra aztán nem voltam
felkészülve.

A menhelynek hívott nyomortanya valójában egy
homokkal beszórt telep, ahol fedett ketrecekben kutyák
nyomorognak, kicsitől a nagyig.

Könyörögve ugráltak fel-alá szűk kenneljeikben, és
tapadtak a rácsokra. Némelyik vonyított, a többi idegesen
líhegett, amitől kezdtem magam kellemetlenül érezni.

Mintha mind azt akarta volna, hogy vigyem haza.

Misa csodálkozva bámulta a karomon, hogy a pokol melyik bugyrába cipelte őt az a hülye apja, Kata pedig eltűnt az egyik kanyarban, és nemsokára egy pórázon vezetett, kis termetű, fehér, hosszúkás orrú, szeme körül barna foltot viselő kutyával tért vissza.

– Először jársz menhelyen? – szegezte nekem a kérdést. – Mintha kicsit le lennél sokkolva. – Hallgattam. Túl sok érzelem gyúlt össze körülöttem. Bennem. Inkább mégis körülöttem. – Most Árpi jön, a közeli mezőn sétáltatom egy kicsit. Az a helyszín azért egy kicsit már barátságosabb. – Elszántan haladt a kennelek között, együttérzően ugyan, de megingathatatlanul. – A szívem megszakad minden egyes alkalommal, legszívesebben hazavinném az összeset. – Közben elhagytuk a menhelyet, Misát a nyakamba ültettem, Katát meg erőszakosan húzta maga után ez az alig tízkilósnak kinéző eb. – Fügét is innen hoztam el öt éve. Azt hitték, keverék, a füléből még egy darab is hiányzott, csak azóta eltakarja az a nagy bundája. Bobeknek nevezte a menhely, de mi... szóval nem akartam egy Bobekkel élni.

Lassan kiértünk egy erdei tisztásra, ahol már le mertem tenni a gyereket a fűre.

Azzal viszont nem számoltam, hogy elég speciálisan reagál a kiskutya látványára.

Először csak a szája görbült le, majd kétségbeesetten ökölbe szorította a kezét, és nyöszörögve próbált a lábam mögött menedéket keresni, ami láthatóan kétségbeejtette Katát.

– Rossz ötlet volt, sajnálom – ez nekem szólt –, jaj, édesem... – ez pedig sajnós Misának.

Próbáltam menteni a menthető, és amikor a gyerek épp nem alattam zokogott, letérdeltem, és látványosan megsimogattam a kutyát, hogy lássa, milyen ártalmatlan és oktan állat ez az Árpi, és nincs mitől tartania.

– Látod? Nem fog megenni. – Árpi megszaglásztta a kezemet, jelezve, hogy kész a barátkozásra, így átvettem a pórát Katától.

Nem telt sok időbe, a kéjenc kis dög már el is dobta magát. A bakancsomon fetrengett, és égnek álló lábakkal, lógó nyelvvel és szétterülő fülekkel hagyta, hogy vakarásszam azt a félig csupasz hasát.

Szórakozottan dögönyöztem, amikor a jól megszokott, szortyogó dүнnyögés ütötte meg a fülem.

Ismét a hatásos nevelés.

Apa megmutatta, hogy egy jöttment menhelyi kutyától sem kell félni.

Apa hősiesen lekenyerezte a fenevadat, amivel kiválóan példát mutatott.

Azért a biztonság kedvéért hátratekintettem.

Vissza az egész; Misa már egy ideje nem is figyel – se rám, se a kutyára.

Kata a sárban guggolt, átölelve a taknyos, szipákoló gyereket, és csendesen csitította. A kabátja lelógott a koszba, de nem vett róla tudomást; Misi egészen eltűnt az irhában.

Egy darabig néztem őket.

Néztem, ahogy a kicsi és a nagy kötött sapka összeért, és ötletem se volt, hova kéne tennem ezt az egészet.

Hogy itt térdelünk ebben a gányban a világ végén; én egy idegen kutyát szelídíték, a nő, akit alig ismerek, a fiamat; és én, engem ki szelídít?

– Vigyázz vele – adtam át a kéretlen használati utasítást –, imád bújni, nehéz lesz levakarni.

– Az nem baj – válaszolta Kata Misa fejének, és tovább nyugtatgatta. – Nekem is van otthon egy kutyusom. Jó nagy, és olyan a szőre, mint a vattacukor. Ettél már vattacukrot? – Misa bólogatott; még a nyelvét is kinyújtotta, ahogy felidézte a nyári margitszigeti sétánkat, amikor egyesével szedegettem ki a vattacukrába ragadt darazsakat. – Esténként a kutyusom az ágyam mellett alszik – jó, hogy nem fent az ágyban –, megvéd mindentől. A kutyák szőrös angyalok – már csak a vallás hiányzott –, akiből a legjobb barátod is lehet, ha törödsz velük. Ha magad mellé fogadod őket, gondoskodsz róluk, és megvakarod a fülük tövét – megvakarta a gyerekét –, meg a pocakjukat – ezúttal a hasa volt a soron, amitől Misa már kuncogott.

– Szép gyerekbűvölés. Mennyi az órabéred? – ez ormótlan volt tőlem, de Kata csak nem az a típus, aki mellre szívja az ilyesmit. – Nekem nincsenek ilyen anyai ösztöneim az Árpáddal.

Az *anyai ösztön* kifejezésre viszont felém fordult.

Felém fordult, és a tekintetében megjelent valami szokatlan.

Ha értenék nőül, biztosan rájönnék, épp milyen érzékeny pontra tapintottam, de gőzöm se volt róla, és meg akartam tartani ezt a jó szokásomat.

– Eredj, foglalj hont! – utasítottam Árpit, és ahogy felegyenesedtem, a kutya felemelte a hátsó lábát, és célirányosan levizelte a bakancsom orrát.

Bosszankodva törölgettem a fűbe a lábamat, amit a gyerek különösen poénosnak talált.

– Először a sírás-rívás, utána a hihi meg a haha. De ha a te cipődet célozná le a kutya, szaladnál ríni a Kata nénihez. – Egy kis vérszívás sose árt, de a *néni* nem hagyta magát.

– Kata néni direkt hozott ki cipőre pisilős kutyát.

– Ne már. Komolyan? – Rejtély, miért örültem annyira a jókedvének, ha egyszer őt nem is én csináltam. – Különben se biztos, hogy a visszahozott kopott bizsu Kata nénié.

– Valóban? Akkor kié?

– Anyámé. Más nő nem ülhet be a kocsimba.

– Enyém a megtiszteltetés, hogy nekem mégis megengedted.

– Nem sikerült kidobnalak a rakparton, ahogy terveztem. Nappal túl sok lett volna a szemtanú.

– Hát, majd legközelebb. Hozok zsákot is, amibe becsomagolhatsz.

– Csak ha hangszigetelt.

– Olyan lesz, amilyet akarsz. – Megtorpant, és felnézett rám a magasba. Azelőtt fel se tűnt, mennyivel világosabb

kék szeme van az enyémnél. – Jövök neked eggyel, te választasz zsákot. – Ahogyan az sem, mennyire alkalmatlan vagyok arra, hogy térdrogyás nélkül álljam a tekintetét.

Hiába, így jár, aki egy ideje nem volt nővel: eltűnik az önérzete, és gyenge szarrá változik; mindezt a hároméves fia társaságában, akinek könnyű dolga van: ha ránéz valami vagy valaki, aki elsőre nem szimpatikus neki, nyugodtan elfordulhat, és még utána is szóba állnak vele.

Ezzel szemben én?

Nekem csak egy kínosan szorongatott póráz marad, a végén egy idegbeteg, hiperaktív kutyával, aki a cipőmre ürit.

Egy héttel Misa születése után

Idejét se tudom, mikor aludtam utoljára; a napok összefolynak.

Misihez rendre én kelek fel, vagy inkább le se fekszem; a széken kornyadozom a babaszobában, vagy a fáradtságtól legyőzve a konyhában.

A lefejt tejjel többnyire én etetem meg, vagy anyám, ha éppen befut.

Villámsebességgel tanultam meg tőle pelenkát cserélni, büfiztetni, altatni.

A feleségem az orvos szerint a gyermekágyi depresszió és tagadás súlyosabb típusában szenved. Ha szeretném,

hogy hamarabb túl legyen rajta, legyen megértő, és segítsen mindenben, amiben csak lehet.

Nagyrészt csak tesped az ablak felé fordított fotelben, és nézi, ahogy a galambok ellepik a szemközi ház tetejét.

Száraz a szája, a szeme; fakó a bőre, sebesre rágja a körme körüli bőrt; arra is csak ritkán hajlandó, hogy ölbe vegye a gyereket.

A klotyóról, a zuhany alól rohanok vissza, hogy felkapjam és elringassam Misit, mert Rita képtelen ellátni az alapvető anyai feladatait.

Ha épp olyanja van, hogy kevesebbet vesz be az orvos felírta hangulatjavítóból, mert minek is az, nincs neki semmi baja, kitör belőle a féktelen düh: a világgal szemben, a babával szemben, velem szemben.

Amíg Misa a kiságyban alszik, megáll mellette.

– Egyre jobban látszik – a hangja üres, érzelemmentes, de ráfogom a gyógyszerekre vagy azok hiányára – a mongolredő.

Megkönnyebbülne, ha végre szabad utat engedne a könnyeinek, de a pszichiáter szerint erre az áttörésre a viselkedése alapján még várni kell.

Én viszont egyre elcsigázottabb vagyok.

A kisfiunk születése óta nem tettem be a lábam a munkahelyemre.

Kugler felhívott, hogy teljességgel megérti, jelezzem, ha készen állok, amúgy is jár némi apasági szünet, használjam ki nyugodtan.

A többiek nem kerestek: tiszteletben tartották, hogy egy

darabig nem érdekelnek a benti ügyek.

A vállalat általában virágcsokrot és gratuláló képeslapot küld a frissen született céges babák szüleinek, nekünk azonban nem küldtek ki ilyesmit.

Nelliék nemrég azt írták, ha bármi van, ha úgy érzem, elég erős vagyok hozzá, hívjam őket bármikor.

Számomra most érkezett el ez a *bármikor*.

Becsoszogok a fürdőszobába, és magamra csukom az ajtót.

Lebüfögött trikómban, táskás szemekkel örülök, ha emberi hangot hallok.

– Itt van mellettem Laci is... csak nem mert hívni. – Laci bizonytalan *hellója* a háttérből. – Csak annyit mondj, hogy... jól vagy?

Bármennyire is rühellem a lesajnálást, jólesik a szavaiból áradó törődés.

Lecsúszom a földre.

Kinyújtott lábammal elérek a mosdó aljáig, és az ajtónak támaszkodom.

– Én igen. De Rita...

– Édes istenem – Nelli hangja elcsuklik –, bármi is legyen, mi itt vagyunk nektek... Légyszi, add át neki is, hogy...

– Esélytelen. Teljesen bezárt.

Elered az orrom vére.

Lekapok egy törülközőt az akasztóról, és hátrahajtom a fejem, de már késő.

A vérem kis tócsába összegyűlik a fürdőszobacsempén.

Hamarosan leteszem a telefont, és kíváncszorgok, hogy kihasználjam az átmeneti csendet a lakásban, és igyak egy korty kávé, amikor Rita megjelenik, és egy perc múlva újra az a téma köztünk, hogy Misi soha, de soha nem lesz képes beilleszkedni a társadalomba.

Először a kórházban ejtette ki a száján, amiről hallani se akartam:

Szakszerű segítségre lesz szüksége a nap huszonnégy órájában, amit mi ketten soha nem tudunk biztosítani.

Menetrendszerű veszekedéseink főként emiatt pattantak ki, és idővel mindennapossá váltak.

A szakszerű segítség miatt.

Hiába ismételteti az agyturkász, hogy vegyek le minden terhet a nejemről, nem bírom elnézni, ahogy szándékosan távolítja el magát a fiunktól, és mindenre egy és ugyanaz a válasza.

Intézet.

A nőt, aki egyszerre volt ártatlan és kacér, és akinek a mosolyától elolvadt a portás, a külföldi ügyfél, a biztonsági őr és a takarító.

A nőt, aki ritkán főzött, de akkor énekelgetett és táncolt közben, és akkor dúdolt a legtisztábban, amikor azt hitte, senki se hallja.

A nőt, akinek olyankor sikerült a legfinomabbra a főztje, ha hagytam dudorászni.

A nőt, aki akkor is hangosan nevetett a vicceimen, ha azok csapnivalóan erőltetettek voltak.

A nőt, aki heteken keresztül ápolt, amikor elestem Laci

motorjával a rakparton, szétnyílt a fejem, és eltört a kulcscsontom.

A nőt, aki a budai Satriani-koncenten a nyakamba ülve lóbálta a karjait, és vérbeli rajongóként füttyögött az első sorban a kedvenc gitárosomnak.

A nőt, aki először súgta a fülembe, hogy három gyereket szeretne tőlem, két szőke kislányt és egy barna kisfiút; és hogy jó lenne egy lakókocsi, amivel családotul bejárjuk majd a világot, ha elegünk lesz a taposómalomból, nem kötődve többé semmihez, se munkahelyhez, se városhoz, se országhoz, csak egymáshoz.

A nőt, aki esténként hajmosás után az ölembe fektette a fejét, úgy nézte az éppen aktuális romkomot, miközben én türelmetlenül telefonálgattam a kollégáknak, és addig simogattam a vizes, samponillatú haját, amíg meg nem száradt.

A nőt, aki idealistának született, és aki mindig is csak az élet napos oldalát akarta észrevenni.

A nőt, aki gyárilag képtelen volt rá, hogy olyasmiről is tudomást vegyen, vagy megbirkózzon vele, ami súlyos, nehéz, vagy esetleg piszkosul fáj.

A nőt, aki kétéves kora óta félárvaként, valamint az apja egyke kedvenceként megszokta, hogy minden az övé lehet, amire csak vágyik, mert *apa elintézi*.

A nőt, akinek az apja helyébe aztán én léptem, hogy megtegyek bármit a látszat fenntartásáért; hogy életben tartsam az ő összetörhetetlen és örök tündérmeséjét – egészen mostanáig.

Bambi, Bambika...

– Neked mi van az agyad helyén?! – esik nekem. – *Ez a gyerek* soha nem lesz képes normális életet élni! Beilleszkedni a társadalomba! Hiába áltatod magad, ezek tények! Tények, érted? Miért kell szembeszállni a tényekkel? Miért nem lehet előbb tájékozódni? Miért kell... istenem, miért, miért akarsz minket sírig tartó szenvedésre kárhozhatni! – Megszokott vonásai ismeretlenné torzulnak, és már abban is elbizonytalanodom, kit is vettem el valójában. – Nem tudsz te semmit, baszki! Fogalmad sincs, miket állnak ki azok a szülők, akik erre teszik fel az életüket, és beáldoznak mindent!

Hadonászva gesztikulál.

Megfenyeget, hogy ha nem értem meg, akkor elhagy.

Elhagy.

– Na, idefigyelj. – Megragadom vékony csuklóját, mintha sose akarnám elengedni, és mélyen a szemébe nézek. – Nem hagyom, hogy az egyszerűbb utat válaszd! Nem hagyom, hogy intézetbe add a fiamat! Világos?!

A képembe nevet.

Mint egy eszelős.

– Ebben nem te döntesz.

– Nem?

Elég volt, nem bírom.

Tehetetlenségemben kénytelen vagyok megragadni a vállánál, és megrázni, hogy magához térjen; hogy kirázzam belőle azt a zsigeri viszolygást, azt a maró

idegenkedést, ami elárasztja, valahányszor a közös gyerekünkre néz; hogy eltűnjön az a fojtogató árnyék, ami ilyenkor az egész lényére ráborul, és alattomosan készül átterjedni rám is.

– Nem? Nem én vagyok a másik fél, a másik szülő?! Nekem nincs ugyanolyan jogom döntést hozni?! – Próbálok nem túlzottan görcsösen szorítani, de a feszültségtől elveszítem a maradék önuralmamot is.

Ha kell, felnevelem egyedül, de *Misi nem megy intézetbe!*

Gyűlik bennem a gyilkos fáradtság és a maró kilátástalanság.

A légzésfigyelő bekapcsol; Misi nyöszörög a kiságyból.

Rita szemében riadalom.

Magam vagyok a túlerő.

Nem tudok leállni.

Istenem, nem tudok.

Már nem is ő az eszelős, hanem én, én, én...

– Ne érij hozzám többé, Vozár Balázs! – sziszegi, és emberfeletti erővel tépi le magáról a kezemet; még az ujjam is belereccsen. – Undorodom tőled!

10.

A futás szétszed, hogy aztán újra összerakjon.

Bármennyire is kiestem a ritmusból, vissza kell rázódnom.

A város kibőfög magából, és rájövök, hogy gyorsabb vagyok a huszonegyes busznál, ami felkanyarodik az Istenhegyi útra, és ehhez még a kipufogómat se kell használnom.

Minél feljebb jutok, annál kevésbé érzékelem a szintkülönbségeket.

A tudómba hideg áramlik, mégis forróságot lélegzek ki, mire az erdőbe érek.

Ha magamért tenném, zavarna az égő érzés a mellkasomban, a torkom kaparna, az izmaim sajognának, amiért edzetlenül vágok neki újra.

Ha magamért tenném, már rég feladtam volna.

* * *

2017. NOVEMBER 20.

225. BLOG POST

Nem azért mentünk el a hétvégén egy menhelyre, hogy

befogadjunk még egy lényt, akivel alig lenne időm törődni, hanem csak megsétáltattunk egy kutyát egy ismerőssel.

Mint kiderült, egyre több menhely nyújt lehetőséget ilyesmire, az ember meg azt hiszi, ezzel csak jót tesz.

A kezdeményezés tényleg nem rossz, de azt az illúziót keltheti a kutyában, hogy a sétáltatói kiválasztják és hazaviszik, ami nem feltétlenül történik meg, szóval ebből a szempontból becsapás.

Az pedig még nekem is új, hogy Misa már egy bokáig érő kutya láttán is így képes kiakadni.

Különbféle kifakadás-típusok léteznek nála, amit kitapasztaltam az évek során.

Az éhség kiváltotta nyekergés változott valamit csecsemőkora óta, mert mint sok DS-gyerek, viszonylag későn kezdett el teli tüdőből sírni.

Jöhetett a tápszer meg az anyatej. Misa több szoptatós dajkát is elfogyasztott az első pár hónapban, mert a jóanyám eredeti végzettsége ápolónő, és ragaszkodott az unokája anyatejes táplálásához.

Aztán jött a hasfájás-bögés, leginkább a tápszertől, vagy attól, hogy ezek a szoptatós dajkák mind másképp kajáltak, amihez a gyomra nem tudott hozzászokni. Ezen átmenetileg csak a hasa körkörös simogatása, némi meleg borogatás és egy kiadós hasmenés segített.

Ha nagyon helytelenít vagy el szeretne érni valamit, azt mindig megelőzi egy kis lihegés: mintha még mindig nehezére esne összeszedni az erőt a síráshoz.

Előbb-utóbb sikerül, többnyire könnyek nélkül vagy kevés könnyel, mutogatva, hogy akarja azt a bármit, lehetőleg vonatot, mint *vo-a*, aztán jön még a *pa-a*, meg a *füü* meg a *nee*, amik azt takarják, hogy *apa*, *nem akarok fürdeni menni*, *mama*, *ne nyúlj a hajamhoz azzal a fésűvel*.

Persze érteni kell az egy-két, elnyújtott szótagból álló kódolt üzenetekből, amik akár egy idegen civilizációtól is származhatnának; egyelőre ebből a nyelvből még nekem is csak középfokúm van.

A rettegő üzemmód szintén variáció egy témára: biggyesztéssel kezdődik, hátráló mozdulatokkal folytatódik. Ökolbe szorul a keze, és kitör belőle valami jaj-szerű hang, csak ezután fogja menekülőre.

Végül egyébként lenyugodott, és egy fél órát képes volt sétálni velünk, de akkor se szeretném, ha ez a szeretetgombóc így állna hozzá az állatokhoz, főleg azokhoz, akik kisebbek, mint ő.

Ha a macskáktól nem tart, ne már pont a kutya legyen a főellenség. (Nagyrészt az én hibám: testközelből még nemigen találkozott kutyákkal.)

Ha valakinek van kapcsolódó tapasztalata vagy linkje downosok kutyás fejlesztéséről, küldje el kommentben, hátha más is hasznát veszi majd.

– Láttam ám a műsort.

Bár nem számítottam rá ennyi idő eltelte után, az egyik nyugdíjas asszonyka a Dohány utcában ezzel fogadott az ajtóban reggel hétkor, látszólag órák óta talpon, virágos otthonkában.

– Borsos tokány. – Lemerevedtem, és átadtam a zacskót.

– Kevés borssal, és több... tokánnyal. Ahogy kérte.

– Derekasan helyt állt. Igazán büszke lehet magára. – Nem törődve velem, hogy hiányzik az egyik szemfoga, egyre lelkesebben biztatott. – Szomorú dolgokon ment keresztül, éppen beszéltek tegnap itt az Icukával a földszintről, hogy minden elismerésünk a bátorságáért. Nem sok édesapa vállalta volna ez a terhet. – Röviden megköszöntem a támogatást, hogy ne tűnjek ordas bunkónak, és sarkon fordultam, de még nem fejezte be. – A hölgy azért elég keményen beszélt magával! Nagyon jól tette, hogy otthagya ezt a társaságot.

Úgy visszhangozott a hangja az öreg lépcsőházban, hogy kíváncsian résnyire nyíltak az ajtók; először kettő az elsőn, aztán még egy a másodikon.

* * *

Misa havi egyszer a nagyanyjánál aludt a tízkerben, hogy Lacival és Nellivel kieresszük a fáradt gőzt, és éppen annyiszor koccintsunk, hogy egy aszpirinnel és némi

savanyúkáposzta-lével még elmenjen a másnap.

Misa születése előtt Rita is velünk tartott, de azóta mintha nem valamivel több mint három, hanem vagy tíz év telt volna el.

Alkalmi kapcsolataimat ritkán mutattam be Laciéknak, így aztán többnyire hármásban látogattuk meg Nelli kedvenc cseh sörözőjét a Blaha közelében, ahol hallgathattam, mit követett el az a három rosszéletű gyerek.

Abigél szépen furulyázik, de úgy hátba lökte Tamarát az iskolaudvaron, hogy a kislánynak felszakadt a szája, Sári a bili mellé csinál, és Danika, hát, ő még kicsi, hogy a pelenkán kívül máshová is csináljon, de a fürdővízbe néha mégis sikerül.

Ezúttal úgy tűnt, megúszom ezeket a sztorikat.

Nelli valamiért egész este szótlanul fürkészt, Laci pedig mindenáron össze akart hozni a húga barátnőjével, valami Alexával, akik egy baráti társasággal ünnepelték az egyik ismerősük születésnapját a közeli asztalnál.

– Most ül. Eskü, nincs rossz alakja, csak ül. Álljál már fel, te! – Laci egyfolytában az asztalt leste mögöttünk. – A vöröske az, fekete felsőben. Ennek se kell válltömés, haha. Oké, van egy válla, húsz évig kajakozott. Ne válogass, legalább lesz mibe kapaszkodnod közben. – Elég volt egy pillantást vetnem erre az Alexára, hogy megállapítsam, mindent megtesz azért, hogy egy hal fennakadjon a hálójában, de azért párszor összetalálkozott a tekintetünk. – Azon kicsit kiakadt, hogy nincs

Facebookod, meg hogy élnek még ilyenek a Földön, de nyugi, kimosdattalak. Meséltem neki a blogodról, meg látott a tévében is, úgyhogy képben van. Egyébként óvónő, és akar egy focicsapatnyi... – összenézett Nellivel, és máris korrigált: – sört. – Elszántan felkelt az asztaltól; először azt hittem, újabb körért megy, de túl sokszor sasolta az ünneplő társaságot. – Hajjaj, mi csak szerettünk volna ilyen óvónénit! – Rákérdeztem, hová indul, mire annyit felelt: – Ja? Megkérem Alexát, hogy üljön ide.

Kettesben maradtunk Nellivel, aki gondterhelten fogdosta a poharát. Kerek fülbevalóján megcsillantak a kocsma fényei, megszokott manóarcán még a sminkje ellenére is látszott, hogy elgyötört anyuka, túl a negyvenen, akinek valahogy mégis sikerült megőriznie azt a lányt, akivel annak idején jegyzetet cseréltünk; aki megállította a biztonságpolitika prof liftjét minden emeleten, hogy előbb érjünk be nála az előadásra, és aki nélkül nem is lenne a háromfősre csökkent csapatunk ma sem olyan, amilyen.

– olvastam az új bejegyzésedet. – Komoran keringette a bort. – Kata az ismerős, akivel a menhelyen voltatok Misivel? – Felesleges vetítés helyett megadóan bólintottam. – Csak mert a fél ország tudja, milyen aktívan támogatja az állatmenhelyeket.

– Ki ezzel haknizik, ki azzal.

– Nem hiszem, hogy egy olyasvalakinek, mint ő, feltétlenül reklámoznia kellene a jótékonykodásait. – Végre belekortyolt a borba. – Én újabban rákattantam a

műsorára, és egész jónak tartom. Legutóbb azt a mesterszakács gyereket kérdezgette, azt a Kálmánt vagy kicsodát, tudod – dunsztom se volt, kicsoda Mesterszakács Kálmán –, de valahogy olyan... olyan statikusan kedves ezekben az adásokban mindenkivel. Egyik sem olyan viharos beszélgetés, mint a tiétek.

Leszoktam róla, hogy visszanézzem Kata riportjait a neten. Anyámon kívül csak a gyerek nézett nálunk televíziót, de valahányszor átugrottam Laciékhoz, ott egész nap bömbölt a tévé: főzőműsorok, valóságshow-k, híradó, sorozatok, animációs filmek.

– Azért elég kemény dolgok hangzottak el köztetek élő adásban. A nő meg kiteszi a lelkét, hogy megbékéljen. – Ez azért elgondolkodtatott. Eddig inkább sodródtam az eseményekkel, mintsem azon tiprójak, kinek mi a szándéka velem. – Végül is ő hívott oda titeket, nem? És a Misike is érdekelte, pedig *ezeknek* biztosan megvan a saját társaságuk, a maguk kis szubkultúrája, vagy akármije. – Felhúzta az orrát és összefonta a karját. – Én csak azt mondom, hogy ti, pasik hajlamosak vagytok két csoportra osztani a nőket. Egyes csoport: az Alexák. Jól néznek ki, könnyen becserkészhetőek, mert felkínálkoznak; meghúznátok őket, de nem érdekel titeket, milyen emberek; ilyenkor jön, hogy elhatározod, majd hívod, de magadnak is hazudsz, és valahogy elfelejtődik, na. Nem keresed, se másnap, se azután, legfeljebb szilveszterkor részegen, de akkor is a gatyádban ébredesz a főmotiváció. És létezik a kettes, a második meghúznátok

őket csoport, persze kit nem, de ezek a keményebb diók, a nem-tudom-mit-gondoljak-róla nők, a nem-érek-fel-hozzájuk nők, akiket túl fárasztó kiismerni, ezért ők a feladom-vagy-elrontom-már-az-elején nők.

Mielőtt reagálhattam volna, a férjének láthatóan sikerült rávennie Alexát, hogy csatlakozzon hozzánk, mellém telepedjen és még kezet is nyújtson.

Meleg keze volt, süteményillata, és már-már túl széles, karakteres mosolya.

– Szereztem neked egy új olvasót. – Lacit nem lehetett lelőni. Valahányszor kiszabadult a munkahelye és az otthoni gyereknevelés csapdájából, teljesen bepörgött. – Tervezünk felmenni valamikor a Normafához a srácokkal rétesezni. Csatlakozhatnátok. – Már is egy párként kezelt minket, bármilyen átlátszó taktika legyen is.

Valahol talán irigykedett, amiért én évi egy-két alkalommal szó szerint a csúcson hagyhattam abba, kihasználva a kimenőmet, és átlagos egyedülálló fickóként viselkedhettem.

Ezúttal azonban enerváltan kókadoztam, ötpercenként a telefonomra pillantva, hívott-e anyám, minden rendben van-e Misával, esetleg jött-e üzenetem a konyháról, változott-e a jövő heti kiszállítási terv, miközben Alexa egyre közelebb helyezkedett; még hozzám is ért a combjával, amitől a vérem egyik fele a fülembé áramlott, a másik fele valamivel lejjebb.

Nelli többször rásziszegett Lacira, aki szabadkozott, és a következő pillanatban megkért, hogy menjünk ki, azonnal

szüksége van egy cigire.

– Nem gyújthatsz rá! – fakadt ki Nelli, majd én kerültem a célkeresztbe: – A lagzitok óta egy szálát se szívott!

Az a bizonyos lagzi Nagykovácsiban, amikor Rita kiakadt, amiért a székekre rögzített rózsák nem bírták a kiképzést, a cukrász orosz krémtortát készített marcipántorta helyett, a vőfély versben gúnyolta ki a köztünk lévő korkülönbséget, ő pedig úgy szétsírta a sminkjét, hogy órákig tartott helyreállítani.

A lagzi, ahol a volt apósom megcsúszott, és beleesett a halastóba, anya pedig összeveszett az egyik koszorúslánnyal, amiért meglökte, és puncs ömlött a hatvanezer forintos kosztümjére.

A lagzi, ahol én az egész balhé alatt végig azt fontolgattam, hogy senkinek se tűnne fel, ha elkötném Laci motorját, és végleg visszazúznék Szabolcsba.

– Én is pont leszokóban vagyok – jegyezte meg ártatlanul Alexa, aki nem sejtette, mibe nyúlt; Nelli gyilkos pillantást vetett rá –, mert beszínezi a fogakat. Ti próbáltátok már azt az új szenes fogkrémet? Vagy azt, amelyikben szódabikarbóna van? Kicsit félek, hogy lemarják a fogzománcomat.

Laci felrángatott; meg se várta, hogy belebújjak a kabátomba, ami ennyi sör után különösen bonyolult feladat volt; először véletlenül Nelli ezüstszínű télikabátjába dugtam a karomat.

Ahogy kiléptünk a söröző ajtaján, Laci kért egy szál cigit a mellettünk dohányzó tizenéves társaságtól.

– Vidd fel magadhoz. Bejössz neki, rákérdeztem. – Kifújta a füstöt, mint a nagyok. – Jó kis numera, aztán majd kiderül, mi lesz belőle.

– *Mi lesz belőle?*

– Jó-jó, elmagyarázom. – Visszavett egy kicsit. – Volt az a fain kis pincér csaj, akivel tavaly vagy mikor kavartál. – Annával kétszer is együtt voltam az elmúlt évben. Talán működött volna hosszabb távon is, de amikor először mentem fel hozzá, nemcsak bujkálnom kellett a lakótársa elől, de az ügyeskedései ellenére az ágyban is felsültem. A második alkalommal hiába lendültem túl a korábbi bénázásomon; amikor kiderült, hogy én vagyok *DownTown boy*, hogy van egy Down-szindrómás kisfiam, akit az anyámmal felváltva nevelek, hogy lecseréltem a jól fizető állásomat a futárkodásra, hogy minél több időt töltsék a fiammal, ráadásul minél később akarom közösségbe adni, Anna úgy kirakta a szűrőmet, hogy egy időre elment a kedvem attól, hogy bárkitől is többet akarjak, mint a szex; Laci mégis kitartóan kampányolt az ismerőse mellett. – Alexa más, ő már tudja, mire számíton veled. Nincs zsákbamacska. Nincs reklamáció a pénztártól való távozás után. *Capisci?*

Összeakadt a nyelvem, és vádlón mutogattam felé.

– Eddig is magam intéztem a güsé... a szüsé... a szükségleteimet! – Nem kértem szervezkedést; se tőle, se a minden lében kanál feleségétől.

– Te aztán jól eláztál, Bazsikám. – Szívott egy utolsó slukkot, eldobta a csikket, és támogatólag átkarolt. – Nelli

begőzölt, mert szerinte Alexa egy ribanc. Jegyzed meg jól: minden nő ribanc, aki jobban néz ki a feleségednél. – Felnyihogott a saját poénján, de akkorra már alig álltam a lábamon, ezért elhatároztam, hogy hazamegyek és kialszom magam végre.

Intettem az ablakon át a döbönt Nellinek és Alexának, támolyogva otthagytam az újabb cigit tarháló Lacit, és gyorsítottam a tempón, de hiába; minden egyes lépésnél Nelli szavai jártak az eszemben.

A nő meg kiteszi a lelkét, hogy megbékítsen.

A nem-érek-fel-hozzájuk nők, akiket túl fárasztó kiismerni.

Ők a feladom-vagy-elrontom-már-az-elején nők.

– Hé, Zrínyi – a hang valósággá vált, amikor utolért a kereszteződésnél. Futurisztikus kabátja elég robotszerűvé tette, de Nellivel kapcsolatban már semmin nem lepődöm meg –, ezt még oda akartam adni. – Előhúzott egy újságot a belső zsebéből, és nyugtalanul beszívta a száját.

Nők Lapja?

– Viccelsz? A válás után már a vécén se olvasok ilyesmit.

A jelzőlámpák alatt ekkor észrevettem a címlapot, rajta ismerős személlyel.

Az ismerős személy lazán támaszkodik egy széken, virágos ruhában.

Sehol egy kamera, sminkes kollégák, fodrászok.

Sehol a menhelyi vagy belvárosi kutyák – csak ő maga, felette egy három évvel ezelőtti dátum, a neve alatt piros

betűkkel pedig az idézet:

„Elvesztem abban az évben”

A színes lapon először a zöld játszott, mégsem mentem át a zebrán.

Aztán a piros és a sárga.

Még mindig egy helyben álltam, kezemben az újsággal.

És lassan ismét a zöld.

Mogorván kiböktem, hogy kösz.

Van nekem is olyanom, hogy belső zseb? Nem fogom ezt itt az utcán hurcolászni.

Nelli sokatmondóan pillantott rám.

– Nincs mit.

Az utolsó másodpercben szaladtam át a túloldalra, mielőtt elgázol egy limuzin, tele pezsgőző és sikítózó huszonévesekkel, akiknek sokkal izgalmasabban indulhatott a szombat estéjük az enyémnél.

Erről a zöld lámpáról már nem maradok le egyetlen női újság kedvéért sem.

A kisfiam nélkül az üres, sötét belvárosi lakás levegőtlennek és élettelennek tűnt; mint a borda, ami mögött nem dobog semmi.

Gépiesen lerúgtam a cipőmet, felakasztottam a kabátomat, felkapcsoltam a villanyt az előszobában, aztán a konyhában, majd a nappaliban.

Végül a gyerekszobában kötöttem ki. A zebrás kislámpa fényében lecsúsztam a szőnyegre, Misa ágyának támaszkodtam, kinyújtottam a lábamat, és még legalább két percig néztem a címlapon visszafogottan mosolygó Katát.

Ahogy felidéztem Nelli szomorúságát, amint odaadja az újságot a Blahán, csak nem jött a várt káröröm a háromoldalas cikk láttán, amiért akasztják a hóhért; főleg akkor nem, amikor megláttam a stúdiófotókat: Kata profilját a szövegtől balra; az apró, szinte észrevehetetlen, retusálatlan ráncokat a szeme körül; kissé leengedett szemhéját, sötétebbre festett szempilláit; a szemöldöke és az orra kedves ívét; szigorúan hátrafésült, tarkóig érő haját, és a vonásait, amik azonnal az emlékezetembe égtek, ahogyan először lépett be a kávézó ajtaján.

...állítson le nyugodtan, ha sületlenségeket beszélek.

...emlékeztem a kislia nevére, persze.

...a menhely őrangyala lettem...

...egy korosodó nő már nem akkora attrakció, elhiheti, főleg nem reggelente éhnyomorra...

Profizmus, báj, elegancia – ez a három szó jut eszembe Császár Katáról, ahogy az interjúnk helyszínére igyekszem a New York kávéházba. Az alföldi lányból lett népszerű műsorvezetőnőt titokzatosság lengi körül, ha a magánéletéről kérdezik, velünk azonban kivételt tett.

Az ország leginkább az Ébresztő háziasszonyaként ismer, amivel heti kétszer jelentkezel a reggeli órákban. Nem ritka ez egy ilyen sikeres beszélgetős műsorhoz? Nincs ebben több potenciál?

Mind a stáb, mind a producer célja, hogy igényes műsor kerüljön ki a kezünk közül, és egyfajta új irányt mutassunk. Előfordul, hogy több meghívott is belefér abba a húsz-huszonöt percbe, de leginkább egy vendégnél maradunk. Talán nem feltétlenül baj, hogy ezt a képlékenységet megtartottuk. Igen, volt szó róla, hogy napi műsorrá nője ki magát, de nem akartuk, hogy emiatt esetleg felhíguljon, érdekesek szerettünk volna maradni. A műsorvezetés és a beugrós feladatok mellett igyekszem jobban belelátni a műsorszerkesztésbe, és egyre inkább kiviszem a részem a háttérmunkálatokból is, amire ez a csatorna számos lehetőséget biztosít, csak élni kell vele.

A személyi igazolványodon még a születési neved olvasható, vagy már a Kata? Mert amennyire én tudom, nem Katalin vagy.

A személyimben Császár Katinka szerepel, így is szoktam bemutatkozni azoknak, akik nem a tévéből ismernek. Anyai nagymamámtól örököltem ezt a nevet, tehát bizonyítottan nem vagyok Katalin (*mosolyog*). Katinkája viszont már van kis hazánknak több is. Valahogy így lettem *Kata*.

Az elmúlt évek komoly kihívásokat tartogattak a számodra. Nem csak a Tamástól való friss válásod (Helvét Tamás vízilabdázó), de az azt megelőző időszak is keményen próbára tett.

Mindez része egy hosszas gyógyulási folyamatnak. Az igazi seb mégsem a válás maga, hanem az ok, ami miatt végül elkerülhetetlenül bekövetkezett. Ez olyasvalami, amin még nem vagyok túl, és elképzelésem sincs, mennyi időre van szükségem, hogy képes legyek hozzászokni a gondolathoz. Hogy megtanuljak együtt élni a hiánnyal. Ne érts félre, távol álljon tőlem, hogy meg nem történtté akarjam tenni, amin keresztülmentünk, de a teljes képhez hozzátartozik, hogy a mi házasságunk nem a klasszikus menetrendet követte. Nem eltérő életcélokat kitűző felek kapcsolata volt a miénk, hanem egy közös út...

A családért...

Igen, a családjáért. Nézd, mire kezelni kezdték a betegségem, már olyan komoly tüneteim jelentkeztek, hogy fél évre kiestem a munkából, és eltűntem a médiából, mert nem lehetett azt tovább így csinálni. Ekkoriban Móni (*Varga Mónika, a szerk.*) helyettesített, amiért a mai napig hálás vagyok, de hazudnék, ha azt mondanám, nem tartottam tőle, hogy végleg hozzá kerül a dédelgetett műsorom. Viszont akkoriban egyszerűen más volt a prioritás.

Mit rombolt le, és mit épített fel benned ez az élethelyzet?

Voltak napok, amikor felkelni se tudtam az ágyból; ez azért hozzásegített ahhoz, hogy átrághjak, ki is vagyok én, és melyek azok az értékek, amelyeket igazán fontosaknak tartok.

Elérkezett az a pont, amikor döntésre került a sor. Nem szeretnék drámaian fogalmazni, de tisztában kellett legyünk vele, mit kockáztatunk. Mióma esetén általában nem kell a legrosszabbra számítani, én is szigorú orvosi kontroll alatt voltam, amiért a mai napig hálás vagyok, nem is tehetnék mást. De ha eljön az a pillanat, amikor a kezelések nem érnek célt, és a folyamatos vérvesztés olyan szintet ér el, hogy már nem csak az életminőséget, de magát az életet is veszélyezteti, akkor sajnos lépni kell.

Nem csak egy alattomos nőgyógyászati betegséggel vagy az azzal járó műtéttel kellett megbirkóznod.

Én még a szerencsésebbek közé tartozom. A műtéti heg lassan gyógyult, de ez idő alatt megtanultam horgolni, és ekkor ébredtem rá, milyen sokat adhatnak az állatok. Bújtam a menhelyek oldalait, rágtam szegény Tomi fülét, hogy hozzunk el egy kiskutyát. Persze éjszakánként hallgathatta, hogy nem bírom tovább, hogy feladom. Figyelj, ilyenkor minden nőn átfut az a sehova nem vezető, mégis valós rettegés, hogy úristen, nem vagyok nő többé, nem tudok gyereket szülni annak a férfinak, akivel családot terveztünk. A társadalom perifériájára képzeltem magam, mint valami kirekesztett. Az újságíróknak – mert ebben az időszakban is többször megkerestek – folyton kitaláltunk valami mesét, bedobtunk valami gumicsontot, amin rágódhatnak. Valamelyik bulvár lehozta, hogy nem bírtam az iramot a tévénél, ezért Tamásból élek, kihasználom a férjemet. Nekünk ezzel mind meg kellett birkóznunk.

Néhány évig úgy tűnt, hogy sikerül. Úgy tűnt, hogy az élet, a sors, isten, nevezd, aminek akarod, nem rombolhat porig egy házasságot csak azért, mert nincs benne gyerek. Korábban ezt én is elképzelhetetlennek tartottam. Végül be kellett látnom, hogy ez már az a szintű irányvesztés, az a szintű fájdalom és megkeseredettség, amihez tetszik vagy sem, muszáj kimondani: nem volt elég erős a kapcsolatunk.

És én elvesztem abban az évben.

Nem gondoltál még rá, hogy segítené a hasonló cipőben

járókat a meddőséged felvállalása nagyközönség előtt?

Őszinte leszek: nem. Még a feldolgozási szakaszban járok, és nem látom a fényt az alagút végén, talán egy kis pislákolást. Nem szoktam nyilatkozni a múltról, és nem is tervezem a jövőben sem. Tartom magam ahhoz az elvhez, hogy ne azért szeressenek, amit a magánéletemben álltam ki, mert én nem vagyok harcos. Arra ott vannak az igazi példaképek: a ráktúlélők, a gyermekükért a végsőig küzdő feleségek és a többiek. Nőként én nem vagyok példaértékű, soha nem is voltam.

Milyen volt a kis Katinka, ha nem példaértékű osztályelső?

Példaértékű osztályharmadik (nevet). De nagyjából valóban. Kiskunhalason nőttem fel, kínrímekkel teletűzdelt szerelmes verseket irkáltam a Szilády Áron Református Gimnázium padjaira, és a főiskolai évek alatt Szegeden beiratkoztam Krav Magára, mert egyik este megtámadtak az utcán, hogy kizsebeljenek, de fogalmazzunk úgy, hogy már akkor se hagytam. Ilyesmire gondoltál?

Fogjuk rá. Azt leszögezhetjük, hogy a páncélod ellenére, amit viselsz, értéket képviselsz. Tehát felesleges attól tartanod, hogy elfelejtenek.

Mindenkit elfelejtenek előbb-utóbb, ez normális. Én még most sem vagyok úgy benne a köztudatban, mint azok,

akik mindennap képernyőn vannak, vagy akikről hetente több cikk jelenik meg. Nincs Instagram-oldalam, keveset vagyok jelen a közösségi média egyéb platformjain, mondhatni, nem mindenben haladok a korrall, ha viszont úgy alakul, hogy rászorulok, ki fogom használni ezeket a felületeket. Egyelőre nem küzdök kézzel-lábbal azért, hogy a víz felszínén maradjak, talán azért, mert egy: tudok úszni, kettő: ahhoz lehet, hogy vetkőzni is kéne (*mosolyog*), három: mert úgy néz ki, két hivatásom is van. Komolytalanul hangzik, de amióta szabad óráimban kutyákkal foglalkozom, és befogadtam egyet közülük, napról napra jobban megtanulok szeretni.

Leginkább önmagamat.

Hogyan látja magát húsz év múlva Császár Kata?

Miért is hittem, hogy megúszom ezt a gonosz kérdést (*nevet*)! Már leszoktam róla, hogy ezen agyaljak, tudod? Ha valamit, hát ezt sikerült elengedni. És ezt, ha más nem is, büszkén vállalom. Kutyás nőt amúgy sem kísért a fotelban hervadozó macskás nő víziója.

A többi? Azokra írd azt, hogy *folyamatban*.

* * *

Másnap reggel anya már kilenckor beállított Misával, aki úgy rohant be hozzám, mint aki tíz éve nem látott.

Hiányzott a kis hülye.

Felhúztam magam mellé az ágyba, mielőtt megpróbál

felmászni és leesik, és a takaróba bugyoláltam, vállalva, hogy nyálas lesz a húszéves, Metallicás pólóm, amin minden héten tovább hasad az Ausztrália alakú szakadás.

– Ilyen hosszúra nyúlt az este? – Anyám megállt az ajtóban, és a fejét csóválta, amiért még mindig fekszem. – Hagyni kéne már a kocsmazást, fiam.

– Három korsó. – Ujjal is mutattam, hátha úgy egyértelműbb.

Ez megy nagyjából tizenhat éves korom óta. Úgy kezel, mint egy masszív alkoholistát, és Laciékra is húzza a száját az első perctől fogva.

Szerinte sose viselkedtek megbízható csoporttársakként, csak visszahúzták az ő kiemelkedően tehetséges fiát, és szülőkként sem nevezhetők felelősségteljesnek, amiért legalább havi egyszer másra sózzák szegény kisgyerekeiket, hogy engem istápoljanak és egy demizson sörbe mártsanak, miközben van nekem elég bajom.

Tehetetlenül feküdtem, és először fel se tűnt, hogy besétál, kiszúrja az éjjeliszekrényen felejtett újságot, beazonosítja, ki szerepel a címlapon, felveszi onnan, és megigazítja a szemüvegét.

– Ezt olvasgattad elalvás előtt? – Visszaszereztem tőle, de ez se akadályozta meg abban, hogy tovább faggasson. – Na és mit írnak róla?

– Nem tudom. Nem érdekel.

– Helyes ezen a képen.

– Nem mai fotó.

– A tévében is elég helyes.
– Szétsminkelik.
– Az interneten...
– Photoshop. – Értetlen képet vágott. – Kiszűrik az előnytelen részeket.

– És te jól szemügyre vetted élőben, mely részeit szokták kiszűri, és melyeket nem?

Misivel a karomon felálltam, a konyhába cipeltem, és az újságot egy óvatlan pillanatban becsúszattam a mikró és a hűtő közé, hogy anyám soha ne találja meg.

– Miközben te hallgatsz az emberedről. – Maradt még két korty kávé a kotyogósban, amit úgy, ahogy van, kiittam, és elővettem a gyerek mézes reggelizőpelyhét, hogy a tányérjába szórjam.

Anya utánam kullogott, de a válaszára nem voltam felkészülve.

– Valójában... valójában nem hallgatnék én. – Leereszkedett az egyik roskatag székre, és összefonta az ölében a kezét. – A jóanyád, úgy tűnik, nem is olyan vén róka. Úgy néz ki, de isten ments, hogy elkiabáljam, hogy... hogy alakul valami.

– *Alakul valami?* – hitetlenül felhorkantottam. A sejtéseim beigazolódtak. – Legalább egy gazdag arab sejk alakul?

– Dehogy gazdag, dehogy arab sejk, hova gondolsz. Pápán lakik. – Ennyit az utazási karkedvezményről. – Én csak egyszer látogattam meg, de ő többször feljött már Pestre a kedvemért. Igazán... igazán szimpatikus

úriember.

Ehhez már nekem is le kellett ülnöm, és az arcomat a tenyerembe gyúrtem.

Misa alig hallgatóan hümmögött, mint egy szelíd békítóbíró, és belenyúlt a tálba, úgy falta a gabonakarikákat, hiába szóltam rá ezerszer, hogy ne ocsmánykodjon már.

– Jól érezzük együtt magunkat, kisfiam, de egyelőre még csak a lehetőségeket boncolgatjuk.

– A boncolgatást inkább hagyjuk. – Vajon melyik az aggasztóbb: hogy anyámra kevésbé lehet számítani majd a jövőben, vagy az, hogy egy számomra idegen fickót szedett össze, akivel *komolyan* tervez? – Ismered egyáltalán? Ki ez? Hány éves? Kalóz, dákóküldő, hozományvadász?

Csalódottan lehajtotta a fejét. A piczába, nem megbántani akartam, hiszen az anyám.

– Hát, ő... – végre kis mosoly jelent meg a szája szélén – Pacal úr. – Már meg is magyarázta. – Így hívják a társkeresőn.

– Mert kétszáz kiló?

– Kilencven. És szereti a pacalt.

– Foglalkozása? Pacal?

– Ne bolondozz, kisfiam, hát nyugdíjas.

– De azelőtt!

– Azelőtt? Azelőtt buszsofőrként dolgozott.

– Gyerekei?

– Két lánya és négy unokája van.

– Pápán?!

– Székesfehérvárott.

– Na jó, ezt most elveszem. – Elrántottam a gyerek elől a tányért. Elképesztő. Meg se várja, hogy kanalazzak neki, csak nyúl a kanál után, de nem könyörülök meg rajta. – Mit mondok a fejlesztésen a csajnak? Hogy megint túrja a kaját, mint a disznó, mert nem gyakoroltam vele eleget? – Úgy, ahogy van, a mosogatóba dobtam a tányért, tele ragacsos gabonapehellyel, és összecsíptem az orrom felett a bőrt, de attól se múlt el a fejfájásom.

A mézes karikák megszívták magukat mosogatólével, és kövéren úsztak a víz tetején, anya pedig mögém állt, és olyat tett, amit évek óta nem: átölelt hátulról, és hosszasan felsóhajtott.

– Lemondom a Pac... lemondom Imrét. Sehogy se jó ez így, sehogy se. Nagyon egyedül vagy nélkülem, Balázs.

Nagyon egyedül...

Nagyon egyedül vagy, Balázs...

Misa tovább szirénázott, hogy akarja azokat a mézes karikákat, de csakis azokat, amiket kiöntöttem, újakat nem, és valószínűleg megijedt a kitörésemtől is, anya mégis kivételesen engem vigasztalt.

Mintha érezné, hogy valami szorongatja a torkomat.

Két héttel Misa születése után

Mintha évek teltek volna el azóta, hogy az irodában

jártam, pedig három hete még a tárgyalóban tobzódtunk a többiekkel, hogy letegyük a kész anyagot Kugler asztalára.

A munkatársaim időközben átvették a részemet, befejezték és leadták nélkülem az egészet.

Felveszem a fonalat, átfutom az e-mailjeimet, és sóhajtva ismertetem az új projekt felállítását.

Iszák még mindig alszik, de valahányszor felriad, legalább már mutatja a bűntudat jeleit.

Futó meg se mukkan, az ölet bámulja, nyomkodja a telefonját.

Gabika titokban rám-rám pillant a szemüvege alól, majd újra a laptopjára, de egyikük se tesz megjegyzést a tényre, hogy a projektmenedzserük apa lett: egyedül Barbi szalad át a túloldalról, és lelkesen kopog az üvegajtón.

A szája a *gratulálok* szót formálja.

Gabika rosszállóan felvonja a szemöldökét, Dávid értetlenkedő képet vág; talán Xavier az egyetlen, aki az illemnek megfelelően viselkedik.

Mivel nem volt időm inget vasalni, fehér pólót viselek tweedzakóval. A pólót fordítva vettem fel, de már mindegy; a szakállam rekordhosszúságúra nőtt; akadozva és halkán beszélek, egyszóval árnyéka vagyok a korábbi önmagamnak; mint egy sovány, elgyötört Krisztus.

Ma először hagytam a babát Ritára és anyámra.

Ha mást nem, anya elég karakán ahhoz, hogy helyre tegye a kis feleségemet, aki reggel még hülye fasznak

nevezett, de elsősorban nem ezt kértem tőle: csak annyit, hogy valahogy vegye rá, hogy fejjen.

Ha nem hajlandó fejni, készítse el a tápszert, engedje be a védőnőt, ha jönne, etesse meg és tegye tisztába, nem a védőnőt, hanem a gyereket, mert pár órára muszáj beugranom a céghez.

Az örökkévalóságig nem maradhatok ki a melőből, számítanak rám...

A pár óra kiszakadás egészen feltölt; alig akarok hazaindulni.

A Mondi hátsó ülésén még ott a hordozó, amiben Misit hazahoztuk.

Egyelőre úgy tűnik, nem érintett a Down-szindrómás csecsemők egy részét sújtó szívelégtelenségekben vagy komolyabb emésztőrendszeri problémákban, ami a körülményekhez képest egészen feldob.

Ez jár a fejemben, ahogy lefordulok az Astoriánál, és ez jár a fejemben, miközben beparkolok egy Daewoo Matiz és egy Toyota közé.

Ez jár a fejemben akkor is, amikor kiveszem a hordozót a hátsó ülésről, felszaladok vele a lépcsőn, és ez, amikor belépek a lakásba.

Meglep ez a félhomály.

Meglep ez a csend.

A levegőben odaégett hagyma szaga.

Anya sötét alakja a folyosó végén; karjában a gyerek.

Rossz előérzetem van.

Ledobom a kulcsot az előszobaszekrényre.

Leeresztem a hordozót és a táskámat.

Felakasztom a zakómat, kibújok a cipőmből.

– Anya? – Mindjárt összezsínálom magam az ijedtségtől.

– Anya! – Olyan nehéz minden egyes léptem, mintha vízben futnék, és sose érnék oda.

Anya arca kétségbeesett, nedves, és kerüli a tekintetemet.

Lehet, hogy a gyerekekkel van valami.

Biztos, hogy a gyerekekkel van valami.

Rásimítom a tenyeremet a baba fejecskejére; óvatosan, mert puha még a kutacs.

A haja nem is szőke, inkább szinte fehér; alig lehet fésülni, mert száll, mint a frissen kopasztott csirke tolla; különös formájú szemeivel mintha a vesémbé látna.

Gyűri magát, hüppög, piros.

– Beteg, vagy mi van? – támadom le anyát. – Mondd már, mi van, az istenért!

Annyira beijedek, annyira meg vagyok zavarodva, hogy észre sem veszem, mi zajlik körülöttem.

– Ritus... – szabad kezével letörli a könnyeit, az állát kissé felszegi, és próbál erősnek mutatkozni, amennyire csak lehet. – Ritus elment, kicsim.

Lemerevedek.

Nem fogom fel, mit beszél.

Mindjárt előkerítem ezt a lányt, és felhívom az orvost, hogy azonnal jöjjön: szúrjon bele valamit, amitől újra a régi lesz.

Amitől felvesszük a harcot, kerüljön bármibe.

Együtt, közösen.

– Az nem lehet – hajtogatom, és belekapok a hajamba. –
Az... nem lehet, az...

Hirtelen indíttatásból belépek a nappaliba, és kitárom a ruhásszekrényét.

Üres.

Berohanok a fürdőbe.

Sehol a samponja, az éjszakai arckréme, a fogkeféje, a fürdőköpenye.

A hálósobából eltűntek a szemceruzái, a körömlakkjai a kisszekrényről; az illatgyertyái, a csecsebecsei, a Leslie L. Lawrence-könyvei.

Csak az esküvői fotónk maradt a polcon, magányosabban és porosabban, mint valaha.

Ismételgetem, hogy *nem, nem, nem*.

Tagadok, amennyire erőmből kitelik; végül végtelen fájdalomban a szekrénybe rúgok.

Lerántom a tetejéről a dobozt, amiből vagy száz gyerekkori fénykép pereg alá – az én fényképeim, az én gyerekkorom.

Megsárgult, fekete-fehér és színes fotók nagyszülőkről, távoli, rég látott unokatestvérekről és nagynénikről; a vidéki élet minden szereplőjével együtt: a fakerítéssel, az almafával, a mama kötényével és terebélyes szoknyájával, a papa a traktorjával és a falusi emberek egyszerű büszkeségével a bajsza alatt.

A fényképkupacot a szőnyegen felejttem, és lesöpöröm a polcról az esküvői képünket.

Az üvegkeret csörömpölve széttörik a padlón, amibe véletlenül belelépek, de nem érdekel.

Teljes erővel rácsapok a polcra; nyekken az öreg fa az öklöm alatt.

Anya közben csitítgat, és magyaráz, csak magyaráz, de csak a felét hallom meg.

Ritus válni akar...

Ritus szívesen megírja a lemondó nyilatkozatot az én javamra...

Onnantól én viselném Misi gondját...

Ritus, higgyem el, hogy nagyon sírt...

Ritus tíz perc alatt összecsomagolt...

Ritus visszaköltözik az apjához...

Ritus elhagy...

Belerúgok az ágyba, az ajtóba, a falba; amit csak érek.

Hánynom kell, de nem hanyok.

Hánynom kell az odakozmált hagymától, a fürdőszobában levert hintóportól, de leginkább saját magamtól.

Ritus elhagy minket.

A konyha se ússza meg.

Bambi bögréje itt maradt; az a giccses bögréje a tulipánokkal, amit sose mosott el rendesen; amit barnára színezett a fekete tea.

Földhöz csapom azt is. Hadd vesszen!

Lesöpöröm a konyhapultról a sótartót, a konyhakész rizst, a villákat, a szivacsot és a mosogatószeres flakont.

Még a saját anyám, aki megszült, se mer közelebb jönni

hozzám, csak az ajtóból rebegi:

– Hagyd abba... megijed a kicsi!

A baba már nyekereg; ráijesztett az a degenerált apja.

Pedig ő, ő nem tehet semmiről, ő csak egy gyerek, az én gyerekem, *az én fiam*.

Mielőtt anya feleszmélhetne, átveszem tőle a kisbabát, és a vállamra fektetem.

A feje szinte elvész a tenyeremben.

Szerencse, hogy anya már az első napon begyakoroltatta velem a megfelelő fogást.

Ezek a csecsemők kis híján szétesnek, olyan törékenyek.

Ahogy támasztom a tarkóját, ügyelek rá, hogy stabilan tartsam, mégse túl durván; bár kapkodom a levegőt az idegtől, és mindjárt meggyulladok belül.

Anya meredten áll, mint egy szobor, mégis ugrásra készen, hogy ragadozóként lecsaphasson, ha úgy ítéli meg, veszélyt jelenthetek a fiamra, de nem hagyom, hogy visszavegye tőlem; se ő, se senki, se senki más.

...én viselném Misi gondját...

Lassan egy székre ereszkedem.

...megírja a lemondó nyilatkozatot az én javamra...

Üvegesen nézek magam elé, mint akiben már semmi érzés nem munkál, és nem eresztém a gyereket.

Ég a szemem.

Nyitott szájjal lihegek.

Lehunyam a szemem egy pillanatra.

Hogy én vigasztalom a kisfiamat, vagy ő engem, hogy nincsen semmi baj, nincsen semmi, de semmi baj, már

tényleg nem tudom.

– Vége... most... most vége.

2017. NOVEMBER 26.

226. BLOG POST

Hadd mutassam be nektek Julcsit.

Huszonkét éves, gyógytornásznak tanul. Lófarka a derekáig ér, jó a humora, kedvenc gyümölcse az alma, kedvenc színe a zöld, a Nyilas jegyében született, és ez alkalommal ő tartja a tornát Misinek.

Julcsi downos, mint Misa, de ez majdnem teljesen mindegy.

Megengedte, hogy feltegyek egy képet róla. Energikus és kedves csaj, ahogy az a fotón is látszik; Misa már most ragaszkodik hozzá. Jól elvannak, és azonnal megtalálják a közös hangot, ami nem minden gyógypedagógussal vagy gyógytornással fordul elő elsőre.

Julcsi mellett más érv is szól: nem akar engem is bevonni, amit kivételesen nem bánok. Nekem most elég, hogy megfigyelhetem őket, és megjegyezhetem a mozdulatokat, amiket otthon behajthatok a gyereken.

– Húzd csak fel a térded! Úgy, húzd fel! Magasra! – Talán

kissé nehezebben érteni az artikulálását, de nem fukarkodik a dicsérettel. És nemcsak hogy nem fukarkodik vele, de teljesen őszinte. Nem csak azért biztatja, hogy motiválja, vagy hogy legközelebb jobban menjen. Semmilyen hasonló didaktikai taktika nincs mögötte; csak kimondja, ami éppen jön. – Nagyon ügyes. Te egy nagyon-nagyon ügyes kisfiú vagy, Misi.

Amikor vége lett az órának, Julcsiért eljött a párja, Leó. Ő is downos, látszik a szemén, az orrán, a száján, az alkatán. De az előbb látszik, hogy szeretik egymást.

Nem titkolják, hogy összetartoznak. Nevetnek minden apróságon, sokszor megérintik és megölelik egymást, ahogy nekünk is kéne, biztosan, csak valahogy a szmog, a reggeli szürkeség, a délutáni fásultság meg az akármilyen és a bármi eltakarja előlünk.

– Hát veletek mi van? – kérdezhetné tőlünk a Down-társadalom. – Ja, semmi, csak kiszállt belőlünk az élet – felelhetnénk vállat vonva. – Hát akkor tegyétek vissza magatokba! – Válaszolnák, valószínűleg nevetve.

Rövid az élet – de ezt már nem ők mondják, hanem mi gondoljuk.

Mert mi mindig ilyeneken gondolkodunk.

Mert ilyen is csak nekünk jut eszünkbe.

D.T.B

* * *

Emlekszel, hogy azt mondtad a menhelyen, hogy jössz nekem eggyel? B.

Szia, Balázs. Persze hogy emlékszem.

Kitalaltam, mi legyen az az egy.

* * *

Ha Nellinek van igaza, és létezik egyáltalán ilyesmi, baljós jel lehetett volna a zuhogó eső, a zúgó szél, vagy az, hogy épp azon az estén ragadok fenn negyed órára a villamospótló buszon, amikorra végre rávettem magam, és leszerveztem egy vacsorameghívást.

A busz ablaka bepárásodott, az utasok a gatyámnak nyomták a vizes esernyőiket, és türelmetlenül lihegték tele az amúgy is fülledt levegőt, amíg én fél kézzel kapaszkodva üzentem Katának, hogy menjen be, ha odaér, hideg van, késni fogok.

Az üvegen kövér vízcseppek szaladtak végig, mintha versenyeznének, de mindig akadt közöttük egy-két lassabb, ami csak akkor érte be a többit, amikor ugyanúgy szétfolyt az ablak szélének ütközve, mint az előttük célba érő többiek.

Mind ugyanúgy végezzük.

De azért kár volt kihagynom a futást a héten.

Nem holmi babona vagy jel miatt; egyszerűen nem

akartam meghúzni a lábam, vagy kificamítani a bokám, mielőtt...

Ne aggódj, már bent vagyok.

Várlak.

Egy örökkévalóságnak tűnő zötykölődés után értem oda, töröltem le a szakállamról az esőcseppeket, és löktem be az étterem ajtaját.

Undorító, nyálkás pénteki munkanapon voltam túl, ingerült, frontérzékeny vevőkkel.

A felhők betérítették az eget, hogy a nap se süthessen ki, a jeges szél bekúszott a kabátom alá, de amikor megláttam Katát a kétszemélyes asztalnál, a teste vonulatát követő piros ruhában, a haját féloldalt feltűzve, ahogy támasztja az állát, miközben a menüt böngészi, és ahogy az ásványvizes üveg szétszórja a fényt a dekoltázsán, a szakdolgozati védésemhez hasonló vizsgadrukk mellé vad, mégis jóleső izgalom társult.

Legszívesebben ott álltam volna az ajtóban még egy darabig, mint egy hülye, szétázva, gatyámon a gyanús ernyőfoltokkal, csak hogy tovább bámulhassam, és utólag is gyűlöltem a buszvezetőt, a forgalmat, hogy súlyos perceket raboltak el tőlem, hogy megrövidítettek.

– Segíthetek, uram? – Egy fontoskodó pincérgyerek rántott vissza a földre.

– Nem, kösz – máris jobb hangulatba kerültem –, megvan, akit kerestem.

Kata csak akkor vette észre, hogy megérkeztem, amikor felakasztottam a kabátomat a fogasra és helyet foglaltam

a szemközti széken, de miután mindkettőnk részéről elhangzott a visszafogott *szia*, elakadtam; igyekeztem lelapítani a maradék hajamat, ami némi statikus feltöltődés áldozataként esett a sapka alatt.

– Nincs lasagne – állapította meg Kata. – Betörünk a konyhátokra?

– Ha azt ennél... – Kényelmetlenül fészkelődtem, nehogy széttapossam a cipőjét. – Nem ismerkedni próbálok, csak nem fér el a lábam az asztal alatt.

– Nagy kár, hogy nem ismerkedni próbálsz – felsóhajtott. – Bár ha belegondolok, én még így is többször rúgtam beléd. Úgyhogy a cechet én állom.

– Erről szó sem lehet.

– Nem? – mosolygott.

– Nem.

– Megint szigorú vagy.

– Az hát.

– Apaként bezzeg kenyérre lehet kenni.

Inkább az az érzésem, túl kemény vagyok Misával.

De ezt sem vallottam be.

– Rendeljünk már valamit! – Épp nem a kaja érdekelt, de azért átfutottam az étlapot. – Nekem mindegy, csak csípős legyen. – Kérdés, hogy kerülhetném el, hogy állandóan a piros ruhát stíröljem, benne a viselőjével.

Ami simán feltűnik neki, csak nem teszi szóvá.

Helyette azt állítja, neki is jó lesz a penne arrabiata, hiába atomerős, és jöhet a félszáraz vörösbor is, bár kicsit kipirul tőle, amit hiba volt elképzelnem.

Leadtuk a rendelést a bólogató girnyónak, aki az étterem ajtajában fogadott, és kínos csend állt be közénk, amit persze Kata tört meg.

– És ilyenkor a kicsi...

– Anyámmal.

Pocsék a kezdeményezőkézségem, főleg úgy, hogy a legutóbbi találkozásunk óta megtudtam róla egyet s más, amit nem kéne nagydobra vernem.

– Ja, végigolvastam a blogodat. – Ő felderült, én meg ki nem állhatom, amikor ismerősök cuppannak rá az oldalamra. Idiótán hangzik, de a blogot inkább idegeneknek szánom. Meztelennek érzem magam, vagy mi, ahogy kiadom magam rajta. És inkább legyen meztelen számomra ismeretlen figurák előtt, mint az olyanok előtt, akik... – Eléggé... hogy úgy mondjam, behúzott. Le is daráltam egy este alatt a több száz posztot.

Az étlap szélét birizgáltam, mint egy elégedett kisgyerek, aki telezabálta magát cukorkával.

– Én meg nem olvastam semmit rólad – és ekkor kellett volna kibökjek egy hasonlót, mint például: *örülök, hogy itt vagy, kösz, hogy eljöttél, hogy ilyen lélegzetelállítóan nézel ki*; ehelyett elharaptam a hazugságom végét, és átvettem a pincértől a két tányér pennét, paradicsommal és parmezánnal a tetején.

Józanul mindig szar voltam a nőknél. Ritát is úgy lökték elém évekkel ezelőtt egy jubileumi céges vacsorán, hogy először ő érdeklődött felőlem az egyik közös kollégánknál.

– Valamelyik bejegyzésben láttam, hogy futni jársz. – Ha

Katának történetesen nem az lett volna a foglalkozása, hogy beszélgessen, néma kussban faltam volna tovább.

– Járok, járok. Mindenfelé, leginkább a budai hegyekbe. De a városba is, át a hidakon. A távolság a lényeg. És a tempó. Hogy mennyi idő alatt teljesítem a leghosszabb távot, amit célként tűztem ki.

– Akkor ez nem az a fajta lityilötyi, amit minden januárban elhatározok. Két hétig kergetem gyökkettővel az árnyékomat a Margitszigeten, aztán a végén útba ejtem a cukrászdát a Jászain.

– Ez... ez igazából tréning. Felkészülés. – Bekaptam egy jókora falatot. Hogy lehet összesütni a sajtot az olívbogyóval? Kibányásztam belőle, mielőtt a torkomon akad. – Márciusban – erről se szoktam fecsegni senkinek, de Kata csak kihozta belőlem a nagy dumást – tartják az éves jótékonyági félmaraton. A budai rakpartról indul, átmegy Pestre, majd vissza Budára. Ha benne lennék az első háromban, zsíros összeg ütné a Down-szindrómások szüleit segítő alapítvány markát.

Kata még neki se kezdett az ételnek. A tésztába szúrta a villát, megforgatta benne, és látszott, hogy agyal valamin.

– Kivihetném a stábot.

– Ugyan minek?

– Csinálhatnánk médianyilvánosságot.

– Van már neki. – Vállat vontam.

– Igen, de én tényleg szívesen kimegyek tudósítani. Szerzek szponzorokat. – Lelkesen megfogta a felelőtlenül az abroszon felejtett szabad kezem, amitől mintha egy

kisebb áramütés cikázott volna keresztül rajtam. – És ha nem is sikerülne bekerülni az első háromba, akkor is legalább... legalább megismerne az ország.

– Azért inkább ne fogadjon rám senki. Nem vagyok ló. A héten se voltam futni. – Ásítottam. Egyszer már elfogadtam a segítségét, meg is ütöttem a bokám rendesen. Mi a biztosíték rá, hogy nem ő lesz az első, aki kigáncsol egy méterre a célszalagtól? – Kérdezted, mi ez a futás-dolog, elmondtam.

Én se vagyok százas, a franc enné meg.

A mogorvasággommal elértem, hogy visszahúzza a kezét.

Hárító mozdulatot tett, és még mindig nem evett egy falatot sem, pedig a forró sajt lassan a tésztára száradt, és a petrezselyem megadóan a paradicsomszeletre kókadt.

– Azt hittem, szeretnél mégis... együttműködni. Valamilyen formában. Hogy azért hívtál, hogy *korrigáljunk*. Már megint félreértettelek. – Elképedve néztem, ahogy szinte egyszerre hörpinti fel az összes bort a poharából, összekulcsolja a karjait, és hátradől a székben. – Csak... csak nehezen tudom elnézni ezt, tudod? Itt ül előttem egy apa – inkább mondott volna férfit –, egy kivételes kisfiú talán még kivételesebb apukája, aki már önmagában követendő példa lehetne, ráadásul ír. Nem is akárhogyan, hanem pizok jól. És *ebédfutár*. Amivel persze semmi baj, ha valaki az. De te... te máshonnan jöttél. Te mindent feladtál.

– Kivéve a kocsit. – Felvontam a szemöldököm, hogy

leplezzem, milyen mohón iszom a szavait.

– Jó, hát kivéve a kocsit. Viszont akinek több száz kilométerre él a családja, mint nekem, annak a te DownTown-blogod nem csak arról szól, milyen egy Downszindrómás kisfiú édesapjának lenni, talán inkább arról, hogy te... *te család vagy*. – Felszökött az arcába a vér.

– Engem nem kell megmenteni. Én jól vagyok így.

– Jó, de sokkal komolyabb ráhatásod lehet a társadalomra, az előítéletekre, amikkel ezeket a gyerekeket kezelik, ha van szavad, ha már ismernek, mint hogy egy blog mögé bújj, lefuss harminc kilométert, vagy Mari néni főzelékét cipeld az ötödikre. – Kezdtem kellemetlenül érezni magam, de nem hagyta abba. – Az nyilvánvaló, hogy te nem megélhetési blogger vagy. Megélhetésre ott a szakmád. Ami még mindig tele van lehetőséggel, Balázs. – A pohár alját mozgatva figyeltem a bor lomha hullámozását, amikor elhangzott az a pár szó, amire harapok. – Misi nemsokára óvodás lesz.

– Nem lesz óvodás.

– De...

– Megtalálom a módját, hogy amíg lehet, ne legyen az. – Az elmúlt napok nyomása, a fejlemények anyám körül, valamint a vonzó nő látványa, akihez hozzá se érhetek, olyan sűrű feszültséget generált bennem, hogy még a villát is az abroszra ejtettem. – Kezdem unni, hogy ebben a témában mindenki olyan kurva okos, és mindenki bedugná valahova a fiamat! Az azóta szublimált volt nejem – akitől mintha pont emiatt váltam volna el –

kapásból intézetbe adta volna – felemeltem a hangom –, az anyám minél előbb közösségbe, és most, most meg olyasvalaki jön itt nekem ahhoz, hogy beleszóljon, akinek nem is le... született gyereke.

Megfagyott a levegő.

Az utolsó, amire emlékszem, hogy az alsó szemhéja egyre vörösebb, a szeme pedig már nem csak a bortól csillog annyira.

– Az előbb mondtad, hogy te nem is olvastál rólam semmit – szinte suttogta, majd fojtott hangon hozzátette: – Azt hiszem, jobb, ha... ha most hívok egy taxit.

Remegő kézzel kotorászott a táskájában a telefonja után, és amint megtalálta, betöltötte a taxis alkalmazást.

Az életben nem bántanám, mégis akkorát rúgtam belé, hogy még nekem is fáj.

Még rosszabb, hogy fogalmam sincs, hogyan csinálhatnám vissza.

Mielőtt bármit is felelhettem volna, arra lettem figyelmes, hogy két pasas leplezetlenül sasol az asztalunk irányába.

Az egyik egy középkorú hájfej, a másik talán harmincas, sunyi rókaképű, kezében akkora fényképezőgéppel, mint a fejem.

Kata azonnal kapcsolt, nekem viszont nem esett le egyből, mi az istennyilát keresnek itt; túlságosan lefoglalt, mivel magyarázzam ki magam.

Mire feleszméltem, elvakított a vaku.

Kata ösztönösen a tenyere mögé bújt, de már késő:

bármik legyenek is, egy szempillantás alatt teljes sorozatot lőttek rólunk.

Ebben a pillanatban olyasmi történt, amit sose feltételeztem volna.

Kata felpattant, a két fickó elé lépett, egy mozdulattal elkapta a fotóst a csuklójánál, és feszegetni kezdte a markát.

– Ennek jogi következményei lesznek – sziszegte –, ugyanis egyikünk se járul hozzá a képek felhasználásához, uraim!

– Ha kárt tesz a fényképezőgépben, annak meg a mi részünkről lesznek következményei, kisasszony!

Az idősebb be akart segíteni a kollégájának, hogy lefejtse Kata ujjait a fényképezőgépről, de ezt már nem tűrhettem szó nélkül. Ha a zilált külsőm nem is, legalább a magasságom tekintélyt parancsolt, ahogy fölé tornyosultam.

– Leveszed a kezed a hölgyről, vagy áthajítalak az ablakon, világos?

Az étterem személyzete végignézte az egész műsort; néhányan pánikoltak, hogy itt verekedés lesz, az egyik felszolgáló a tulajért kiáltott, a szakács kiüvöltötte, hogy *mivanmárott*, mások házi használatra saját fotókat készítettek, egy néni pedig a legrosszabbkor készült autogramot kérni a feldúlt Katától, akinek sikerült kitépnie a fényképezőgépet a rókaképű kezéből, ami egy reccsenéssel a földön landolt.

Rókafej leguggolt, és a gépét siratva káromkodott, én

pedig kihasználtam a fejetlenséget.

Kézen ragadtam a kabátjáért nyúló *hölgyet*, és kimenekítettem a kíváncsiskodók szeme elől.

A taxi élesen fékezett, belehajtvá egy pocsolyába; mintha sejtené, hogy a legjobbkor érkezett.

– Szállj be! – Kata betuszkolt a hátsó ülésre, mert meglátta, hogy két jómadár árnyéka épp akkor löki ki az étterem ajtaját, és bevágódott az anyósülésre.

Udvariasan eldarálta a címét a taxisofőrnek, és a mobiljába feledkezett.

– Gyakran történik ilyesmi? – szólaltam meg.

– Hogy utólag rendezem a számlát? Azért most odaírom, hogy elnézést a kellemetlenségért.

– Nem, hát az *ilyesmi*.

– Hogy nem sikerül befejeznem a netről letöltött blogger sráccal a vacsorát? – Értettem az iróniát. – Ez a lesifotózgatás itthon egyáltalán nem divat. Nem is esett le azonnal. Van, hogy megkérdezik, lefényképezhetnek-e, és cikket kanyarintanak alá, de a képeket csak akkor közlik, ha engedélyt adsz rá. Túl unalmas életet élek, hogy ilyen erőszakos eszközökkel akarjanak nyilatkozatra bírni. Vagy ezek szerint mégsem. Látod, még nem virágoztam el teljesen.

A visszapillantó tükörben összeakadt a tekintetünk.

– A Karate Kid-koppintásra céloztam, ahogy elkaptad a karját annak a simlisnek.

– Van egy pont a csuklón, amit ha megnyomsz, simán

össze is roskad a szerencsétlen. *Itt forduljon balra, legyen szíves!* Azt azért nem szívesen vettem volna be. Még a végén a bíróságon találkozunk legközelebb. *Igen, majd itt az első keresztutca sarkán.* Csak azt akartam, hogy fájjon.

– Neki vagy nekem?

Erre nem válaszolt.

És nem is kérte, hogy szálljak ki a taxiból.

Némán követtem minden lépését.

Újra eláztam egy kissé, de nem bántam.

Ki a taxiból, be a lépcsőházba, fel a lakása küszöbéig.

Percekig keresgélte az elegáns kis kabát zsebében a kulcsot, majd kinyitotta az ajtót, rövid fülvakarászással lekenyerezte a kutyát, és hozzám fordult, mintha azt kérdezné, ilyen negatív kicsengéssel emlékezzen mostantól erre az estére, vagy kinyögök még idén valamit, amivel mindezt megakadályozom.

Miután látta, hogy reménytelen eset vagyok, belekapaszkodott a kilincsbe.

– Jó éjt. – A negyvennégyes lábfejnek azonban van egy nagy előnye: nem olyan egyszerű becsukni tőle az ajtót. – Balázs, vedd el a lábad. – Ellenálltam. – Eltöröm a lábujjad, és jövő héttől az egész kerület kaja nélkül marad.

– Ez nem túl meggyőző.

– Ne szórakozz már. – Kifújta a levegőt. – Fáradt vagyok, egyedüllétre vágyom, előnytelen képek készültek rólam, nem fejeztem be a vacsorámat, azt hiszem, majd nem bőgtem, és ha elmész végre, tényleg bőghetnek. Ennyi most

már elég?

– Még mindig nem elég erős érvek, sajnálom.

– Van még egy érvem, de ez tényleg a legutolsó. – Felnevezett rám, és ráérősen kinyitotta az ajtót: pont olyan szélesre, hogy egy középkeleties, magas fickó a szégyenérzetével együtt még éppen beférjen rajta.

Ilyen érzés a félig lehúzott redőny félhomályában ülni az ő nappalijában, az ő szürke kanapéján, és csak ritkán szólalni meg.

Egy neonreklám váltakozó színű fényei beszűrődtek a bútorokra, a bolyhos, fehér szőnyegre, a bolyhos, fehér-barna kutyára a lábunknál, aki eleinte aggódva szaglászta, mi baja a gazdájának, és csak akkor nyugodott meg, amikor megbizonyosodott róla, hogy nem jelentek veszélyt egyikükre sem.

Járt a mentő. Valahonnan zene szólt.

Az utcáról részeg kiabálás szűrődött be.

Valaki egy kukába rúgott.

Hallgattam a saját lélegzésemet, és azt, ahogy Katáé csatlakozik az enyémhez.

A ruha kissé megcsavarodott rajta, a haja kibomlott.

– Szóval a cikk. – Bólintottam. – Online oldalak is átvették aztán, szerencsére nem mindegyik. Ott lesz az, ha rákeresel, felhozza. Csak be kell írni az m-betűs szót a nevem mellé. Rávetették magukat, mint a piranhák. Addig rágják a dögöt, amíg van rajta hús.

– Ne törődj már annyit ezzel.

– Mostanában már nem szoktam. Idővel mindenhez

hozzá lehet szokni. – Feljebb ült, de azért ügyelt rá, hogy véletlenül se dőljön nekem. – Hogy egy betegség mélyebb bugyor a pokolban, vagy egy válás... vagy az, hogy le kell mondani az anyaságról... látod, azt nem tudom. – Félig felhúzta az egyik térdét, és a kanapé támlájának támaszkodott, mintha a lekapcsolt spotlámpákat nézné a plafonon. – Vagy az, amilyen emberré váltam a műtét után – elhúzta a száját –, ahogy a kismamákra néztem az utcán... Ahogy azt képzeltem, mindent jobban tudok a terhes húgomnál... sőt, mindenkinél, aki babát vár, gyereket nevel, vagy... blogot vezet róla... – Ez aztán beütött; mégsem szakítottam félbe. – Mintha azok nem csinálhatnák szívből, igazi beleéléssel, akiknek csak az ölükbe hullott... bezzeg én, én nem hibáznék, na persze... A szüleim távolról asszisztálták végig az egészet, nem látogattak, ők öregek és fáradtak, így én is egyre ritkábban látogattam haza... Azt éreztem, hogy... ha én lennék a helyükben, támogatnám a lányomat. Nemcsak azt, aki az unokámat hordja a szíve alatt, hanem azt a másikat is, aki a tévében bohóckodik. Aki aztán kényszerpihenőre ment, mert nem bírta ellátni a feladatát. Csak feküdt. Mint egy darab fa. Mert ha akár csak oldalra fordult, jöttek az erős alhasi görcsök. Pest megye legelismertebb nőgyógyásza széttárta a kezét, hogy nem érti, a gyógyszereknek hatniuk kellett volna, de kisasszony, így nem maradhat. Üljenek le a férjével, mérlegeljenek. Mert kevés szövet maradt ép. A részleges hisztrektómiának ebben az esetben nincs értelme, a

teljes méhet... távolítják el. Hát... – nedvességtől csillogó bőrén a neonreklám fénye kékre váltott, majd sárgán villogott tovább – igazából nem volt mit mérlegelni.

„Mennyire tartja aggályosnak kiszolgáltatni a gyereket ezen a blogon?”

„...egy downos kisfiú sem részesülhet más megítélésben, mint a többi gyerek...”

„Kérem, legyen szíves a kérdésre válaszolni.”

„A kérdésre válaszolni...”

„A kérdésre...”

Lehunyta a szemét egy pillanatra, és a szemhéja alól legördült egy meleg könnycsepp.

Bizonytalanul felemeltem a karomat, és óvatosan lesimítottam a kézfejemmel.

Ahogy hozzáértem, ahhoz a minden ízében nőies, nyugalmat és barátságot sugárzó arcához, valahogy minden értelmet nyert.

A balul elsült adás, ahol hülyét csináltam magamból, ahelyett, hogy karakán férfi módjára megválaszoltam volna az élesebb hangvétélű kérdéseket.

Ahogy ez a nő gondolkodás nélkül letérdelt a sárba, hogy megölelje a sérült kisfiamat, aki fél a kutyáktól – pusztán azért, mert én soha életében nem vittem igazán kutyák közelébe Misát, de még gyerekek közelébe sem.

A sértettségem, a dühöngő egóm Kata irányába, pedig hányszor bocsánatot kért, és én hányszor nem voltam hajlandó meghallani.

– *Katinka* – ejtettem ki a nevét, lágyabban, mint

terveztem.

Felpillantott rám, és az ujjai bizonytalanul körbefonták a csuklómat.

Ahogy a lélegzete a bőrömet érte, és az ajkát finoman hozzásimította a csuklómhoz, úgy éreztem, még egy ilyen, és nekem annyi.

Ha abbahagyja, ugyanúgy.

Még soha nem csókolta egy nő sem a csuklómat, sem a tenyeremet.

Még egyik sem hajtogatta össze az ujjaimat úgy, hogy utána a kézfejemre kerüljön sor; hogy ne érdekeljenek se a villódzó fények, se az utca zaja.

Hogy a vérem a fülemben doboljon, egyre gyorsabban, gyorsabban és gyorsabban.

– Ez az a... csuklópont? – nyögtem.

Sebesebben dübörgött a szívem, mint a huszadik kilométernél hegymenetben.

– Olyasmi. – Közelebb gömbölyödött, mint egy macska.

Úgy ítélt meg, hogy kész, nem bírom tovább, amikor váratlanul rezegni kezdett a telefon a zsebemben.

Amit az ehhez hasonló helyzetben még nehezebb megtalálni, főleg kapkodva.

A kijelzőn *Any*a jelent meg.

– Fontos? – Reméltem, hogy nem tűnik fel neki a vonal másik végén, hogy szokatlanul szaporán veszem a levegőt.

– Hol vagy? – tudakolta élesen. – Misa belázasodott.

– Hagyd a francba a tömegközlekedést. – Kata még siettetett is, hogy minél korábban hazaérjek. – Le vagyunk szerződve ezzel a taxitársasággal. – Felsegítette a kabátomat, visszabújt az övébe, és lekísért az utcára, amíg be nem szálltam a kocsiba.

Lemondóan intettem az ablakon át, ő meg csak ázott az esőben, zsebre vágott kezekkel, dideregve.

Telefont formáltam a kezemből, jelezve, hogy hívni fogom, mire bólintott, hogy rendben, és visszaintett.

Úton hazafelé a lakásán rám törő heves izgalom tompa migrénbe fordult, leginkább akkor, amikor a taxisofőr kéretlenül elmesélte, hogy többször szokta vinni Császár kisasszonyt, a felesége minden adást megnéz, amiben szerepel. Kedvelik, tüneményes jelenség, azt azonban nem értik, miért viselkedett furcsán azzal a férfival néhány hete, akinek, tudja, *fogyatékos* a gyermeke.

Nem reagáltam; még a *fogyatékosra* sem, ami nem kis erőfeszitésembe telt.

Zaklatottan téptem fel otthon a bejárati ajtót.

Anya a kezét tördelve azzal fogadott, hogy az ügyeletes gyerekorvos az imént ment el, meghallgatta a kicsi tüdejét, valószínűleg bronchitis, és miért nem jöttem előbb; pedig rohantam, ahogy tudtam.

– Hol van?

– Az ágyacskájában. – Minden szót úgy kellett kihúzni belőle. – Harminckilenc ötre szökött fel a láza. Mint másfél éve, amikor kivitted szánkózni a Hajógyárira, és átázott a kabátja. Akkor lement hamar, de most – folytatta

szinte ténszerűen – melegítettem a teát, aztán bementem hozzá, és... és azt láttam, hogy szegény kicsikém először megfeszül, aztán ráng egyet-kettőt a lába, majd újra... – Mi van? Mije rángott?! – Jobbnak láttam kihívni a doktor urat. – Holtsápadt lehettem, mert vigasztalóan meglapogatta az oldalamat. – Misinek lázgörcse volt, Balázska. De elmúlt, és már te is nyugodj meg. Tartottam a frontot, ahogy az erőmből kitelt.

Feldúltan vágattam a kisszobába, ahol Misa falfehéren, vagy inkább zölden pihegett, nyakig betakarva.

Mellétérdeltem, és letöröltem az izzadt kis homlokát.

– Hát te meg mit csináltál magaddal.

Csak egy percre lazítottam aznap.

Csak egy percre engedtem el magam, nyugodtam meg, szálltam ki a mókuskerékből és fordítottam hátat, máris bekövetkezett a baj.

Megigazítottam rajta a kockás paplant.

– Katonadolog. Holnapra jobb lesz.

Apa megígéri.

Apa mindig mindent megígér.

A menhelyi kitérőnk után Misa két napon át ismételte, hogy *vuvu*, amivel jobbára az agyamra ment.

Kutyát azért csak nem ígértem meg neki.

Vagyis dehogynem. Azzal a kiegészítéssel, hogy *majd ha nagyobb lesz*.

És mutatom, hogy *ilyen nagy*.

Kérdés, ha neki sikerül leküzdenie a félelmeit, nekem vajon miért nem.

Fél tizenegykor érkezettnek láttam az időt, hogy hazaküldjem az anyámat, és innentől átvegyem az irányítást.

A gyógyszereket, a lázmérést.

Főleg mert mint kiderült, szombatra már lebeszélte egy találkozót azzal a Pacallal.

Imrével. Pápán.

De lemondja szívesen. A lényeg, hogy Misa minél hamarabb felépüljön.

– Hagyd, elintézem. Mondom, *elintézem*. – Kitzsigáltam az ajtón, hogy élje már a saját életét.

Csak kihúzok valahogy egy pár napot kettesben a beteg gyerekemmel.

Elvégre is én vagyok az apja.

Szombaton Misa többnyire egész nap mesét nézett, néha fel-felköhögött, a köptetőt pedig kiköpte az ölébe; még a *Thomas, a gőzmozdony* se kötötte le a laptopomon.

Délutánra azonban már megint dobálta magát, vergődött, a fejéhez nyúlka, hogy fáj, és a nagymama erőleveséből se volt hajlandó enni, hiába győzködtem másfél órán keresztül.

– Éhen fogsz halni, kisfiam. – Párnába fúrta a fejét. – Akkor szomjan.

Ellökte magától citromos gyömbérteát, ami a takaróra lötykölődött.

Visszafojtottam az átkozódást, és belekóstoltam a köptetőbe, tényleg olyan pocsek-e.

Nem tolnám két pofára, de azért elviselhető.

Berregve közelítettem a szája felé a kiskanállal, mintha helikopter lenne, de kétszer is kiverte a kezemből, még az se érdekelt, hogy a helikopterből deszantosok ugráltak alá.

Az igazi rémálom estefelé folytatódott, amikor a láza alattomosan az egekbe kúszott.

Reszketett, pedig alaposan befűtöttem, és nagy küzdelmek árán átöltöztettem a legmelegebb pizsamájába.

Anya óránként hívott, de nem vallottam be, mennyire nem vagyok ura a helyzetnek; a végén még arra is alkalmatlannak tart, hogy kettesben hagyjon minket.

Azt is jóval később vettem észre, hogy délután üzenetem érkezett.

16:46 Hogy van? K.

20:08 *Szarul. Megint lazás.*

20:09 Gyógyszere van?

20:11 *Semmit nem hajlando bevenni.*

Máris megszólalt a kezemben a telefon.

– Meleg teával se? – szólt bele Kata azonnal.

– Nem. – Lerogytam a gyerekágy szélére, és megdörzsöltem a szemem. – Talán leiszom magam. A köptetővel.

Töprengett egy másodpercig, majd kitalálta, hogy küldjem el, mire van pontosan szükségünk, írjam meg a

címünket, mert elugrik az ügyeletes gyógyszerárba, és áthozza. Addig se igyam le magam semmivel, a gyereknek viszont folyadékra van szüksége, mert kiszáradhat a láztól.

Ami eszembe se jutott.

Misa egyre nyűgösebben nyivákolt, ezért utolsó mentő ötletként megkérdeztem, szeretné-e, ha Kata néni meglátogatná.

Magas hangon motyogott egy elnyújtott *mm*-öt, amit leginkább az *ühüm*nek felelhetett meg.

– Hallottad, remélem. – Befogtam a másik fülem, hogy halljam Kata reakcióját, ami csak egy lélegzetvételnyi csend után érkezett meg.

– Azt hiszem.

Kifújtam a levegőt.

– Hát akkor gyere.

– Hát akkor... jövök. – Kihallottam, ahogy mosolyog.

Bontotta a vonalat.

Lyukas, gyűrött és leköpködött pólóban, térdénél kikopott tréningatyában fogadtam, kezemben lázmérőt szorongatva; még szégyenkezésre se maradt energiám.

– Harminckilenc kettő. – Megtöröltem a homlokomat.

– Az baj. – Meg se várta, hogy a lakásba invitáljam vagy lesegítsem a kabátját, és a szokásos udvariassági köröket is kihagyta, miszerint milyen otthonosan élünk itt, legalább a lambéria újnak tűnik, vagy merről süt be a nap; lehúzta a bokacsizmáját, félrerúgta, és benyitott a vécébe, mert azt hitte, az a fürdőszoba.

Végül odatalált a fürdőbe, kezét mosott, pedig ki se takarítottam a két nappal ezelőtt lefolyóba vagdosott szakállkiigazításból otffelejített szőrszálakat, és karján egy vászonszatyorral fülelt, honnan szól a rajzfilm.

A gyerekszoba szélesre tárt ajtajában azonban megtorpant, és megvárta, amíg mögé lépek.

– Bemész hozzá?

Bólintott.

Besurrant Misa ágya mellé, és lekuporodott hozzá.

A vászonszatyorból vény nélkül kapható gyerek-lázcsillapító és vény nélkül kapható plüsskutya került elő.

Az ajtófélfának dőlve, félhulla üzemmódban figyeltem, ahogy felveszi az éjjeliszekrényen hagyott, kihűlt teát, eljátssza, hogy a kutya beveszi a pirulát, amitől persze azonnal jobban lesz és felélénkül.

Ugyanezt a bűvészmutatványt bemutatta a köptetősziruppal is.

Ezek után nem maradt más hátra, mint elhíttetni a gyerekekkel, hogy ő is egy engedelmes játékkutya.

Beszarás, de működik.

Neki sikerül, ami nekem egész nap nem.

A láztól didergő gyerekem végre beveszi az orvosságot.

Kata a trükkjével még az evésre is rávette Misát; türelmesen kanalazta a szájába a levest, én pedig kihasználtam a helyzetet: vizet engedtem a mosogatnivalóra, felkaptam egy frissen mosott pólót a másik helyett, és a nyakamra meg a pólómra fújtam a méregdrága parfümből, amit Hédi irányításával a

kollégáim dobtak össze tavaly a születésnapomra.

Isten éltessen, colos!

Mire visszaértem a gyerekszobába, a fiam már aludt; de az ajándékba kapott kutyát még álmában se engedte el.

Kata épp akkor rázta le a lázmérőt.

– Harmincnyolc.

Megkönnyebbülten fújtam egyet.

– Kemény harc volt.

Elmosolyodott egy kicsit.

– Túl hangosan dörmögsz.

– Megszokta. A dörmögésemre alszik el.

– Ha nem javul, vidd be holnap a Bethesdába.

Újra az a mocsok önvád.

Ha megfelelően kezeltem volna, most nem lenne ilyen rosszul.

És ezzel Kata is tisztában van, mégse veti a szememre.

Szemétre való apa vagyok.

Ernyedten leültem mellé a szőnyegre, és az ágynak támaszkodtam.

Kinyújtott lábaink egymáshoz értek.

– Nézd meg – böktem rájuk.

– Hogy milyen rövid vagyok Nyakigláb Apuhoz képest, vagy hogy hópelyhes zoknit hordok?

– Hogy te egy csinos farmer vagy, én meg szakadt tréningnadrág.

Elgondolkodott.

– Talán csak azért szakadt az a nadrág, mert megedzette az élet.

– Az nem mentség a szakadásra.

Csak Misa halk szuszogása hallatszott.

– És mekkora... az a szakadás?

– Eléggé nagy. – Riadtan felém fordult, így elhatároztam, hogy elütöm a mondandóm súlyát egy altesti poénnal. – De legalább nem a legrosszabb helyen van.

– Akkor ennyire azért nem vagy védtelen. – A haját igazgatta, és az ablak felé fordult.

Eltöltöttünk így egy kis időt, amikor feltápászkodott, hogy ideje indulnia.

Szíven ütött, ahogy lábujjhegyen kiosont a gyerekszobából, én meg utána.

Azt hittem, marad még egy kicsit, de mire fel marasztaljam?

Könyörögjek, hogy bújjon ide hozzám, és várja meg, amíg felkel a nap és reggel felébred a kölyök?

Utolsó pillantást vetett Misára, és hangtalanul behajtotta mögöttünk az ajtót.

Még abban sem akadályoztam meg, hogy a hópelyhes zoknira cipő kerüljön az előszobában. Nem könyörögtem neki, hogy igyon meg még velem egy teát, vagy akármit, csak ne hagyjon még magamra.

– Messze parkolsz? – Megrázta a fejét. – Lekísérjelek?

Belebújt a kabátjába, és sokatmondóan hallgatott.

Addig vadásztam a tekintetét, amíg el nem kaptam.

Egy darabig néztük egymást, és egyikünk se szólalt meg.

Fene se tudja, honnan vettem a bátorságot, de valami belém hasított, hogy nincs ez így rendben.

Lehet, hogy elkeserítettem valamivel, de ezúttal dunsztom se volt, mivel bántottam meg.

Összeszorult a gyomrom.

Nem jó, hogy máris elmegy, miért megy el, ne csinálja már!

Tanácsstalanságomban végül elszántam magam; lehajoltam hozzá, és olyan gyengéden pusztítottam meg az arcát, azt a mindig puha bőrét, amilyen gyengéden csak lehet.

Aztán kissé jobbra, a füle alatt a nyakát.

Talán kicsit sokat időztem a nyakán.

Talán ezúttal én tapintottam érzékeny pontjára, mert lehunyta a szemét.

– Olyan pont jó illatod van – súgta átéléssel –, és pont jól szűr a szakállad is...

Ahogy finoman viszonzta a mozdulatomat, erősen koncentráltam, hogy ne pörögjek fel annyira, mint előző este, mert így képtelenség lesz akár egy szemhunyásnyit is aludni.

Másnap korán kell kelnem.

Be kell vinnem a gyereket vizsgálatra.

Amikor Kata fokozatosan elhúzódott tőlem, felfogtam.

Ez most tényleg búcsúzás.

– Ha bármiben segíthetek, csak szólj. Rendben?

Úgy lépett ki az ajtón, hogy félreérthetetlenül került a tekintetem.

Vártam, hogy visszanéz-e, de eltűnt a sötét lépcsőházban.

A gyerek onnantól kezdve a plüsskutyával aludt, aminek a második mosásig isteni Kata-illata volt.

Én meg még mindig egyedül.

Mert aznap este nem tudtam megakadályozni, hogy a nő, akiért csendben és minden logikát nélkülözve kezdtem megőrülni, hazamenjen.

Hazamenjen, és úgy döntsön, hogy eltűnik az életemből.

Két hónappal Misa születése után

Balázs vagyok, harminckilenc éves.

Közgazdász, zeneőrült, elvált, egyedülálló.

Apa.

A tinta a nevemmel épp csak megszáradt a lapon: már regisztráltak is, mint gyesre és gyedre jogosult szülő.

Családi állapota: elvált.

Túl vagyok ugyan többórányi hivatalos ügyintézésen, de nem vagyok túl ezen az egészen; mert ez az egész körülöttem mind arra vár, hogy egy nap feldolgozzam.

Egyvalamire biztosan nincs időm: hogy a sebeimet nyalogassam.

Ő itt a fiam, Misi, vagy inkább Misa; ahogy telnek a hetek, mintha ez a név illene rá jobban, és pontosabban jellemezné, milyen is valójában.

Első ránézésre sem olyan, mint a többiek.

Különleges? Más? Kivételes? Speciális?

Egyik szó se fejezi ki, hogy ha ránézek, egyfelől az első és talán egyetlen gyerekeket látom, a maga egyedi vonásaival, másfelől kétségeket, bizonytalanságot, és azt, hogy más szülővel ellentétben én konkrétan rettegek attól, hogy tervezgessem a jövőt.

Hogy előre nézzek.

A lakás rabjaként túlélő üzemmódra kapcsolom, napról napra élek.

Egyetlen igazi segítségem az anyám, akinek a vérében van a csecsemőgondozás; hogy a baba ne nyeljen félre, ne haljon éhen, ne süljön vagy fázzon meg, kapjon elég levegőt, és legyen rajta mindig tiszta pelenka.

Szerinte ez olyan, mint a biciklizés: nem lehet elfelejteni.

Misa szerinte túl sokat lóg rajtam.

Hiába magyarázom, hogy nincs szívem letenni, mert azonnal elkezd járni a kis mellkasa és szuszog, ahogy gyűjti az energiát a síráshoz; inkább hagyom, hogy naphosszat a mellkasomon csimpaszkodjon és húzza a szőrömet.

A védőnő szerint ez biztató jel: alakul a fogóreflexe, ha lassabban is, mint a kortársainál.

Szerencsére túl kezdő vagyok, és gőzöm sincs, alapesetben mikor minek kéne történnie.

Túl sok szempontból vagyok kívülálló ahhoz, hogy magunkat másokhoz hasonlítgassam.

Ő itt a fiam, Misa, akit hetente tornáztatni viszek, ahol mozgatják és erősítik az izmait.

Ilyenkor némán azt kívánom, bárcsak én is ott fekehetnék a nő előtt, és nekem gügyögne, nekem cuppogna, engem tornáztatna; úgy összeálltak az izmaim a sok üléstől és cumiztatástól, hogy egy sima guggolástól összecsinálom magam.

Ő itt a fiam, Misa, akit folyamatosan vizsgálatokra hurcolok: szemvizsgálatra, pajzsmirigyzvizsgálatra, vérvételre és hallásvizsgálatra.

A dokik szerint érinti a DS-es babák többségére jellemző halláscsökkenés, ami azt eredményezheti, hogy a későbbiekben még inkább akadályoztatva lesz a beszédelsajátításban.

Hogy mennyire, azt még nem lehet biztosra mondani.

Ő itt a fiam, Misa, akiről bizakodóan azt gondoltam, még mellettem is jobb helyen lesz, mint holmi intézetben.

Ezért küzdöttem a végsőkig; ezért maradtam egyedül.

Ő itt a fiam, Misa, aki megtanít arra, hogy egy csecsemőt háton fektetni nem jó, mert ha éppen *bukik* – a felböfögés szakszerű kifejezése anyámtól –, megfulladhat a tejtől vagy a tápszertől. Hason fektetni azért nem ajánlott, mert egy esetleges túlmelegedés megnöveli a bölcsőhalál kockázatát. Oldalt fektetni, nos, oldalt fektetni nem is tudom, baszki, mert elgurul.

Ha kitámasztom a kis takarójával, hogy oké, akkor

mégis feküdjön oldalt, egész éjjel azt ellenőrzöm, biztonságos-e az erődítmény, vagy mégis valahogy a szája elé kerül az a vacak rongy, ő meg megfullad, esetleg túlmelegszik.

Őrület.

A végén aztán alszik hason, háton, oldalt, éppen csak fejen állva nem.

Ő itt a fiam, akinek még olyan gyenge a szopóreflexe, hogy hetente több alkalommal kijár hozzánk egy szakember, hogy a nyelvét masszírozza, és hogy megmutassa nekem azokat a technikákat és fogásokat, amik megkönnyítik a cumisüveges etetést.

Ő itt a fiam, akinek hetek óta kenegetem alkohollal a köldökcsomkját, hogy végre leszáradjon, de mindig újra és újra kisebesedik a pelenkától.

Aki, ha nem teszem meg a szükséges lépéseket, pelenkázáskor telibe lepisil.

Akinek igazi kihívás megfelelő hőmérsékletűre melegíteni a cumisüvegét, vagy beleerőltetni a rugdalózójába anélkül, hogy kárt tennék benne; vagy egy karomon tartani fürdetés közben, ügyelve, hogy ne forduljon fejjel a babakádba.

Aki inkább éjszaka van ébren, és nappal alszik, ami a régi utazó üzletember életritmusomat idézi: szinte állandóan jetlagem van, pedig ki se teszem a lábam itthonról.

Azt se tudom, mennyi az idő; elfelejtek enni, inni,

zuhanyozni, és amikor végre rám szabadul pár szabad óra, a gép elé görnyedek, hogy ne ejtsem a gyerek fejére a mobilomat, mint a legutóbbi altatás közben.

Ő itt a fiam, aki miatt kiolvastam az egész internetet, a létező összes mamifórumot, DS-oldalt, és a gyerekorvos segítségével, valamint némi erőszakos ráhatással igénybe vettem az összes tejdíler szoptatós dajka szolgáltatását, hogy a gyerek anyatejből se szenvedjen hiányt, de minden igyekezem ellenére Misa még így is sokkal lassabb ütemben gyarapodik, mint ami a normális.

Én vagyok az a lestrapált, hordozókendős apuka, akit mindig az anyuka nélkül látnak az éjjel-nappaliban mélyhűtött pizza után kotorászva.

Én vagyok az a tudatlan tag, akinek az anyja szinte mindent a szájába rág és támogatja, sokszor mégis ráfanyalodik, hogy a netről tájékozódjon.

Aki valahogy ott ragad a neten, kizárólag azért, mert ott azt írják, lehet a DS-gyerekből tanár, modell, felszolgáló, polgármester; még akár férj is.

Ez utóbbit azért megvétőznám.

Legalább ezerszer el fogom mondani Misának, hogy ha lehet, soha ne adja nősülésre a fejét.

Én vagyok az a szánalmas pancser, aki negyedóráig önti magába a kávé és a reményt azzal a néhány mondattal, amit a Wikipedián talál.

„A Down-szindrómások többsége lényegesen többet ért meg és intelligensebb is annál, mint amire a nyelvi megnyilvánulásaik alapján következtethetünk...”

„A fejlesztésben részt vevő gyerekek 1-4 éves korban járni kezdenek, megtanulnak beszélni és szobatisztává válnak...”

„A Down-szindrómás gyerekek szinte mindent meg tudnak tanulni.”

Én vagyok az a paragép, akinél minden héten legalább egyszer besípol az a bővli légzésfigyelő.

Ilyenkor halálra válva rohanok át a gyerekszobába, térdelek a rácsos ágy elé, és amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy téves riasztás, csak elmozdult az a szar; amíg be nem dugom a mutatóujjamat a rácsok közé, hogy Misa tömpe kis ujjai köré csukódjanak, és le nem esik az a nagy kő a szívemről, addig az összes létező pokoli forgatókönyv lejátszódik előttem.

Az összes durva lehetőség; a Down-szindrómásoknál egyébként gyakrabban előforduló légzésleállás vagy -kimaradás, lilulás, a hol-a-francban-hagytam-a-telefont, a mentők tárcsázása, az elrontott, elhibázott, félreértett, netről tanult újraélesztés.

És mind közül az a legvérfagyasztóbb, amit ki se bírok mondani, amit meg se bírok fogalmazni, mert egyszerűen nem lehet.

Hogy akár el is veszíthetem.

Hegyek felfelé tartok, hogy kifussam magamból az elmúlt hetet.

Hogy elmeneküljek az üresség elől, ami mindenhova bekúszik; a szekrénybe; a városi forgatagba; a bevásárlóközpontba; anya krumplifőzelékébe; a fürdőszoba párájába; a kifőzdébe, a kocsimba; a takaróm és a bőröm alá.

Talán a fák között, az erdei földúton nem ér utol.

Az égen varjak kavarnak, jelezve, hogy nemsokára betör a sarkvidéki levegő.

A fák törzséről különös, szem formájú mintázatok figyelik minden mozdulatomat.

Huszonöt kilométer.

Kevés.

Ennél sokkal több feszültség van bennem.

Ennél sokkal gyorsabb tempóra vagyok képes, és többre is lesz szükségem.

A gyerek arcképe a telefonomon, a fülhallgató a fülemben; másodjára indul újra az a bizonyos keddi műsor.

...rengeteg korodbelinek az álma, hogy hozzád hasonlóan megéljen az influenzszerkedésből. De mitől lesz valaki jó

influenzaker? Hogy lehet ezt úgy istenigazából hatékonyan csinálni?

Szabálytalanul veszem a levegőt, szúr a tüdőm.

Ha a te példádát vesszük alapul, mit gondolsz, mi lehetett a te személyes titkod, és mitől maradnak mások a háttérben, jóval alacsonyabb nézettséggel?

Huszonnyolc.

Az idősebb nézők kedvéért: ezt úgy kell elképzeljük, hogy kapsz egy e-mailt vagy hívást, hogy figyelj, barátom, ez és ez vagyok, szeretném, ha kipróbálnád a termékeimet a videóidban.

Harminc kilométer.

Már alig vagyok tudatomnál.

Beszéljünk az utómunkáról. Mert aki ezzel foglalkozik, annak nem árt érteni a videovágáshoz. Feltéve, ha nem adja ki másnak ezt a feladatot.

Csíp az orrom, és minden lélegzetvétel késként hasít belém; beszorul a levegő az oldalamnál, odakapok; a pulóverem csurom víz.

Nagyon köszönöm, hogy megtiszteltél minket, és eljöttél a műsorba.

A kedves nézőkkel találkozunk csütörtökön, ugyanebben az időpontban. A vendégem egy Kossuth-díjas...

A cipőm megcsúszik a dérlepte avaron, de egy fa széles törzse épp időben állít meg.

A lendülettől belekapaszkodom, majd a térdemre támaszkodom, és figyelem, ahogy az erdő némaságában röhögve süvítenek el a fülem mellett az esélyeim.

* * *

– Virsli legyenek, ha értem. – Laci kihangosítva harsogott a telefonomról, amíg a dugóban araszoltam, vissza a konyhára. – Csókolgatta a kezed, majd elmentél, de nem úgy, másnap te a nyakát, mire ő ment el, de nem úgy. – A háttérben irodai zaj hallatszott, amitől elfogott a nosztalgia.

Mialatt ő öltöynadrágban szürcsölgeti a frissen főzött kávéét dupla tejszínnel, a recepciós csaj seggét stíröli, valahányszor elhalad az üvegajtó előtt, és a nagy meló közben néha fellép a Facebookra – ahol a karácsonyi családi stúdiófotó a háttérképe –, hogy Nelli tízoldalas üzeneteit olvasson teljes képernyőn, én a hajnali keléstől zokni aggyal, betörősapkában, lefagyott ujjakkal, letörten váltok sávot.

A szomszédjától értesültem róla, hogy Molnárné a Dohány utcából meghalt az éjjel.

Agyvérzés.

Még rendelt tőlünk aznapra csirkepaprikást, amit már a szomszédja vett át és fizetett ki helyette; Mici néni már soha nem fogja megenni.

Nem szagolgatja a dobozokat, és nem is mondogatja, hogy *ha egészség van, Balázskám, minden van.*

Fogalmam sincs, miért viselt meg ennyire, hogy perceken át hiába támaszkodtam a csengőjére, senki nem válaszolt.

Valahogy az egész belvárosi vevőkör hozzám nőtt, a részemmé vált: az életritmusuk, a mizériáik, ki mire érzékeny; hogy az édeset, a sósat vagy a savanyút szeretik-e inkább, esetleg a keserűt; hogy mikor jön a nyugdíj, hánykor indul iskolába a gyerek, mijük sajog éppen, merre kamionozik a férj, hová mennek nyaralni.

– Colost még az ág is húzza! – jegyezte meg Hédi hahotázva, miután végeztem a napi elszámolással. – Hogy nézel ki, apukám, mi bajod – kikönyökölt a konyhából –, mintha a macska szart volna a mosógépbe. – Helytelenítőleg megcsóválta a fejét, és szivaccsal nekiesett az ételkiadó pultnak. – Jaj, de nagyon kéne neked már egy pipi. Krónikus nőhiányban szenvedsz.

– Meghalt egy megrendelőm.

– És, te ölted meg? – Ivett épp ekkor rongyolt be; fürkészett egy darabig, és kiköpte a rágóját a kukába. – Kinyírtad a Tüzezt? Ah, pedig ráfért volna! Szerintem lassan úgymint kényszerzubbonnyban szállítják be a sárgaházba.

– Idősebb hölgy volt.

– Nem nagy kiesés. – Az exrendőrnő besüvöltött a többieknek a konyhára, hogy mára ennyi, végzett, nekem meg hiába kellett sietnem haza a gyerekekhez, aki most lábalt csak ki a betegségből, és az anyámhoz, aki épp készült fejest ugrani egy kapcsolatba az apa elvesztése utáni özvegységből; pár percre még leroskadtam az asztalokhoz.

Rezgett az a selejt telefonom, és le is fagyott egy pillanatra, alig tudtam felvenni.

Egyszer porrá taposom.

– Laca említette, mi volt a nőcivel – hadarta Nelli fejhangon, és biztos voltam benne, hogy épp Danit birkózza le a pelenkázón. Tényleg egész nap tartják a kapcsolatot Facebookon Lacival, ezért ilyen gyors köztük az információáramlás. Félig irigyeltem őket, félig meg irtóztam tőle, hogy valaha az övékhez hasonló szimbiózisban éljek. – Elhiszem, hogy kiábrándult vagy.

A teljes igazsághoz hozzátartozik, hogy próbáltam hívni Katát, csak két nappal később, este nyolc és fél tíz körül.

Hogy érdeklődjek, nem kapta-e el a nyavalyát a gyerektől; hogy megköszönjem a segítséget; hogy nyugtalan vagyok, mert olyan, mintha valami félbemaradt, vagy nagyon, de nagyon félrement volna.

De egyik alkalommal se vette fel.

Hanyagoltam a blogot is, és éjszakánként alig aludtam.

Hajnalig hánykolódtam, visszajátszottam, mi a francot tolhattam el ennyire, de nem rémlett semmi.

Valahányszor felidéztem, ahogy hozzám ért,

kikészültem; lehet, hogy a Hédi által emlegetett krónikus nőhiány az oka, de újraindultam, mint egy évekre a padlásra száműzött asztali számítógép.

A gyerek születése és a viharos válás után lassan átvette felettem az irányítást a fásultság. Bedaráltak a hétköznapok, és hónapok teltek el úgy, hogy elnyomtam a késztetést; így kényelmesebb volt. Ha néha mégis rám tört, megoldottam egyedül, éjjel, mint bármely más normális férfi és kész.

Újabbban azonban a szervezetem elfelejtett normálisan működni, mert már nem segített semmilyen ócska pornó, figyelemelterelés, hideg zuhany.

Vészesen gyúlt bennem a feszültség; még az is újra megfordult a fejemben, hogy visszaszokom a cigire.

Eleinte arra fogtam, hogy mégiscsak kibiztosított fegyverként hagytak faképnél, de minden nappal és órával levertébbé váltam, amióta Császár Kata kilépett a lakásom ajtaján.

Amikor lefekvés előtt arra nyitottam be a gyerekszobába, hogy Misa azt a nyomorult plüsskutyát öleli, és magyarázza neki, hogy *vuvu*, csak mintha még jobban kihúzták volna alólam a talajt; mégse hajíthattam ki Vuvut az ablakon, és különben is, hogy fájhat ennyire veszettül egy vacak gyerekjáték.

Zörgés, motoszkálás, visongás ütötte meg a fülem a telefonban; Nelli ordibálása azonnal visszazökkentett a jelenbe, ahogy szidja Danikát, amiért kapálózás közben hasba rúgta a pelenkázóról.

– Hallod, Balázs, ha Abi nem járna suliba, Sári meg oviba, már a metró alá ugrottam volna. – Épp elegendő volt aznapra a kaszásból; szerencsére Nelli épp letenni készült. – Kérlek, ha lehet, egy darabig messziről kerüld el a defektes közszereplőket.

* * *

Hétvégén összefutottunk Pacallal az éjjel-nappali és a szexshop előtt, nem messze a Köröndtől, és egy szétvert telefonfülkétől.

Anyám szervezte így: jelezte, hogy felhív, ha a Köröndre érnek, ugorjunk le a gyerekekkel egy percre, és essünk túl a kínosnak ígérkező bemutatkozáson.

A szexshop mondjuk nem szerepelt a tervben. Mintha egyiküknek se tűnt volna fel, hogy bőr dominaszerek és rózsaszín ostorok előtt állunk.

Ha szóvá tenném, anya biztos oldalba billentene a táskájával, hogy *öreg vagy már bohócnak, fiam, ez komoly dolog.*

A részletekre, hogy a messziről jött ember hol fog aludni szombat este, nem tért ugyan ki, de semmi kétségem nem volt, hogy nála húzza meg magát: mint ahogyan valószínűleg anyám a pápai látogatása alatt sem holmi panzióban töltötte az éjszakát.

Kicsit se bántam, hogy nem hozta fel hozzánk ezt az Imrét. Misa betegsége alatt takarítani se volt időm; ráadásul még az a néhány alkalom kimaradt fejlesztés is

meglátszott a kölyök viselkedésén.

Unalmában összekente zsírkrétával a falat a konyhában, és megint nem volt hajlandó kanálból enni.

Többször elesett, kék-zöld foltok tarkították a sípcsontját, a térdét; hiányzott neki a szakszerű mozgás, a masszírozgatás, Vera és Julcsi néni, és egyre többször emlegette Benit az úszásról, hogy *bee*, aki pedig már régóta nem is járt a foglalkozásokra.

Anyám úgy kapaszkodott Imre karjába a hűgyszagú utcasarkon, mintha ezer éve ismerné, én meg kezet ráztam a vártnál szimpatikusabb, nálam egy fejjel alacsonyabb, köpcös, ősz fickóval, nyakig felhúzott, vastag kabátban, aki kissé dadog, és akinek fogalma sincs, mit kéne szólnia Erzsike egyetlen unokájához.

Miután kiderül, hogy Misa nem olyan gyerek, mint a többi, jön a szinte már várt hebegés-habogás, ami alól anyám új ismerőse sem kivétel.

Van, aki természetellenes bájolgásba kezd, hogy lám, ugyanolyannak tekinti a kisfiamat, mint a többi korabelit, mások elfordulnak tőle.

Misa is, én is hozzászoktunk már mindkettőhöz, nem egy hetvenéves Casanova lesz az első, aki kiakaszt ezzel.

Szorítottam Misa kezét; még akkor se szóltam rá, amikor a szabad mancsával az orrát túrta, és igyekeztem feltérképezni ezt az idegent.

Hagytam, hogy meséljen, mutogassa a telefonján a lányait és az unokáját, miközben anya minden megmozdulása mintha izgatottan azt kérdezte volna: *na*,

mit szólsz hozzá? Rendes ember, ugye?

Elsőre megfelel a *rendes ember* szócikknek a lexikonban.

De mikor voltam jó emberismerő?

Soha.

Minden jel arra mutatott, hogy ezt az estét is kettesben töltjük a gyerekekkel.

Felkaptam a viseltes Metallicás pólómat, feltettem az *Enter sandmant*, hogy kulturálódjon, bekevertem a pudingnak valót, miközben tátott szájjal figyelte, hogy az első pár ütemet ledobolom a konyhaasztalon.

Ha nem lesz sikere a lányoknál, még mindig lehet rocker, mint az apja a szakközépben. Növeszthet hosszú, hullámos haját, rázhatja a koncerteken; kit érdekel, ha később megritkul, amiért olyan sokszor fogta össze a tarkóján.

Gitározni is tanulhat, bármeddig jut vele; én is abbahagytam a basszert öt év után, mert belezúgtam egy tarisznyás hippi csajba, aki szerint a szólógitárosok menőbbek.

Pedig érettségi előtt még egy *Fél Adag Köret* nevű zenekarban is játszottam, füstöltem, mint a gyárkémény, és a bandából csak Voziként vagy Vazelinként ismertek.

A *F.A.K.* négy fellépést ért meg ugyanabban a füstös pesti kocsmában, ahol sörben és sós mogyoróban fizettek, de még anyám se jött el, mert szerinte ez nem zene.

Mindig is komoly gondok voltak a muzikalitásával.

Misát viszont fél perc alatt megtanítottam, hogy rázza a fejét a számra.

Volt honnan örökölnie a zeneimádatot.

Már csak a szöveg szorul csiszolásra, amit a faterja a haláláig nem felejt.

Esetleg legközelebb megmutatom neki a hörgést, amit az énekesünk, Genya, teljes nevén Gergely Nándi fejlesztett tökélyre a suliklotyóban, nem véletlenül kapott kétszer is hangszálgulladás.

Vagy eljátszom neki, hogyan nyomta hátul a dobosunk: a görbe hátú, rovararcú, lófarkas Nyest, akit a próbateremben ismertünk meg, miután kirúgta az előző bandája.

Valahol még megvan a fekete acélbetétes bakancsom, amivel véletlenül szilánkosra törtem egy srác bokáját a távolsági buszra való felszálláskor.

Ha Misa felnő, az övé lesz.

Vagy az alsó szomszéd kopogott fel, vagy a dobos, ördög tudja, de amikor Hetfield a *Whiskey In the Jar*-ról az *Unforgiven II*-re váltott, lehalkítottam, mielőtt befordulok tőle, és alkohol híján benyakalom a fürdőszobaszekrényből a teljes üveg arcszeszt.

Ekkor vettem észre, hogy Nelli üzent Viberen.

Több ezren osztogatják Face-en a posztjaidat, mégse nézel fel sose?

Kommentár nélkül bemásolt egy linket az üzenete alá.

Nemegyszer világosítottam fel, hogy elvből nem vagyok fent a Face-en: nem érdekel senki kirakatélete, én meg

nem tolom az enyémet mások pofájába. Negyvenegy éves vagyok; már nem a görbe hátú, vérszegény basszusgitáros, aki rajongókat kér karácsonyra.

De amikor megnyitottam a hivatkozást, és felugrott, hogy *Császár Kata hivatalos oldalát* megjelölték valami buliban, és ránagyítottam a fotóra, ahol két oldalról körbeveszi két nő, lefagytam.

Van előnye is a kirakatéletnek – írta Nelli. – Nem olyan egyszerű elbújni, ha a másiknak annyi esze van, hogy beállítja a helymegjelölést.

Mosom kezeim; ők erőltették az egészet.

Hogy összejöjjön a logisztika.

Hogy vegyem át azt a pólót egy másikra, húzzam rá a barna zakómat, igen, azt, a könyökfolttal, mert az olyan vagányan elegáns, és a nők buknak a nagyfateros könyökfoltra, szóval csináljak nyugodtan baromságot még így ötven előtt; addig ők vigyáznak Misára, csak hozzam át hozzájuk.

Az nagy kár, hogy nyilván otthon van Abigél, Sári és Dani, akikkel még sose hoztuk össze a fiamat.

Még nagyobb kár, hogy három gyerek már közösségnek számít, és én nem adom kö...

– Erről hallani se akarok! – Nelli bekeményített a telefonban. – Odamész, baszki – Laci horkanva röhögött a háttérben –, megkérdezed, hogy miért nem vetted fel azt a nyüves telefont, luvnya, ha egyszer hívtalak, azt hittem, megdöglöttél. De jó, mégse kegyeskedtél megdögleni, mert

aztán tetted a picsádat a tévében, pedig előtte pár nappal itt ápoltd a beteg gyereket fél este, és nyalogattál, hogy aztán felszívódj. Szóval odamész, a kisfiút meg... áthozod szépen, leteszed az ajtóban, és itt hagyod nekünk.

– *Neked!* – kiáltotta Laci.

– Mi van?!

– Neked hagyja ott! Én ugyanis nem hagyok cserben bajtársat!

– Addig éltél, Kocsányos! – Gyereksírás, anya, elvette a macimat-hiszti, lassú lehiggadás. – Hát jól van. Menj vele, azt’ motiváljad. Ti mikor nőttetek fel egyébként? Vagy ez az állomás kimaradt? – Én maradtam Nelli utolsó reménysege. – Most komolyan, kell neked ez a hülye? Vele itthon is csak többen vagyunk. Konkrétan van négy gyerekem vele együtt.

– Most is négy lesz, cukor, mert átjön a Mihály... – merészkedett tovább Laci.

– Már nagyon kihúzta a gyufát... – panaszkodott tovább a feleség, mintha a férj ott se lenne.

– Én az alibi leszek. Az ivócimbora. Miért, szívem, szerinted állítson be egyedül, és leselkedjen a gatyájában kotorászva? Amúgy meg... ki iszik egyedül? És különben is, *barba non facit philozophum!*

– Barba papa nem filozofál? – találgattam.

– Nem a szakáll teszi a bölcset, te állat.

Van abban valami hátborzongató, amikor felnőtteket keresel, de gyerekek nyitnak ajtót; még akkor is, ha nálad

is van egy.

Abigél kacéran megpörgette előttem a pöttyös szoknyáját, és barátságosan üdvözölte Misát, aki a lábamnak dőlt, és rémült oposszumként tette halottnak magát.

– Szia. Ma játszani fogunk. Van sok lovam, meg egy barbie-házam. Anyukám szerint itt alszol nálunk. – A kislány reménykedve bámult rám. – Te is velünk alszol?

Nelli szerint a kiscsaj szerelmes belém. Valahányszor találkozunk, elpirul, és az anyjához menekül, pedig nem egy könnyen zavarba jövős típus.

Nagyobb baj, amikor szakállakat és bajszokat rajzol a suliban, így hozva szégyent az apjára, aki sose hagyja a borostáját három milliméternél hosszabbra nőni, és az anyjára, aki a műalkotások alapján hiába gyantázza a szája fölötti területet.

– Jövök érte, amint lehet – nyugtattam meg Nellit, aki ziláltan, szájában Sári félig megrágott nyalókájával, karján Danival tolt el magától Abit.

– Azért remélem, fogkefét és pizsamát hoztál neki. – Átvette tőlem a fiam kockás hátizsákját, és egy félbetört csokival lépésenként édesgette magához. – Ha ti ketten elszabadultok, ebből hajnali négy lesz. De akkor engem már nem vertek fel a négy gyerekkel. Kilenc előtt látni se akarlak titeket. Aludjatok, ahol akartok, az aluljáróban, a híd alatt, nekem nyolc. – Visszafordult. – Ja! Ha véletlen van egy Lacányi hely az ágyadban, felőlem össze is bújhattok, mint a malacok. – Sorolni kezdtem, mire

számíthat Misánál, úgy mint sok nevetés, nyálas puszik, rohangálás, elesés, erőlködő hüppögés, ürítési problémák, álmatlanság, és egy sor ismeretlen félelmi reakció, mire alulról rám pillantott, mint egy komplett idiótára. – Három gyerekem van, Balázs. *Három*. Hidd el, elboldogulok a tiéddel is.

Miután Misa mögött becsukódott Kocsányosék ajtaja, és hallottam, hogy a kisfiam máris utánam nyöszörög, kis híján nekiestem a csöngőnek.

– Hé! Hé. Nyugi. Majd abbahagyja. – Laci ugyanazzal az erővel fogott le, ahogy a főiskolán, amikor húsz perc késéssel akartam beállítani makroökonómiára. Hiába eresztett pocakot az elmúlt évek alatt és vált még zömökebbé, még mindig vele volt az Erő. – Valamikor el kell kezdeni az elrontását. Saci és Abi partnerek ebben. Nem lesz gebasz.

Még sose hagytam sehol Misát, ahol nem volt ott a nagyanyja.

Még a fejlesztéseit is végigseggeltem, erre most csak úgy lepasszolom a haverom családjának, mint egy átlagos háromévest.

Nelli még a használati utasításomra is legyintett; szerinte Misa nem mosógép, ő meg nem ma kezdte, úgyhogy szálljak le róla.

A stressztől az is kiesett, hogy jutottunk el a Deákra, majd az Erzsébet térre. Annyi rémlett, hogy lesújtva bambultam a cipőmre a metrón, Laci meg teljesen bepörgött, hogy idejét se tudja, mikor csináltunk utoljára

kanbulit mi ketten.

A tiszteletemre ő is zakót vett fel pólóval, és lehet, hogy áttér erre a hétköznapokban is. Ezzel úgyse engem koppint, mert én farmerban, pólóban futárkodom, és nőcskéknak tartogatom a hanyag eleganciát.

A kabátjában két doboz sört rejtegetett, és a megszokottnál is hangosabban szövegelt; rövid időre visszatértek a húszas éveink, amikor Nellit még nem Kocsányosnak hívták, hanem Szásznak; amikor még ő is egy volt közülünk, és nem a gyerekeinkkel birkózott, amíg mi becserkészni készültünk a műsorvezetőnőt, *aki kavart a Balázssal.*

A Kálvin tér következik.

– Mák, hogy ilyen laza a feleségem. – Laci ellenőrizte, van-e újabb poszt Kata Facebook-oldalán, majd visszacsúsztatta a telefont a zsebébe, és folytatta Nelli kibeszélését. – Hurcinácinak mondjuk elég hurcináci. – Felvilágosított, hogy a hordozókendő-párti anyukákat hívják így. – De legalább nem a Mekiben szoptatós fajta.

– Most... most nem akarok mellekre gondolni.

A sötét metróablak tükrében szembetalálkoztam azzal az önmagammal, aki legszívesebben gúnyosan a képembe röhögött volna.

Igaza van anyámnak, öreg vagyok bohócnak.

Hajszolok valamit vagy valakit, miközben a hétköznapi feladataimnak se bírok megfelelni.

Az Akváriumhoz érve felnyitottuk a sört; nem messze tőlünk csigalassúsággal forgott a kivilágított óriáskerék.

A zajos pesti éjszaka megbocsátóan körbevett minket, régi ismerősöket; mintha nem hagytuk volna el soha.

– Hallod – szólalt meg Laci váratlanul –, egy dologban mindig is felnéztem rád. – Az értetlenkedésemet látva kifejtette: – Nem kis kurázi kellett, hogy szembeszállj Ritával. A kapcsolatotok árán is. – Krákogott. – Nem szoktál gondolkozni azon, mi lett volna, ha mondjuk belemész, hogy a gyereket intézetbe adjátok? Veled maradt volna, és te vele, és néha meglátogatnátok Misát együtt, ha csak nincs épp Valentin-nap, vagy lenne azóta másik gyereketek?

– Látod, azt a franc se tudja. – Kiittam az utolsó kortyot is a dobozból.

Másik. Érdekes ez a szó.

Laciék egyik gyereke se *másik*; inkább kész személy.

Abigél az unikornis-mániájával, a két copfjával és az iskolai bunyókban szerzett priuszával; Sári, aki karácsonykor csomagolópapírba tekeri magát, és lelopja az apja szendvicsét az asztról; Dani, aki gombokat nyalogat, és már most elég tökös hozzá, hogy *titit* keresve vadidegen nők pólója alá nyúlkáljon a villamoson.

– Nem hinném, hogy akartam volna még egy gyereket.

Helyette. Másikat.

– Az biztos, hogy már most nagy forma.

– Az. – Összegyűrtém a sörösdobozt, és elsétáltam vele a közeli kukához, remélve, hogy Laci befejezi a kedvenc témámat, és belépünk végre a klub kapuján, annak ellenére, hogy a plakáton szereplő DJ-t névről se ismerem,

és három rágót kaptam be egyszerre, hogy a rágás elterelje a figyelmemet a liftező gyomromról.

Történhetett egy kis gikszer Laci zenei ízlésével, amíg nem figyeltem oda, mert nemcsak vágta, ki a bánat ez a lemezlovas, de sorban állás közben még a vállát is ütemre rángatta.

– Ez belépős! – vinnyogott fel fájdalmasan, mint akinek a farkára léptek.

Csak attól nyugodott meg, hogy az a szánalmas Vozár kifizette az ő jegyét is.

Lassan bármit kifizetek, csak ne kelljen egyedül betegyem a lábam egy olyan helyre, ahol Császár Kata strasszos felsője nemcsak hogy elvakít, de még bele is ég a retinámba.

Az átlátszó mennyezet felett hullámzó víz azt az illúziót keltette, mintha mindannyian a tengerben hánykolódnánk célt vesztve; mint a halak egy kísérleti atomrobbantás után.

Miután leadtuk a kabátjainkat és kiverekedtük magunkat a ruhatárból, a körbejáró fényzuhanyban tanácstalanul végigpásztáztam a termet, és átnéztem a fejek fölött.

A keverőpultban a nyikhaj, baseballsapkás DJ transzban húzogatta a gombokat, mégis legalább kétszázan tobzódtak a termekben; tizenévesek, húszasok, harmincasok.

– Vén szar sugar daddyk lettünk. – Laci vesztett egy kissé a kezdeti lelkesedéséből. – És pénzünk sincs, csak jó modorunk.

A tömeg egy része a dübörgő zenére vonaglott, a többiek beszélgettek; pedig minden rutinos koncertre járó tudja, hogy a hangfalak közelében alig lehet érteni valamit.

Újabb negyedórát töltöttünk a bárpultnál, ahol kivétel nélkül az összes szőke, rövid hajú lányt elsőre Katának hittem.

Nelli ezalatt tízperceként üzent: hol videót küldött a felszabadultan játszó gyerekekről, hol fotókat: Misát babakocsiba ültette a két lány, és fel-alá tologatta a lakásban; Abigél és Misa kifestették filctollal Sári körmeit.

Az egyik fotó a sok közül kifejezetten nekem szólt; Misa már a kinyitható vendégágyban feküdt az otthoni pizsamájában, és egy összefirkált rajzlapot mutatott a kamerának.

A papírlap jobb sarkában, ügyetlen szívecskébe foglalva Nelli betűit fedeztem fel:

APA.

Laci meghívatta velem magát fröccsre – *sörre bor, mindenkor* –, és úgy tettünk, mintha az egyik pohárral lennénk elfoglalva a másik után; valójában az esélytelenek nyugalmával vágtunk bele a fegyver nélküli vadászatba.

A cimborám képzeletében egy menő tévés csaj élhetett, akit dicsfény vesz körül, és úgy körberajongják, hogy képtelenség nem észrevenni, ezzel szemben engem megrohantak a közelmúlt emlékei.

Ahogy Kata kinyitja az ajtaját, hogy gyanútlan balekként odaadjam az aznapra rendelt kajáját; ahogy a pórázt szorítva kis híján zakózik egyet a menhelyen; ahogy letérdel a sárba a fiamhoz; ahogy türelmesen kanalazza neki a levest; ahogy kimondja a nevem, *Balázs, Balázs...*

Bár úgy elvegyült, amennyire csak lehetséges, végül a társasága leleplezte; egy kalapos fickó, vad, színes

göncökben, egy ismert stylist vagy mifene, meg egy feltűnően hahotázó, egész ismerős, fekete hajú nő.

– Azta, a híradós Varga Móni! – Laci majdnem kilötykölte a fröccsöt.

Hanyagul vállat vontam.

– Ott van Kata is mellette.

– Nofene. Melyik az? – Gúvasztotta a szemét, és csalódottan megjegyezte: – Az a kicsi, szöszi, sárga szoknyában, felül csillogó bigyókkal? – Alaposan tanulmányozta. – Aha; jó alacsony. Azt hittem, magasabb. Mindegy, az ágyban majd kiegyenlítődnek az erőviszonyok. – Gusztussal beleszürcsölt a fröccsbe. – És most? Jó szatír módjára fixírozzuk még egy darabig, és hazamegyünk amerikai focit nézni, vagy bemutattok a hírolvasók gyöngyének? Nagy tisztelője vagyok. Kisfiús báj, nyolcvanöt kiló rajongás, tizenhat ker, Százholdas Pagony, ingyen kolbász.

Összevigyorogtunk, de már nem figyeltem rá.

Egyik kezemet a zakóm zsebébe túrtam, a másikkal az üres poharat szorongattam, és fel se tűnt, hogy fokozatosan leállnak az egyéb életfunkcióim.

Csak álltam és néztem, ki-be lélegezve; azzal se törődtem, hogy meglöknék, a lábamra lépnek, elküldenek az anyámba; figyelmetlen köcsög vagyok, nem húzódok odébb, nem mozdulok, nincs bennem egy szál tapintat se.

– Na, asszem, a Balázst elvesztettük. – Laci szerint úgy elmerültem az önhipnózisban, hogy azt is fáziskéséssel szúrtam ki, hogy Kata már percek óta engem figyel a

tömegesen át. – Helyesbíték: asszem, mindkettőtöket elvesztettük.

Ebben a pillanatban két lány ugrott Kata mellé.

Szégyenlősen vihogtak, és szemmel láthatóan rágták a fülét egy közös fotóért.

– Ki a te nőd, a Mikulás, hogy csak így fotózkodnak veled?

– Nekem nincs nőm – motyogtam gépiesen, és a kezébe nyomtam az üres poharamat, hogy vigye innen, tegye, ahova akarja, nincs már rá szükségem.

Ha most elveszítem Katát, akkor vége.

A fotó elkészült, a lányok hálálkodva odébbálltak, Kata tekintete pedig keresett egy ideig, és fokozatosan újra visszatalált hozzám.

– Egy pillanat. – Ilyesmit mondhatott annak a Mónikának, és végre elindult felénk.

Ekkor eszméltem rá, mennyivel kényelmesebb moziban ülni, mint szerepelni a filmben.

– Ez idejön. – Laci hangja vagy egy oktávval feljebb ugrott. – *Anyusegíts!*

Kata sűrű elnézéseket kérve közelebb furakodott, meglepetten eléem lépett, és mosolyogva rám köszönt.

Megrogytam egy pillanatra attól a mosolytól.

– Jól... jól nézel ki. – Csak ennyit rebegett.

A diszkógömb szétszórta a fényeket az arcán, az alakján és a harisnyás lábain, amitől átmeneti áramszünet lépett fel nálam.

– Te is... jól nézel ki.

– Ön... ön is jól néz ki! – Észbe kapott, és kacarászva kezét nyújtott a barátomnak. – Üdvözlöm. – Rövid hezitálás után egyszerűen Kataként mutatkozott be.

– Kocsányos László. – Laci azt latolgathatta, mikor érkezik el a pillanat, amikor fel kell szívódnia, hogy magunkra hagyjon minket. – Ha tegeződhetnénk...

– Ezek szerint *ti* is nagy DJ Szatócs-rajongók vagytok. – Kata gyanakodva felém sandított. – Balázsból mondjuk ezt nem néztem ki. – Nevetett, és észrevétlenül hozzáért a karomhoz, amitől megborzongtam. – Ne haragudj, de téged inkább képzelnék ősrockernek. Fura, hogy pont itt botlunk egymásba, de ezek szerint nem káprázott a szemem.

Vazelin mélyen hallgatott bennem, és a basszusgitárt is félrehajította.

– Nyilatkozhatnál erről valamit a hölgynek. – Hátra vágtam a haveromat, aki még mindig nem vette a lapot. Úgyis lebukunk, vagy én buktatom le magunkat, már tökmindegy.

– Ja-a, idejárunk minden hétvégén.

– Ó, komolyan?

– Én csak amolyan kísérő vagyok. Ez az ember mellettem a táncparkett ördöge. Ajánlom szíves megtekintésre.

Mindjárt kinyírom ezt a barmot.

Az elsőéves koleszos bulikban még a sarokban vedeltünk, harcban a világgal, amiért a csajok többsége került a hozzánk hasonló figurákat; vagy ahogy ők

nevezték: gyíkokat.

A hasonló partikhoz való hozzáállásom azonban mit sem változott az elmúlt évek alatt.

– Tudsz táncolni? – Kata hitetlenül félredöntötte a fejét, mint aki nem dől be olyan könnyen a mesének.

– Dehogyan tudok, falábam van.

– *Si tacuisses, philosophus mansisses* – mormolta Laci átszellemülten. – Azaz, ha hallgattál volna, bölcs maradtál volna.

– Hú, azanyját – Kata elismerően bólintott –, miket nem tudsz!

– Csak ilyeneket tud. – Laci még a végén ellopja a show-t a nyakatekert idézeteivel, amiket a tanár anyja nyomott le a torkán még gyerekkorában. Egy Katához hasonló intelligens nőt biztos levesz a lábáról az efféle maszlag.

– Nem igaz. Pelenkázni is tudok. Meg focizni, gólyalábbal futni, korcsolyázni. Meg... – Lacinak ekkor eshetett le, hogy Kata már rég rá se hederít; fülig ér a szája, és nem hajlandó máshova nézni, csak a szemembe, miközben azt kérdezi:

– És te? Te mit tudsz?

Ösztönösen leutánoztam az arckifejezését, és próbáltam túlkiabálni a hangfalakból vonyító Ellie Gouldingot.

– Összegöngyölni a... a nyelvemet! – Bemutattam a produkciót, de csak félig jött össze, mert Laci röhögött. Már el is felejtettem, mekkora ökrök vagyunk mi így, együtt, főleg ha nők is vannak a közelben.

Kata komolyabb témára váltott, és a fiam felől

érdeklődött, továbbra is ragyogva; valószínűleg már megalapozta a hangulatát néhány alattomos, gyümölcszsirupos koktéllal.

Majdnem kiszaladt a számon, hogy Misát épp Laci felesége pesztrálja pusztá szívességéből, mert anyám nem ér rá, és valakinek vigyáznia kell a gyerekekre, amíg mi utána ólálkodunk DJ Szatócs feledhető buliján.

– Ő? Ja, ő elég jól van.

– És te?

– Én?... – zsebre vágtam mindkét kezem. – Melóزم, fejlesztésekre hordom a gyereket, göngyölgetem a nyelvemet, a szokásos elmebaj.

– Már nem írod a blogot?

Képes, és szemre hány.

El kellett volna árulnom, hogy amióta kilibbent tőlünk, ki vagyok készülve, és az alapvető feladataimat is nehezemre esik ellátni.

Vagy hogy letöltöttem a műsorát, és a legutóbbi szokásos futásom alatt is az ő hangja duruzsolt a fülemben.

Esetleg azt, hogy kiszedtem azt a bizonyos újságot a mikró és a hűtő közti részből, órákig bámultam a címlapfotót, meg azt a másikat, amin farmerszoknyás, hosszú, barna hajú vidéki lányként látható a hűgával, majd kétszer újra végigolvastam a teljes róla szóló cikket, mielőtt elsüllyesztettem volna a fiókba.

– Ha a kollégánóm megtudja, hogy itt van DownTown boy, ma már nem látlak. Odavan a posztjaidért.

– Csinos?

– Harminc évvel ezelőtt az volt.

DJ Szatócs érkezettnek látta a pillanatot, hogy benyomjon valami csúrdöngölő rapet, Laci meg egyre sűrűbben pislogott az órájára, hogy későre jár.

– Örültem a szerencsének. – Intett nekünk, a kijárat felé vette az irányt, és elvegyült a tömegben, Kata pedig eltűnődött.

– Hát, ez a buli se épp a te világod, és szemmel láthatóan az idézgetős barátodé se igazán.

– Látom, jobban tudod, mi az én világom.

Valamivel már megint kiakaszthattam, mert egyik pillanatról a másikra beborult felette az ég:

– Akkor... akkor csak őszintén mondd meg, hogy... hogy mit keresel itt.

Odébb toltam a derekánál fogva, hogy ne lökje fel senki, és ne lásson ránk a kalapos meg a híradós, majd nagy nehezen elengedtem.

– *Téged.* – Ahogy ezt kinyögtem, átsuhant a homlokán a döbbenet; még az ajkait is nyitva felejtette. – Amennyiben ez gond, elmegyek.

Hitetlenül megcsóválta a fejét, és nyugtalan járkálásba kezdett.

Küzdött a szavakkal, vívódott; véletlenül még a fekete szemfestékét is elkente a szeme alatt, és mindenhova nézett, csak rám nem.

– Ellenkezőleg.

Ennyi; feladom.

Sose fogom fel a nők indítékait, amíg élek.

Itt nyugszik Vozár Balázs: a férfi, aki sosem tudott nőül, és a végén ebbe is pusztult bele.

– Én másztam bele a ti életetekbe. – Kibökte ugyan, mi bántja, de hiába; egy árva mukkot se értettem belőle. – A ti megbonthatatlan egységetekbe. – Milyen megbonthatatlan egységről hadovál? – *A gyerekkel.*

A falnak dőltem, hátha az majd megtart.

– De én... *mi* örültünk, hogy belemásztál. – Talán a sör, talán a bor, talán az elcsigázottság vagy a gyötrő vágy ment már az agyamra, de nem bírtam tovább a játszózást, az évődést, a műmájerkedést. – *Akarom, hogy megint... megint belemássz.*

Kifújta a levegőt; mint aki, ha egy kis időre is, de megkönnyebbült.

Bizonytalanul hozzám lépett, és szórakozottan a pólómra simította a kezét.

Be a zakóm alá.

Ottfelejtette egy darabig; talán hogy elterelje a figyelmét a velem kapcsolatos kétségekről; mindenesetre rövid ideig nem szólalt meg sem ő, sem én.

– Jó gyorsan ver a szíved.

– Csak ha Britney megy.

Ráhajtotta a fejét a mellkasomra, úgy fülelt.

– Ez nem Britney.

– Nem hát. Ez már Snoop Dogg.

– Meg forró is vagy. – Hozzám simult; a csípője az enyémhez ért. – Óriáskazán.

– Ezt... ezt inkább ne csináld.

– Nem is csinállok semmit – mentegetőzött ártatlanul, de az ujjai már a a pólóm alatt jártak, végig a gerincem ívén.

Belefúrtam a számat abba a selymes hajába, és beszívtam az édes illatát, amitől csak még kevésbé sikerült uralkodnom magamon.

– Kata, figyelj... Hagyd ezt inkább... abba.

Egy biztos: ilyen állapotban nem leszek képes egyhamar visszamenni a sűrűjébe; de még a ruhatárig se jutok el.

Átdübörög rajtam a zene, izzadok, lihegek; valahogy hozzám kerül a kabátom, valahogy hozzá kerül a kabátja; robognak a percek, eltűnik a gátlás.

Ő lakik közelebb, gyalog sincs messze; kikeveredünk, a falnak nyomom; a nyelve a számban, a nyelvem az övében; véletlenül lenyelem a rágómat, dudál egy autó, száguld egy mentő.

Leáll a tüdőm, megáll a szívem, meghalok, ha nem érhetek Katához, most azonnal, máris, mindenhol.

Hogy értünk ide, gőzöm sincs; nyílik a lakás, csapódik az ajtó, csörren a kulcs.

Nekiesünk a fogasnak, leesik a kabátja, leesik a kabátom, leesnek a kabátok.

Ölelkezünk, felkapom; felültetem a konyhapultra; leesik egy tányér, széttörik a földön, menekül a kutya, szűrődik a fény.

Karja a nyakam körül, lába a csípőm körül; lerúgja a harisnyát, mindene izzik; tartom a hátát, az egyenes

derekát, feszül a combja.

Markolom a haját, simítom a mellét, csókolja a számat, a nyakamat, sóvárogva, lázasan.

Ütemesen, lassan elveszek benne, mélyen és mélyebben, kapkodva, nyögve.

A nevemet nyöszörgi, olaj a tűzre, kikészülök, nem bírom, végem, végem.

Végem.

A behúzott csipkefüggönyön át egész éjjel bebámult a telihold, a szemközti falról a Nagy Kék Semmit ábrázoló dadaista festmény, csengett a fülem, és reggel hat környékén a kutya hangosan vakarózni és csámcsogni kezdett az ágy lábánál.

Nem vagyok hozzászokva, hogy valaki hangosan vakarózzon és csámcsogjon a szobában, de leginkább az nyugtalanított, hogy egy ideje nem néztem rá a telefonomra.

Hangtalanul leemeltem magamról a takarót, hogy fel ne ébresszem a mellettem begubózó Katát, és egy szál bokszerben kiosontam az ajtón. Az sem rémlett, végül hogy került le rólam a gatyám és a pólóm, ahogyan az sem, ki dobta a szék támlájára a zakómat, ügyelve rá, hogy össze ne gyűrődjön.

Az egyszobás, amerikai konyhás, erkélyes kis lakást mintha bombatalálat érte volna; a cuccaink a földön – kivéve Kata retikülje; azt még a tegnapi önkívületben is sikerült felakasztania a fogasra –, a levert tányérból megmaradt szilánkok, amiket összesöpörtem a sarokban fellelt kislapátra, mielőtt Kata felkel és belelép vagy a kutya vágja szét a mancsát rajta.

A mobilomra a földön hanyódó kabátom zsebében bukkantam rá, berepedt kijelzővel.

Füge körme sürgetően kopogott a csempén, és farokcsóválva követett.

Leroskadtam a kanapéra, hogy elolvassam azt a feltehetőleg vagy száz üzenetet, amit Nelli küldött az este folyamán, és amit szégyenszemre figyelmen kívül hagytam az öt, kétségbeesetten villogó nem fogadott hívással együtt.

22:35 mi az a vuvu

23:45 nem akarok zavarni, de Misa sír

23:50 vuvu egy alvóka, amit ELFELEJTETTÉL ELHOZNI?!

00:01 megöllek

02:30 hívj fel légyszi

02:35 nem a gyerekekkel van a baj, hanem veled

02:35 nem lehet valaki ennyire szétszórt

02:36 ha tudod, hogy csak azzal az akármivel tud elaludni, miért nem csomagoltad el neki

02:37 elhiszem, hogy kanos vagy

02:38 Laci is jó hamar hazaért

02:29 ezek szerint jól alakultak a dolgok

02:40 de nem lehet olyan fontos, mint az a vuvu

02:55 most sikerült lefeküdnünk. Misa kint alszik a kanapén Laci hasán

02:57 Laci nem Vuvu!!

02:57 képet nem küldök

02:58 tízig ne hívj

Bassza meg, igaza van.

Révülten vakarásztam Füge fülét, aki a térdemhez nyomta nedves orrát, hogy megvigasztaljon.

Sose mosom le magamról, hogy elfelejtettem betenni Misának a plüsskutyát.

Jogos Nelli kifakadása.

Tönkretettem egy család estéjét azért, hogy...

– Jól vagy? – Kata testét csak egy fürdőköpeny takarta, ahogy megállt előttem.

Még így kócosan, rekedtes hanggal és elkenődött sminkkel is gyönyörűnek láttam; de vonzónak biztosan.

– Elkövettem egy bakit. – Füge mintha csak azért kereste volna a társaságomat, hogy felvidítson, és csak azért figyelt volna azokkal az értelmes, barna szemeivel, hogy azt lesse, mivel férközhetne a bizalmamba. Sosem volt kutyám, bár anyám szerint kiskoromban másért se könyörögtem, hiába; kutyánk nem lett, csak egy félszemű nőstény cirmosunk, Egon, és ő is csak az egerek miatt. – Otthagytam a haveroméknál a gyereket, hogy aludjon náluk, amíg... Nem szoktam otthagyni senkinél, maximum anyámnál.

Kata együtt érzően mellém kuporodott, megfogta a kezem, én meg végigpörgettem neki a fotókat, amiket Nelli küldött a lefekvés előtti békeidőkből.

– Milyen boldog.

– Boldog? – horkantam fel. – Legalább akkora fals kamu ez a boldogság-duma, mint az egész média. – Fogalmazhattam volna másképp is, mert azonnal

elengedte a kezem. Olyan ezzel a nővel kommunikálni, mint úgy szexelni a konyhapulton, hogy ne essen le egy tányér sem, és ne törjön ropityára a csempén. – Nála az az alapbeállítás, hogy boldog. Így van programozva. Ez a pár kép viszont akkor is csak promóanyag. A valóság egy hajnalig tartó hiszti, mert a játékkutyád nélkül nem volt hajlandó elaludni.

Nem Kata változott az elmúlt hetekben: én láttam egyre szebbnek, ahogy fokozatosan megnyílt előttem; ahogy egyre apróbb részleteit fedeztem fel.

Az anyajegyet az orra mellett; a vékony karját; hogy mennyire látványosan kipirul szex után; hogy a reggeli napfényben sokkal világosabb az írisze, mint a képernyőn, a város szürkéjében, vagy amikor *szomorú*.

Szomorúnak többé inkább nem akartam látni.

Az a rejtőzködő, alattomosan fel-fel bukkanó és újra eltűnő bánat valahogy mindig ott úszott a szemében, még akkor is, amikor éppen egy címlapfotón mosolygott... *Elképzelésem sincs, mennyi időre van szükségem, hogy képes legyek hozzászokni a gondolathoz...*

hogy megtanuljak együtt élni a hiánnyal...

– Drogot adott a fiamnak, ő meg rászokott. – Egyik kezemmel Fügét birizgáltam, a másikkal belefűztem az ujjaimat Kata hajába. – Mint az apja. – Közelebb húztam, hogy érezzem a meleg bőrét az enyémen.

Hát nem tűnik fel neki, milyen boldoggá tett egy férfit, aki nem is lehetett volna elveszettebb?

A gát, ami nem engedte, hogy kimondjam a dolgokat,

eláruljam és leleplezzem magam, sose szakadt át, és már nem is fog.

A blog más.

Ott félig-meddig inkognitóban lehetek.

Ott még a kommenteket is letilthatom a posztok alatt.

Ott nem muszáj írnom exfeleségekről, pultoslányokról, sem az egyetlen nőről, akire a végtelenségig vigyáznék, nehogy összetörjön, nehogy összetörjem.

– Hova lettek a szilánkok?

– Ja, kidobtam. – Megpusziltam a feje búbját. – Ha van pillanatragasztód, kiszedhetem őket a kukából.

Nagy nehezen elszakadt tőlem, mezítláb a hűtőhöz sétált és kinyitotta.

– Á, ne. Az olyan lenne, mint visszatekerni az egész tegnap estét, és semmissé tenni. – Ez eszembe se jutott. – Müzlit izével, mandulatejjel?

– Mandulatej? Inkább az izé.

– Jó, de izé nincs. Csak mandulatej. – Egy életem, egy halálom, belenyugvóan beleegyeztem. Még szerencse, hogy gyötört az éhség, különben eszemben se lett volna magokat reggelizni, ne nézzen már madárnak; főleg olyan magokat nem, amiknek a dobozára rá van írva, hogy *Fitness*.

– Küldhetnénk bele valami töményet. Az elnyomná ezt a sok... – borzadva bányásztam ki a barnára aszalódott szőlőszemeket – *mazsolát*.

– Kétfajta ember van: aki szereti a mazsolát, és aki nem. Mindkettő más lelkialkat. Te ezek szerint az utóbbi

pszichológiai kategóriába tartozol. – Hozzám tapadt; a válláról lecsúszott a köpeny. – Akik rettegnek a mazsolától, mert a ráncokra, az aszott bőrre, szóval az öregedésre emlékezteti őket. – Csókolni kezdte a nyakamat, a mellkasomat. Hiába juttatott eszembe ráncos vénembereket, semmilyen téma nem terelhette el a figyelmemet és nem ábrándított ki. – Mivel azzal áztatják magukat, hogy sose öregszenek meg, fiatalos lendülettel vágnak neki mindennek, és nem szeretik ágyban csinálni.

– Én szeretem ágyban csinálni. Sőt, általában ágyban csinálom. – Mintha nem ő hozta volna ki belőlem a vadállatot; fölé kerekedtem a kanapén, orrához nyomtam az enyémet, és elvigyorodtam a saját hígagyú poénomon. – Egyedül, de ágyban.

* * *

Virággal és egy doboz vegán bonbonnal rostokolni a legjobb haverod ajtaja előtt nem nagy kunszt, én eddig mégse szereztem rutint benne.

– Hű, ezt nekem hoztad? – Abigél lelkesen szaladt az anyjáért. Még nem öltözött át a pizsamából. – Anyaa, néézd! Misii! Megjött érted az apukád!

Nelli beesett képpel vánszorgott az ajtóhoz, kinyúlt pólóban és két mérettel korábbi alkatára passzoló, hosszú szoknyában.

– Már elkeltem – mondta mosolytalanul, és letesztelte a tenyerével a lehetét. A háttérben Dani váratlanul felsírt,

az apja próbálta elhallgattatni. – Jaj, Balázs. Gyere be. Nem vagyunk még szalonképesek. Veled ellentétben. – Végigmért, és elvette tőlem a virágot meg a csokit. – Bűzlesz a női parfümtől. – Ásítva kiabált hátra; csak úgy visszhangzott a tágas, mégis az én ízlésemnek kissé sötét lakás. – Szívem! Kihoznád légyszi a Misit? – Újra rajtam volt a sor. – Ha kissé erős voltam, ne hari. Biztos nem a Viberen lógtál, hanem... hanem máson. Laca! A kockás kistáskát is! Bepakoltam már.

Laci csillogó szemmel adta a karomba az álmos gyereket, és mohó, kaján vigyorral érdeklődött.

– Na? Na?

De nekem mindennél fontosabb volt, hogy egyben kapjam vissza Misát. A tudattól, hogy a haja szála se görbült más gyerekek társaságában, a kelleténél jobban feltámadt bennem a hála: hirtelen felindulásból lenyomtam egy csókot Nelli meghökkent arcára.

– Ugyan, menj már! – Játékosan lökött egyet rajtam. – Tudsz róla, hogy borzasztóan szúr a szakállad?

– A kérdés inkább az, hol lesz jövő héten sebtapasz a mi kis tévésztárunkon. – Laci az ajtófélfának könyökölt, és megbúbolta a lába alatt átbúvó Sárika kíváncsi fejét.

– Kicsoda tévésztár? – bújt mellé Abigél féltékenyen, és megráncigálta az atlétáját. – Apa, kicsoda?

Misa átkarolta a nyakam, és megilletődve kapaszkodott belém, még a szokásos harapós puszit is elfelejtette, de azt megkapta tőlem, miközben Laci undorral leszedett a kabátomról egy hosszú, fehér szőrszálat, ami valószínűleg

Fügétől származott.

– Te Gandalfot dugtad, vagy mi?

Nelli hátba verte, hogy *ne a gyerek előtt*, és hozzám fordult.

– Lehet, hogy nem tűnt végig úgy, de ha máskor is tudunk így segíteni, akkor... akkor szeretettel fogadjuk, és a lányok is. – Fenyegetően mutatott rám. – De ha legközelebb nem küldöd el veled azt a francos...

– Ne mondd ki a nevét! – nyerített fel Laci, és befogta Misa fülét.

– ...*Tudodkit* magaddal, akkor megígérhetem, hogy fasírtot csinállok a golyóidból.

* * *

2017. DECEMBER 17.

227. BLOG POST

Beletelt egy kis időbe, amíg végigolvastam a kommenteket, letakarítottam a trollokat, és kipurgáltam a bloghoz tartozó e-mail-fiókot.

Hála érte, hogy ennyien követtek, hogy biztattok, hogy ne hagyjam abba, függetlenül attól, minek a hatására következett be ez a pozitív változás, és függetlenül attól, hogy egy ideje egy bűdös szót se írtam.

Az alábbi grafikon azt mutatja, hogy az elmúlt hónapban történt egy ugrás a blog látogatottságában, és csak kicsit

esett vissza, vagyis pár ezren az új követők közül is velem/velünk maradtak.

Minden jel azt mutatja, hogy szentimentális vén barom lettem; de nem csak a saját nevemben vagyok hálás, hanem Misáéban is, aki viszont nem vén, és nem szentimentális – csak egy gyerek.

Bizonyos szempontból olyan, mint a többiek, más szemszögből nézve egyáltalán nem; és mindkettőre újra meg újra rájövök minden egyes együtt töltött napon, amikor úgy átkulcsolja a lábamat, hogy meg se tudok mozdulni.

Viszont egy nagyon kedves ismerősöm felhívta a figyelmemet egy fontos szempontra, amit eddig kényelmesebb volt számomra figyelmen kívül hagyni.

Azzal, hogy kiteszem ide Misát az ő teljes valójában, kiszolgáltatatom.

Nem akarom kiszolgáltatni; még név nélkül sem, sehogy.

Nem akarom, hogy pár év múlva kiderüljön számára, hogy az apja az ő megkérdése nélkül tette nyilvánossá a fotóit; ezért az eddig feltöltött fotókat leszedtem, és csak a távoliakat hagytam fent, vagy amiken nem látszik az arca.

Tervezem, hogy meghúzóom egy kicsit a csapongást a posztok szövegét illetően, és rendszert viszek a káoszba

azzal, hogy egy-egy téma köré építem fel a bejegyzéseket, és összeszedettebben fogalmazok.

Eddig érzésből toltam, és a blog terápia volt; tulajdonképpen az én terápiám.

Mostanra viszont azt szeretném, ha nektek segítene.

Nem azért, mert már egyáltalán nem szorulok rá arra, hogy kieresszem a gőzt, és kiírom magamból a feszítést, vagy megosszam a nagyközönséggel a kicsit sem unalmas hétköznapijainkat, de nyilván sokat dobna a felületen, ha használható tapasztalatok, linkek kapnák rajta a főszerepet.

Csak az időm véges.

És ha minden menetrend szerint halad, ez még inkább így lesz.

Nem csak a blogban várható változás – az életem is új ritmust vesz mostantól Misával.

Olyan fázisba értünk, amit eddig fekete öves halogatóként elodáztam, amíg lehetett.

De innen már nincs visszaút; a biztonsági öveket már korábban bekapcsoltam – magamon és Misán is.

És ahogyan Gálffy zászlós mondaná a *Tizedes meg a többiekben*:

Ide lőjtek!

D.T.B

17.

Lefagyott a lábam, ahogy a nyitott ablaknál türelmesen hallgattam az óvodaigazgató magyarázatát a Városligethez közeli intézmény irodájában.

Csoda, hogy a növények még bírták; a fojtott hangulaton csak a falon függő, vidám gyerekfotók segítettek, és a játszósarok műanyag várral, munkagépekkel és megrágott arcú gumibabákkal, amit a kisfiam nagyjából két perc alatt kapna szét.

– Marika! Csukd már be az ablakot a folyosón! Szerintem már kiszellőztünk! Leviszi a fejem a keresztthuzat! – A haját már levihette, mert kevesebb nőtt a fején, mint nekem, ami nagy szó; bár idősebb is lehetett nálam vagy egy tízessel.

A homlokán kidudorodó, vastag érből arra következtettem, hogy minden erejét beveti majd a meggyőzésemre.

Ezúttal ugyanis én vagyok az ügyfél; ezt az adag kaját én rendelem, és én reklamálok a mellemet döngetve, hogy *hallod, tegnap kemény volt a hús, vagy: hallod, futár, szőrszál úszik a főzelékben, hívjam a NÉBIH-et, vagy ismeritek a borotvát?*

– Visszatérve, igyekszünk magas szinten megvalósítani

a pedagógiai célkitűzéseinket, melyben háromtól hat-hét éves gyermekek személyiségfejlesztését, fejlődéstámogatását tűztük ki célul, természetesen beleértve a speciális nevelési igényűeket is, mint az ön kislánya. Nemcsak az életkori sajátosságokat, hanem az egyéni jellemzőket és szükségleteket is szem előtt tartjuk. A személyiség ugyanis csak olyan környezetben fejlődhet, ahol az eltérő adottságokra, képességekre és a családok sokféleségére is odafigyelünk, reggel héttől négyig, megállapodás szerint ötig történő ügyelettel. Az alsós csoportokhoz való csatlakozást egész évben folyamatosan biztosítjuk, így akár az ünnepek előtt megkezdhetjük a kislánya beszoktatását, amennyiben ez önöknek... *önnek* is megfelel.

Mindez remekül hangzott; mintha ez a *kovácspál* felolvasott volna egy színes-szagos brosúrát, én meg emiatt a végeláthatatlan maszlag miatt vettem ki egy teljes nap szabadságot.

Lógattam az öklömet, és nyugtalanul dobogtam a lábammal.

– Ha jól olvasom, az önök esetében Down-szindróma áll fenn, és a hároméves gyermek édesanya nélkül, önnel él. Mióta is?

– Ahogy leírtam. – Csak a marketing megy ennek fejből: a szövegértés ezek szerint keményebb dió. – Nagyjából kéthetes kora óta.

Megrökönyödve olvasta át újra a bemutatkozásunkat, majd túllendült a tényen, hogy a Vozárapuka elég

szokatlan alfaját képviseli az úgynevezett csonka családoknak.

– Értem. Értem, rendben. Ahogyan a kolléganő már körbevezette, maga az óvodaépület csendes, ligetes környezetben található, az udvaron korszerű játékok, idebent jól felszerelt csoportszobák biztosítják, hogy a gyerekek koordinációs, szenzomotoros és egyéb képességei fejlesztésre kerüljenek. Leginkább mégis az egymás közötti interakciót emelném ki, hiszen a mi filozófiánk szerint ez a legfontosabb, akár hitvallásunkként is megfogalmazható. – Lejebb tolt a szemüvegét – olcsó PR-trükk –, és összekulcsolta a kezét az íróasztalon. – Tudja, mi a különbség integráció és inkluzív nevelés között? – Nem válaszoltam; megtette helyettem. – Az integrációt úgy képzelje el, hogy egy csoportba jár, mondjuk úgy, hat-hét hasonló képességű gyermek, akik közé bekerül egy eltérő értelmi vagy motorikus képességekkel, készségekkel rendelkező új társ. Akit a szülők, a pedagógusok, és az ő tükrükként a gyermekek is megpróbálnak befogadni, így fejlesztve őt. – Szünetet tartott. – Ez csodálatos dolog, valóban az. Azonban ezekben az esetekben egy esetleges helytelen pedagógiai attitűd, egy félrecsúszott módszer felvetheti a kérdést: lehúzza-e az én gyermekemet az a bizonyos másik – szándékosan csúnyán fogalmazok: – az ő szintjére? Ténylegesen meg kell állnunk egy dalocska, egy mondóka megtanulásában, hogy megvárjuk azt az egyet, vagy azt a kettőt, esetleg hármat? – Hallgattam. Ha

valamitől meg akarom óvni a gyereket, akkor éppen ez az. – Az inklúzió ezzel szemben gyógypedagógiaileg is felkészült közegben valósul meg, a befogadás ebben az esetben kellő szakszerűséget jelent az óvoda részéről. Az inklúzió a többi gyermek szükségleteit figyelembe veszi. Ezt úgy hívjuk, hogy szociális illesztés, amiben nagy szerepet kap az összes gyermek egyedi igényéhez történő alkalmazkodás, kivétel nélkül, valamint a szülőkkel való folyamatos egyeztetés. Ehhez azonban nélkülözhetetlen az ön nyitottsága. Tulajdonképpen ez a kulcsa annak, hogy közösségként tudjunk együttműködni.

– És ez mit takar? – Mindjárt az jön, hogy munka helyett járjak be körtáncot járni és virágfüzért fűzni a gyerekekkel, mígnem azon kapom magam, hogy én is egy kurva nagyra nőtt óvodás vagyok.

– Havi néhány alkalommal egyéni konzultációt tartunk az esti órákban, adott esetben napközben, ahogy a dolgozó szülőknek... – gyorsan korrigált – *szülőnek* megfelel. Megbeszéljük a gyermek fejlesztési tervét, a csoportban elfoglalt helyét, illetve... – Innentől már arra se emlékszem, mi következett, hogyan állította le magát, ráztunk-e kezet; csak arra, hogy olyan voltam, mint egy megcsapott légy.

Szédelegve tántorogtam a tornacipőszagú folyosón, hónom alatt egy teljes paksamétával, amin ugyanolyan vidám kölykök vigyorogtak, mint amilyenek majdnem fellöktek, ahogy nevetgélve nekem szaladtak, amikor a folyosó egyik üvegajtaja mögül összefutottam valakivel,

akiról hirtelen csak annyi ugrott be, hogy már találkoztunk.

Kellett pár másodperc, mire összeraktam, kihez is tartozik a sötétvörösre festett, hosszú haj; a kissé közel ülő szemek, az ideálisnál valamivel szélesebb váll, és az illat, ami egy az egyben olyan, mint az újfehértói nagyanyám frissen elkészült nőiszeszély-süteménye.

A kajakos óvónő Laci húgának, Erának a barátnője, akivel még a sörözőben futottunk össze. Szegény odaült hozzánk, de én elég prozta módon viselkedtem; otthagytam Nellinek, összeugattam Lacival, hogy ne szóljon bele az életembe, és köszönés nélkül megléptem.

Nem mentség, de eléggé el voltam ázva, és még friss volt a Kata-ügy újabb epizódja, amikor még az állatmenhelyre is követtem a gyerekekkel, csak hogy visszaadjam a karkötőjét; csak hogy újra lássam.

– Balázs? – Megörült nekem; még a nevemre is emlékezett.

Dögös felső helyet fehér köpenyt viselt, tele krétafoltokkal.

Jé.

Laci mintha tényleg mondta volna, hogy óvónő, de arról fogalmam se volt, hogy éppen ebben az integrált óvodában.

Mielőtt én is rendesen üdvözölhettem volna, szemüveges kislány bicegett oda hozzám.

– Lexi néni... Tessék nézni... – és mutogatta neki a rajzát, ami borzalmas volt.

Őszintén.

Krikszkrakszok összevissza.

Bár valószínűleg én se voltam az ő korában egy Picasso.

De legalább fociztam.

Alexa mégis szeretettel megsimogatta a haját, és azt mondta:

– Hát ez nagyon szép, Esztike. Ő itt jobbra egy... ez egy jóllakott... kiscica? Olyan élethű, hogy mindjárt felnyávog.

– Akárhogy is forgatta, nem jött rá, melyik irányból nézze a képet.

Esztike sértődötten összefonta a karját, és dobbantott a lábával.

– De buta vagy, Lexi néni! Ez az anyukám!

– Ó, hát már látom is. Nagyon ügyes vagy. – Alexa elfojtott egy mosolyt, és lehajolt hozzá. – Menj szépen vissza a terembe. Mindjárt jövök. Mondd meg a többieknek, hogy pakolják el a játékokat. A labdákat a szekrény mellé, a fakockákat a dobozba.

– Lexi néni, a Barnus elaludt...

– Te még nem vagy álmos? – Esztike a fejét rázta. – Barnabást hagyjuk aludni. Elmesélek addig egy mesét.

– Miről mesélsz, miről mesélsz? – ugrált a kislány, és már el is felejtette a macska-muter incidenst.

– Egy mókusról mesélek, akinek képzeld csak el, más színű a farkincája, mint a testvérkéinek. – Alexa finoman megérintette a hátát, észrevétlenül a Csiga Csoport feliratú ajtó felé terelte, és visszafordult hozzám. – Csak nem beíratod Misát? – Félig suttogott, nehogy kizökkentse

Esztert a menetirányból. – Ez egy gyerekparadicsom. Jól fogja érezni magát. – A próféta szóljon a mosolyából. – Na meg én is itt vagyok. Ha bármi van.

– Akkor még... még úgyis találkozunk. – Bólintottam. – Kereslek, ha... ha bármi van.

A Csiga Csoport ajtaja lassan becsukódott, én pedig sarkon fordultam, megráztam magam, és hirtelen felindulásból feltárcsáztam Katát.

– *Császár* – vette fel meglepve. Nem számított rá, hogy napközben hívom. – Jaj, ne haragudj, nem is figyeltem a számod a kijelzőn, csak felkaptam, mint egy hülye.

– Itt vagyok a kóterben.

– Na és mit mondott a Pali? – Hadart, mint izgatottságában szinte mindig. Ilyenkor nem ügyel a tökéletes tempóra és a tökéletes artikulációra, amit ezer közül is felismernék. – Ugye milyen normális?

Világítás rendben!

– Ugye nem te leszel most adásban? – Összezavarodva vakartam meg a szakkifejezésektől zsongó fejem.

Integráció, inklúzió, koordináció, szocializáció, specializáció.

– Nem, most a Móniék jönnek. Értünk húsz perc múlva érkezik a kisbusz. Drukkolj! Felveszünk egy adást terepen, amit a jövő hónapban kezdenek vetíteni. Nagy durranás lesz, legalábbis mindenki azt reméli a csatornánál. – Távolodott a hangzavartól és a sürgésforgástól. – A producer beleölt a balatonedericsi szőlőjét és a fele királyságát.

– Főzőműsor? – Minden alkalmat megragadtam, hogy hosszabb ideig halljam a hangját.

– Fenéket, te majom. – Szeretettel megdorgált. – Jó, elárulom, de nem tudsz róla. Még nincs igazán reklámja, az is még futószalagon. – Közben kísértáltam az épület elé, a tágas udvarra, és egy kapucnis bűnözősarlaj fejbe dobott egy zsíros takonylabdával. – Van egy fickó, aki amolyan magyar Cesar Millan, az Adorján Gábor, afféle állatokkal suttogó, biztos már hallottál róla. – Tévedés. – Emberekkel eléggé nehezen kommunikál, motyog, egy kicsit mintha autista lenne, cserébe kitűnő kutyatréner. Meséltem neked is még októberben, hogy terítéken van egy új riportfilm-sorozat; hát, ez lenne az, az ő bevonásával. Egyelőre ötrészesre kalkulálják, menhelyi kutyák életét követi végig, a bekerüléstől az örökbe adásig. Közben megismerjük a befogadó családokat, a kutyák előtörténetét. Ezt a részt nyilván nem én csinálom, mert érzelmileg padlóra küldene, de Adorjánt már én kísérem végig a műsoron. Egész héten kint dagonyázunk a sárban, szétnyalva, harapdálva, megrágcsálva.

– Ez... ez biztos ütni fog.

– Nekem mondd? – Lelkesen sóhajtott, majd visszavett a kedvemért. – Mindegy, erről majd máskor, majd... egyszer elmesélem. A fontos, hogy milyen a Kovács.

– Talán nem sorozatgyilkos – kértem az udvarra, és megtekertem a sálamat a nyakamon –, viszont sokat dumál, memoriterből ötös. Ez, hallod, még Jézusnak is eladná a jelzőloghitelt.

Én barom, képes voltam a Liget másik oldalába parkolni; csak az esett ki, pontosan hova.

– Figyelj, Palinak ez az élete. – *Vegyed a hármason!* – Apu mesélte, hogy a fiuk súlyos oxigénhiánnyal jött a világra, a felesége pedig bele is fogyott, aztán bele is halt a bánatba, azt hiszem, tavalyelőtt. Lehet, hogy a Pali túl aprólékos, de harminc éve van a pályán, úgyhogy profi. Hidd el, nem ajánlottam volna, ha nem lennék biztos benne, hogy szívből csinálja. – *Katica!* – Le kell tennem. – Keserűen feleltem, hogy oké. – És Balázs... – szünetet tartott – szerintem jól döntöttél.

Letette.

Döntöttem, a francokat döntöttem.

Mintha kilencven degenerált kobold üvöltözött volna a koponyámban egymásnak ellentmondó sületlenségeket, arra kényszerítve, hogy én mondjam ki a végszót: a Nagy És Üdvözítő Igazságot, miközben arra is alig jöttem rá, hova parkoltam.

Kinyitottam a kocsit, bevágódtam az ülésre, amikor anya hívott. Kihangosítottam, és beindítottam a motort, ami különösen nehezen tért magához.

– Egész délelőtt rád gondoltam – kezdte anyám síri hangon; azt hittem, valami hatalmas tragédia történt: Pacal kiadta az útját, Misa kiborította a bilit, esetleg feldugott egy ceruzát az orrába, amibe inkább belegendolni se merek. – Küldtem az energiát, hogy na, most legyen erős az én fiam.

És én még azt reméltem, túl vagyok a nehezen;

kifarolhatok a parkolóból, feltehetek egy *Dire Straits* albumot, és dobolhatok a kormányon vezetés közben.

Miközben a java még el se kezdődött.

* * *

Megüzentem a főnöknek, hogy megkezdeném az óvodai beszoktatást, ezért ütemezzük át a kedd reggeletem, ha lehet. Később érek be a kajáért, vagyis inkább átvenném Tibi körzetének egy részét.

Azzal nem számoltam, micsoda küzdelem lesz reggel hétkor kikényszeríteni a gyereket az ágyból, rávenni, hogy gyorsabban rágja a mézes karikáját; könyörögni, hogy üljön bilire, hiába; fogat mosni neki, aztán magamnak, felöltöztetni, először őt, aztán magamat, majd táskástul levinni a kocsihoz; bekötni a gyerekülésbe, és várni, hogy a sarkon feltűnjön Kata.

Megígérte, hogy első nap elkísér, mert csak tízre megy a stúdióba, és előtte be akar köszönni az apja ismerősének az igazgatóiba – vagyis nyilván hálálkodni fog Kovács Pálnak a hátam mögött, amiért fogadja Misát, és elviselte a felvételi beszélgetéskor tanúsított flegmaságotam.

Gyorsabb ütemre váltott a szívverésem, amikor Kata feltűnt, és beszállt mellém.

– Azt hittem, nem is jössz.

– Le kellett vinnem Fügét pisilni – lihegte sietősen. Bekapcsolta a biztonsági övet, és mosolyogva hátrafordult Misához. – Hogy van a nagyfőnök?

– Remekül – morogtam. – A reggeli bilizés elmaradt. –
Lehúztam az ablakot, és kilógattam a szabad karomat,
hátha így a feszültség is kimegy belőlem.

Misa kinyújtott nyelvvel visszamosolygott Katára, és már nem számított, hogy az ablaktörlő alig bír el a szélvédőre fagyott dérrrel; hogy pár órára el kell engedjem a gyerek kezét, és vele együtt a kontrollt, hogy az apjaként mindenre befolyásom van, ami éri.

Bekanyarodtam a következő utcába.

Égett a pofám, de ha egyszer ez van: az életem ezen része vécézések, kis ügyek, nagy ügyek körül forgott.

– Stresszben van.

– Mintha ezzel nem lenne egyedül. – Kata nem tévedett nagyot; az egész helyzet idegen volt számomra.

Hogy ott ül mellettem a világ legszexisebb műsorvezetője sminkben, elegáns fekete kabátban, nyakánál műszőrmével, és zavarában hol a forgalmat figyeli, vagy az életében először óvodába készülő kisfiamat a visszapillantó tükörből.

És valahogy mégis mintha lett volna ebben a helyzetben valami természetes, valami magától értetődő, amittől azt képzeltem, nemsokára minden a helyére kerül.

Mielőtt beparkoltam az óvoda udvarára, visszaküldtem az anyjába egy élénk vágó csicska motorost az Ajtósin.

A szenilis portásnő Vozár Mihály Péter szüleit várta, és így is harangozott be minket, ami nélkül nem kevés kelleetlen feszengést takaríthattunk volna meg.

Kisvártatva feltűnt az igazgató, és barátságos képet

vágva, kinyújtott kézzel indult meg felém, elkerülhetetlenül, mint a golyó.

Katát két puszival fogadta, érdeklődött a családjáról, és miután lefutottuk az alapvető udvariassági köröket, térdre ereszkedett, hogy üdvözölje Misát.

– Isten hozott. – Vagy az *isten*, vagy a *hozott*, esetleg a pasas homlokán duzzadó vaskos, lüktető ér, de kiváltotta a gyerekből, hogy átölelje a lábamat. – Ugyan, nem kell félni. – Pál kitárta a karját; majdnem lepattant egy gomb az ingéről.

Miután szakszerűen mérlegelte, hogy itt nem segít az igazgatói státusz, az óvónői pedig valószínűleg kevés lenne, udvariassan megkérte Ágikát a portáról, hívja le Mártát.

Márta egy ötven-hatvan közti, magas, szikár, szakavatott gyógypedagógus volt, az integrált, pontosabban *inkluzív* óvoda titkos fegyvere, akinek negyed óra alatt sikerült kiédesgetni Misát a lábam mögül, amihez az összes ujjára, énektudására és ritmusérzékére szüksége volt.

Lélegzet-visszafojtva figyeltük Katával, ahogy óvatosan megfogja Misa kezét, és finoman hívja, hogy kövesse *játszani*.

Amikor a gyerek épp nem figyelt, felénk intett, hogy sínen vannak, elmehetünk.

Nem.

Ha jobban belegondolok, a maga szofisztikált módján Márta valójában kipaterolt minket.

Misa azonban pár lépés után hirtelen észrevette, hogy az apja hátat fordít neki, és azonnal ki akarta tépni a kezét az övéből.

Hüppögve utánam nyúlt, mire leblokkoltam.

Nem bírom, amikor így legörbül a szája!

Nem fogják fel, hogy ezek a csupa mosoly kiskölykök csak akkor csinálják ezt, amikor már tényleg nagyon kétségbe vannak esve?

Milyen szakemberek ezek?

Hova rángatják, normálisak?

Én talán ráncigálom az ő gyerekeiket?

Honnan szalajtották ezt a sok újhullámos dilettánst, akik elnézik, hogy a *beteg* kisfiam utánam biggyeszt a folyosón?

Megyek, Misa, tarts ki.

Hazaviszlek.

Hazaviszlek Vuvuhoz.

Úgyse biliztél. Szólnom kellett volna ezeknek, hogy reggel nem biliztél.

Bocsáss meg!

Nem, nem megyek. Nem viszlek haza. Legyél jó kisfiú.

Nem tudlak megvédeni, sajnálom...

Sajnálom...

Nem kapok rendesen levegőt, szorít a mellkasom, a torkom, összeszűkül a légcsövem.

Misa egyre elkeseredettebben sikkantja, hogy *paa*, és csak távolodik, távolodik tőlem, és az a nagy, kék szeme, amit tőlem örökölt, az egyetlen, amiben tényleg és igazán

hasonlít rám, végül megtelik könnyekkel.

Márta jelezte, hogy minden rendben lesz, és azonnal hív, ha a gyerek riadalma tovább tartana pár percnél, addig nyugodtan induljunk el.

Kata belekapaszkodott a kabátomba, és megakadályozta, hogy kiragadjam Misát a keselyúk karmai közül, és meg se álljak vele hazáig.

Hátrálva vergődtem ki az épületből; ha nem fogta volna olyan szorosan a karomat, biztos megbotlom a lufis lábtörlőben.

Némán az autómhoz navigált, mint egy félig öntudatlan aggastyánt.

Beültem, magamra csaptam a kocsiajtót, ő meg szinte észrevétlenül visszahuppant mellém.

Ráborultam a kormányra, és belekapaszkodtam; görcsösen összeszorítottam a fogsoromat, de hiába.

Ordítottam, és teljes erővel ráütöttem a műszerfalra.

Csendben úgy maradtam.

Mélyeket lélegezve markoltam a bőr kormányhuzatot.

Egy percre, két percre, tíz percre.

Még a fülemben csengett, ahogy a gyerek hív.

Égett a szemem, bedugult az orrom, és a piczába, ahogy a kormányba vertem, felszakadt a bőr a fejemen.

Kata keze szelíden a hátamra simult.

Vállamnak döntötte az állát, körkörös mozdulatokkal, vigasztalóan simogatta a hátamat, és megvárta, amíg telnek a percek, a negyedórák; ahogy végül nem csörren meg a telefon, és a lélegzetvételem lassan, nagyon lassan

valamivel nyugodtabbá válik.

* * *

– Hát veled meg mi történt, colos? Lefejelted az ovibudi plafonját? – Hédi hahotázva mustrálta a sebet a szemöldököm felett. – Lajos! – kiabált a mosogatók irányába. – Hova suvasztottad el az elsősegélydobozt? Mit játszottad itt a *Vészhelyzetesdit*, nem vagy te *Rossz doktor!* Te meg ne aggódj, babám, mindjárt kapsz egy ragtapaszt. A puszit a bibire kihagyom, ha megbocsátasz. Az kéne még nekem, egy gyilkos óvodai vírus, ötnapos zöld fosással! – Beváltotta az ígéretét, és izzadt ujjáival leragasztotta a harci sérülésemet, én pedig inkább nem avattam be, hogy lefejeltem a kormányt, és szétvertem a műszerfalat. – A gyerek miatt ne edd magad. Ezek mind ezt csinálják, egyik se különb. Ebben aztán nem különbözik a te porontyod az enyémtől! Majd feldolgozza a traumát. Napról napra könnyebb lesz, barátokat szerez, vagy őt teszik meg erőszakkal barátnak – morfondírozott fennhangon. – De egyet áruljál már el így, magunk között, muci! – Rajtam kívül őt futár várakozott a sorban a dobozokra, hogy mehessenek végre a dolgukra, míg ő ráérősen a kiadópultra könyökölt, és engem vallasott. – Naptárat ismered? Jön a karácsony! Ilyenkor kell óvodát kezdeni? Ej, de setét van abban a helyes tar fejecskében! – Igyekeztem nem mellre szívni a kopaszozást. Lehet, hogy nőtt valami hályog a szemére, vagy a gőztől nem látja,

hogyan van hajam.

– Eddig nem érett meg rá a helyzet – válaszoltam kurtán.

– Megmondom én, mi nem érett meg rá. – Mint aki megvilágosodott, elmerengett. Ezután a sorban álló munkatársaimhoz fordult, és lázítani kezdte őket – ellenem. – Emberek! A colost el fogjuk veszíteni. A colos azért adta be végre a gyerkőcöt oviba, mert vissza fog menni irodapatkánynak, hogy nyolctól ötig robotolhasson. Ez kérem a „sztenderd”! A sztenderd munkarend! Valaki kimosta az agyát. Lehet, hogy egy kócos csirke. – Előszóval hasonlított a feltételezett nőimet különféle háztáji jószágokhoz, leginkább baromfifélékhez. – Nincs többé korán hazaérés, apukám, ha váltasz! Csak angol kifejezések: *dír*, meg *misszter*, meg *szorri*!

Sértődötten adogatta nekem a fennmaradó ételeket, és rajtam gúnyolódott, ha sejtettem is az okát.

Megköszöntem a zacskókat, és behajoltam a konyhára: nem csak az irdatlan arányban felhasznált fokhagyma csípte a szememet, de a konyhából áradó áporodott izzadtságiszag is.

– Hédi – sóhajtottam –, dear Hédi. Sorry.

– Ugyan, menj már a pokolba. – Megbocsátóan legyintett; először láttam elkenődve ezt a nagydarab, rengő tokájú, tömör szeretet nőt. – Az a helyzet, hogy megkedveltünk, lakli... ahogy minden reggel beesel szétesve... hogy veled mindig történik valami... A gázos

tévés szereplésed... – horkantva nevetett – az volt aztán az évszázad önégetése!

A szavai egész nap a fülemben csengtek; még akkor is, amikor egy óra tájékában lefékeztem az óvoda előtt, és szinte szaladva tettem meg az utat a kocsitól a bejáratig.

Majd feldolgozza a traumát.

Napról napra könnyebb lesz.

Barátokat szerez, vagy őt teszik meg erőszakkal barátoknak.

A telefonom nem csörgött, és egész nap senki se hívott az intézményből, ami talán jó jel.

Ahogy beestem a kapun, lefüleltem Misát, ahogy a folyosó végén ő és egy valamivel idősebb kisfiú játék autókat pakolnak le az egyik polcról.

A srác magyaráz valamit a fiamnak, talán a kocsikról, vagy a kerekeikről, amiket meg lehet pörgetni, és akkor pörögnek, és tolni is lehet őket a polcon, és akkor gurulnak; nem törődve vele, hogy Misa nem feltétlenül érti.

Megtorpantam.

Még nem zökkentem ki őket.

Misa még egész jól elvan.

Még nincs rám szüksége.

Hirtelen összerezzenem, ahogy Márta szigorú hangja visszhangzott mögöttem a folyosón.

– Vozár apuka, van egy szabad perce? – Az egyik üres játszósobába kísért, ahol olyan kicsi székeket tettek

körbe, hogy egyikbe se fértem bele, ezért az ablakpárkánynak támaszkodtam, Márta pedig egy kisasztalnak, amit színes papírok borítottak be. – Átolvastam Misi anyagát, és az együtt töltött nap tanulságai alapján megosztanám a meglátásaimat, ha nem bánja. – Nem maradt más választásom. – Kérem, ne vegye sértésnek, és ez valóban csak az első nap tapasztalata, de vannak Down-szindrómás gyermekeink az óvodában, szám szerint hat. De sajnos azt kell mondjam, hogy ilyen szintű deszocializációt nem láttunk egyiküknél sem. – Leszegtem a fejem. – Ez persze nem a világvége, ne ijedjen meg. Szerettem volna jelezni, hogy Misi esetében kénytelenek leszünk eltekinteni a klasszikus ütemtervtől, és előre vesszük a szociális készségek fejlesztését. Hogy megnyugtassam, a beszoktatási reakciói még bőven normálisnak tekinthetők, mert hát mi a norma: a gyerek szem elől téveszti a szülőjét, és ez traumatizálja őt, amit fel kell dolgozni. Ezen még majd dolgozunk, ha tud egy kicsivel több időt tölteni az elválásnál. Reményeink szerint pár nap alatt lezajlik a beszoktatási folyamat, és néhány hét után már magától fog előreszaladni a kapuban. – Úgy legyen. – Azonban, ami inkább érdekes, hogy a kisfia utána tehetetlenül ült, csak ült, és figyelte a többieket. Nem tudta, közeledjen-e feléjük vagy sem, és inkább úgy döntött, hogy nem teszi. Mindez korántsem az ön hibája – dehogynem –, de Misi még nincs azon a szinten, hogy előzetes felkészítés nélkül részt vegyen a közös

játékokban. Próbálkoztunk vele, de elsőre túl sok volt neki, ezért finomabban vezetjük be, mind az egészséges, mind a sérült társai közé. – Miután teljesen földbe dőngölt, megsajnálta, és felvette velem a szemkontaktust. – Akkor jöjjön a jó hír is, mielőtt teljesen elkeseríteném, Balázs. Ugye Balázs? – Igennel feleltem. – Misike szenzomotoros képességei kiválóak. A finommotorikája az állapotához képest átlagon felüli. – Tartott egy lélegzetvételnyi szünetet. – Azt tudnia kell, hogy ebben a korban a mozgásban és a beszédfejlődésben történő akadályoztatottsága miatt marad el látványosan az egészséges kortársaitól. Az elkövetkezendő években viszont, amikor már ugyan várhatóan képes lesz teljes szavakat, mondatokat alkotni, és az oktatásában az ügyességi feladatok mellett komolyabb szerephez jut a matematika vagy a betűk világa, komoly hátrányból indul. Az igazi nehézségek ekkor társulnak a korábbiak mellé. Hogy az akadályokat könnyebben vegye, hogy ezekre jobban fel tudjon ön is készülni, ahhoz most fektetjük le az alapokat. – Ahogy a jövő szóba került, fojtó hangulat lett úrrá a termen. Egyre sűrűbben pislogtam az ajtó felé, hogy a megfelelő pillanatban kiszivároghassak a küszöb alatt. – A papírjain feltüntetett heti fejlesztések hatása egyértelműen pozitív, ezekre továbbra is szükség lesz. Ahol esetleg átfedés van az alapítvány és az óvodánk módszerei között, azt jelzem, hogy maga dönthesse el, hogyan tovább. Talán egy kicsit levesz majd a válláról, hogy a fejlesztések egy részét megoldjuk házon belül. –

Ábrándosan somolygott. – Elnézését kérem, amiért ezt mondom, tisztában vagyok vele, hogy a jelenlegi családi állapota miatt nem feltétlenül aktuális egyelőre ez az opció, de a Misihez hasonló gyerekeknél az utánzás alapú tanulás a leginkább működőképes. Azoknál a Down-szindrómás ovisainknál, későbbi iskolásainknál, akiknek testvérei vannak, gyorsabb ütemű fejlődés figyelhető meg. – Elűnt az a sötét, fekete árok a szeme alól. – Tudja, Misi nekem kicsit olyan, mint egy egérke a ketrecben. Tudja, mit várnak tőle, és azokat hiánytalanul teljesíti is. De most kiengedjük a mi kis egérkénket a nagyvilágba. Ha nem bánja. A több egérke közé.

* * *

16:25 Hazahoztad? Milyen volt? K.

16:30 *tulelte*

16:31 *hazafele egy hangot nem adott ki, es egybol ment a bilire*

16:32 *szerintem zabos ram*

16:32 *amiert otthagytam*

16:34 *es titokban orokbe fogado szulokat keresgel a neten*

17:00 Ne felejsd el holnap Vuvut is oviba vinni.

17:05 Csak mert lehet, hogy te nem erre használod az ágyadat, de az óvodában aludni is szoktak:)

17:11 *esetleg figyelmeztethetnel ra*

17:35 Jó, rád írok reggel.

17:36 *nem. Ugy ertem, gyere at, aludj itt, es sugd a fulembe*

18:39 OK. Leviszem Fügét, és felugrom. Hozzak valamit út közben a boltból?

18:40 *boltbol ne*

18:41 *csak magadat*

18:43 *majd osszeutok valamit*

18:55 Lehet, hogy pár nap múlva kéne jönnöm inkább.

18:56 ??

19:25 Ha túl lesztek a nehezén.

19:27 Nem akarok a terhetekre lenni.

19:29 Kemény napotok volt, és a holnapi is az lesz.

19:34 Ki kéne aludnod magad.

19:35 De úgy rendesen.

19:27 *majd alszom, ha meghaltam*

19:40 Feladom. Mit főzöl?

20:39 *bocs, csak a gyerek kidolt, mint egy zsak*

20:45 *es kozben osszehoztam a tesztat*

20:46 *olyan, amit nem tudtal befejezni*

20:47 *az etteremben*

20:49 *csak kevesbe csipos*

21:45 *hol vagy... Kata*

21:50 *kihult a cucc.*

23:05 LaciKocsanyos: Mi a dörgés? Még online?

23:05 *Kata atvert*

23:07 LaciKocsanyos: Na mifene.

23:08 *megbeszeltuk, hogy atjon*

23:08 *azota sem jott*

23:10 *ugyhogy a gyerek az elso ovis nap utan huzza a lobort es gyulol*

23:15 *en meg asszem megiszom a maradék két sort*

23:17 LaciKocsanyos: Nem tenném!

23:20 LaciKocsanyos: Emlékezz, young jedi!

23:21 LaciKocsanyos: Azt a két dobozt a következő alkalomra tettük félre, amikor megszállunk titeket Nellivel :-(

23:30 LaciKocsanyos: Komolyan megittad?!

23:59 *na, befutott*

00:00 *hat egy kicsit elkesett*

00:03 *de gyonyoru*

00:15 *csak a tokom se tudja*

00:17 *mindig olyan, mintha baja lenne*

00: 20 LaciKocsanyos: Alaposan belezúgtál, hallod

00:21 LaciKocsanyos: Kezdheted ásni a sírodat

00:22 LaciKocsanyos: Ne hagyd, hogy a farkadnál fogva vezessenek!

00:25 LaciKocsanyos: Nekem mindegy

00:25 LaciKocsanyos: Csak ne mondd, hogy nem szóltam.

Félrefordítottam a fejem, és lazán az ajtófélfának támaszkodtam, mintha nem is érdekelne, milyen későn esett be; mintha nem bosszantana, hogy játszik az időmmel.

A lényeg, hogy itt van.

Nem törődve velem, hogy összekócolom, hogy a lógó fülbevalója beakad a lila sáljába, felkaptam a hóna alatt, és könnyedén átemeltem a küszöbön Katát, hiába ficáncolt, hogy tegyem le, már ennyitől is tériszonya van.

– Belefulladtam a melóba, ne haragudj. – Amint földet ért, gondterhelten a hajába túrt, én meg kihasználtam az alkalmat, és megüzentem Lacinak a legújabb fejleményeket. – Beiratkoztam egy online műsorszerkesztői kurzusra, ami minden szabad energiámat felemészti.

– Mindet? – Átkaroltam a derekát, és a hálószoba felé húztam. – Tényleg mindet? Pedig aki kihagyja a vacsorát meg a fogmosást, annak már csak az ágy marad!

Kibújt a csizmájából, felakasztotta a kabátját, és átkarolta a nyakamat.

Az arcunk összeért.

– Jaj, Balázs – súgta.

A talpunk alatt recsegett a parketta.

Tartottam tőle, hogy Misa felébred a zajra, ezért óvatosan a hálóba tereltem Katát, és feláldozva magam hagytam, hogy az ágyra döntsön.

– Szándékosan vettél fel fehér atlétát? – érdeklődött vágyakozva, és az ajka a kulcsfontomtól egyre lejjebb és lejjebb haladt.

– Nem tudtam, hogy buksz a fehér atlétára.

– Nem az atlétára bukcom. Hanem a mellkasra, felkarra, az alkarra... a nagy kék szemű, szakállas pasira, akire ezek valahogy odanőttek.

– Ha égetnivaló hároméveseket emelgetnél, neked is ilyen izmaid lennének.

Kár, de kimondtam.

Roszkor, rossz helyen, a rossz személynek.

Talán még jóvátehetem valahogy.

Szólni akart valamit, de csókkal befogtam a száját.

Ha ugyanígy meg lehetne akadályozni, hogy megint magába zuhanjon, csak mert nem tudom tartani a pofám, és néha kiszaladhat rajta olyasmi, amivel bánatot okozok, soha nem hagynám abba a csókolását.

„...Ilyenkor minden nőn átfut az a sehova nem vezető, mégis valós rettegés, hogy úristen, nem vagyok nő többé...”

Ha tudná, ha csak akár halvány fogalma lenne róla, hogy nála nőiesebb nőt számomra nem hordott hátán a szmogos belváros, a feszes kis blúzában, és a minden domborulatára tökéletesen illeszkedő fekete farmerjában; hogy ha jó a kedve és hátravetett fejjel felnevet, mintha

bennem is elemet cserélnének, vagy töltőre raknának, mint egy régi, kiszuperált telefont.

De nem tudta.

És elmondani se voltam képes neki.

Valahogy kihámoztam a nadrágjából, ügyelve rá, hogy a nagy kiszolgáltatottságomban nehogy véletlenül a legrosszabb helyen rúgjon belém, és becsülettel megtettem minden tőlem telhetőt, hogy nőnek érezze magát, amennyire lehetséges; még akkor is, ha a vékony falak miatt vissza kellett fogjuk magunkat, nehogy a gyerek...

Szándékosan lassítottam néha, hogy lássam, ahogy a tekintete már-már könyörgőre fogja.

Kifacsart, megőrijtett az a forráság, ami áradt belőle; amivel körbevett és nem engedett.

Az egyik részem azt akarta, hogy minél tovább képes legyen húzni és elveszni benne, míg a másiknak elég lett volna egyetlen mélyebb lökés, hogy egy perccel se bírja tovább.

– Túl óvatos vagy – suttozta a fülembé váratlanul. Pedig már azt hittem, valami izgatót készül mondani. – Nem török össze, nyugi.

Gőzöm sincs, miért képzelte, hogy az apró vágás miatt az alhasán, vagy a *dolgok* miatt, amit megtudtam róla, másképp szeretkezem vele, mint másokkal.

Ami agyrém.

Ennyit a gyengédségről.

– Cica, nem vagyok óvatos. – Macskának hívni egy

vérbeli kutyás nőt a második baklövés, amit elkövettem.

Azért se hagytam magam lelombozni.

Hajnal felé járhatott, mert még a Nap se kelt fel, amikor arra riadtam fel, hogy húzza a cipzárját.

A város is nehezen ébredezett; nyikorogva befordult a sarkon a csuklós busz.

Valahol a környékünkön kukásautó sárga jelzőfénye villogott, és forgott körbe-körbe.

– Hova mész? – Jártányi erőm se maradt az elmúlt éjszaka után, az emlékeim összefolytak. Rémlik, hogy lezuhantam Katáról, a derekánál fogva közel húztam, amíg a fenéke a csípőmhöz nem ért, megpuszítottam a nyakát, dűnnyögtem valami olyasmit, hogy milyen csodás, és azonnal elaludtam.

– A kutyához.

– Nem ér rá később? – Hisztis kisfiúként nyavalygásba kezdtem. Még órákat pihenhattünk volna, mielőtt felébresztem Misát, hogy indulunk az óvodába. Maradt még bennem lendület egy újabb körre, csak ne menjen haza. – Legalább... egyél valamit. Vagy... vagy vidd el a kaját.

Ahogy mellém kuporodott az ágy szélére, a beszűrődő utcai világításban feltűnt az a halvány, piros folt az arcán a kimelegedéstől, amit azóta imádok rajta, amióta széttörtem azt a bizonyos tányért azon a bizonyos éjszakán.

Megcirógatta a szakállamat, a hüvelykujjával pedig a

számat.

Ott elidőzött, és mosolygott egy kicsit.

De ekkor már sejtettem, hogy rimánkodhatok én; úgyis haza fog húzni.

Hiába csókol hosszasan, a végén úgyis ott maradok hoppon, egyedül.

Így lehetetlen visszaaludni.

A haja illata beivódott a párnába, az összegyűrt paplan még mindig hűségesen felvette az alakját, pedig már messze járt.

Talán Laci haveromnak van igaza; menthetetlen vagyok.

Talán nálam is bekövetkezett, amitől a legtöbb hím elveszti a józan eszét, rosszabb esetben a teljes önmagát.

Ennél is rosszabb esetben pedig kis híján a Dunának megy, pusztán azért, mert egy Füge nevű, selymes fülű kutyának vizelnie kell.

* * *

Ilyen se fordult még elő, hogy előbb érjek haza, mint hogy Misa végzett volna az oviban.

Se anyám, se ő nem fogadott, csak az üres lakás.

A helyenként lepattogzott vakolat; a sercegő konvektorra égett por otthonos szaga; a félig leengedett, ezeréves redőny; az innen-onnan összevásárolt gyerekbútorok, amiket sorstársaktól, ismerősöktől és anyám régi ápolónő kolléganőitől szereztünk; a polc

tetejére száműzött szobanövény, amiről kiderült, hogy mérgező, és másfél éve Misa meg akarta nyalni.

Anya váltóruhája, ami még mindig ott hevert a konyhaszéken; egy félig nyitott szakácskönyv, nyitva a mézes krémesnél, mert a gyerek odavan mindenért, ami mézes; a konyhába belógó ikeás lámpa, amiért Rita egy vagyont kiadott.

A nappali fala, ahonnan nemrég letéptem a korábbi, szocreál virágos tapétát, hogy kifessem, de a gyerek már össze is kente nutellával; a csövekben áramló víz, a forgalom tompa moraja; a csöpögő csap, amit a nagy reggeli rohanásban nyitva felejtettem, mind-mind azt az érzetet keltették, hogy valami hiányzik.

Bár elhatároztam, hogy váltok, és ha Misa kibírja az ovit, valahogy visszakínlódom magam a szakmába, hogy jobb körülményeket teremthessek magunknak, mégse éreztem azt a fene nagy szabadságot, mint vártam, csak kínzó, bágyadt ürességet.

Átböngésztem néhány állásajánlatot, és szóltam Lacinak, ha van a cégüknél valami, gondoljon rám.

Nem mintha nem tette volna ugyanezt az elmúlt években, de egy idő után tiszteletben tartotta a döntésemet, és nem cseszegetett tovább; felfogta, hogy korán haza akarok érni és kész.

Nem erőszakoskodott, hogy térjek vissza, mert az én dolgom a piaci igények felkutatása, a pályázati lehetőségek kihasználása; a vezetés, a tervezés, a marketingstratégiák elemzése, nem pedig az, hogy SZÉP-

kártyát is elfogadunk; a kocsiban maradt a terminál; jó étvágyat, egészségére, vizontlátásra, holnap is jövök.

LaciKocsanyos: Kéne egy jó öltönyös-bizniszmenes
fotó

DTB: oltonyom sincs, csak regi

LaciKocsanyos: Hát vegyél BASZKI

LaciKocsanyos: Ez pölő nem nálunk van, csak
találtam, de rád szabták, nesze:

LaciKocsanyos: „Account team leader Project
management skills / Possess strong product
knowledge / Bachelors degree in accounting/
finance or equivalent experience. Supervisory
experience is a plus.”

Könnyen beszél.

Elfelejtí, hogy én ez alatt a három év alatt
megöregedtem, kiestem a pikszisből, megkeményedtem.

Már máshová helyezem a prioritást.

Lehet, hogy már nem remegek egy szál cigiért, de ha
csak a haja szála görbül a gyerekemnek, azonnal kitör
belőlem az állat.

Alkalmas-e ez az állat arra, hogy újra üzleteket kössön,
folyamatokat vizsgáljon felül, javaslatokat tegyen, vagy
elnavigálja egy pénzügyi csapat működését?

Miközben épp az álláskereső portálok előtt vívódtam,
Kata hívott, hogy ha beugrom a gyerekért, sétálunk-e
egyét Misával a Ligetben.

Micsoda kérdés.

Misa boldog lesz.

Én meg már ennyitől az vagyok.

Letettem.

Odaléptem a ruhásszekrényhez, és rávettem a szürke trikómra a régi, fekete üzletkötős öltönyömet.

Lesöpörtem a port a válláról, és a szekrényajtó tükrében alaposan szemügyre vettem magam. Bárhogy is néztem, bármilyen szögből, még mindig ugyanúgy állt.

Hiába köszönt vissza egy másik ember a tükörből, azért ő is ismerős volt.

Ha egy ideje nem is találkoztunk.

Ha egy ideje nem is vagyok *Mr. Vozar*, ami hivatalos levélben még elmegy, de kimondva úgy hangzik, mint a lószar.

Még mindig jobb a *Balasz*-nál, mert az is vagyok.

És vagyok még Vozi és Vazelin és colos és DownTown boy – de hogy ki a franc vagyok valójában, azt már az isten se tudja, nemhogy én.

* * *

Ahhoz, hogy Misával kézen fogva sétálhassunk, teljesen be kell görnyednem, ezért csak akkor tettem le a karomból, amikor megláttam Kata és Füge alakját közeledni a Ligetben.

Misának az előzőhöz képest túrhető napja volt: reggel letudta a biliszertartást, az oviban már az ebédbe is

beletúrt, délután bebújt az egyik játékházba a fejlesztőszobában, és hagyta, hogy egy vörös hajú, szeplős kislány is csatlakozzon hozzá, ráadásul csak kicsit nyüszögött: egyszer, amikor bevittem, végül akkor, amikor beállítottam, hogy hazavinném.

Hiába menekült előlem és a meleg kezeslábas elől; Betti néni elmagyarázta neki, hogy a napocska jelet kapta végül, hogy másnap újra jöhet, és folytathatja a játékot, de most irány haza apával, mert nézze csak meg, apa milyen bánatos, és még bánatosabb lesz, ha nem veszi fel a vízálló kesztyűjét, és tart vele.

Betti néni tévedett; egészen feldobva adtam Misára a kisautós sapkáját, és húztam fel a kapucniját, miközben az *aó* szót gyakorolta.

– Még nem megyünk autóval.

Átkarolta a nyakamat, és akkora puszit kent le, hogy bekapta a fél arcomat, amit az óvónők a szemük sarkából figyeltek.

Többen közülük mosolyogva összesúgtak.

Bár köztünk teljesen normális, hogy Misának szeretetrohamai vannak, és hogy mindennél jobban szeret puszilgatni, ölelni és ölelve lenni, inkább ahhoz vagyok szokva, hogy úton-útfélen megnéznak minket az utcán, a boltban, és azt a fajta túlzott részvétet váltjuk ki az emberekből, amire aztán semmi szükségünk.

A nap még utoljára végigkúszott a Városliget égbe nyúló jegenyéi között, mielőtt lenyugodott volna.

Füge a póráz végén a gazdájával szinte repült felém.

– Vissza! Ne ugrálj!

Ösztönösen megcsókoltam Katát; elfelejtettem, hogy ez új a gyereknek, és beletelhet pár hétbe, mire feldolgozza, hogy apa néha, óvoda után néniket puszilgat az utcán.

Szerencsére őt a legkevésbé sem érdekelték a felnőttek: Füge bűvölte el igazán.

Először hátralépett, rám nézett, hogy mit szólok hozzá, majd óvatosan tett egy lépést a kutya irányába, és cérnahangon annyit mondott:

– *Vuvu.*

Letérdeltem, és a kezét Füge dús, ápolt szőrére irányítottam.

– Nem kapkodunk. Szépen. Finoman, Misa.

A kutya körbeszaglászta, és hálából majdnem képen nyalta Misát, amikor az úrnője visszarántotta.

– Füge, mit mondtam, nem szabad!

Kata piros tányérsapkát viselt, épp olyan színűt, amilyenre a hideg csípte ki az orrát, de még ez is jól állt neki.

Füge a szidás hatására csalódottan eloldalgott, hogy bánatában megcélozzon egy kukát, amikor észrevettem, hogy Misa vadul mutogat a közeli játszótér felé a fák mögött.

Azok a bizonyos játszótérek, ahova olyan ritkán jártunk, és amiktől annyira tartott – nem is ő, hanem az apja –; a beszélésuktől, a megjegyzésektől: a véleményvezér anyukáktól, a *nevelje már meg a gyerekeit*-ektől; a szánakozástól. ...*ilyen szintű deszocializációt nem*

láttunk egyiküknél sem... még nincs azon a szinten, hogy előzetes felkészítés nélkül részt vegyen a közös játékokban... tudja, Misi nekem kicsit olyan, mint egy egérke a ketrechen...

Kata mintha olvasott volna a gondolatainkban.

– Elkísérünk titeket.

Felkaptam a nyakamba Misát, nem számolva vele, hogy fent a magasban új elfoglaltságot talál.

Hiába figyelmeztettem, hogy nem lesz jó vége, csak azért is a szemembe húzta a sapkát, és nevetett hozzá.

A játszótérhez érve leemeltem a nyakamból a kisfiamat, megigazítottam a sapkát, és kitártam a fémkaput.

Hagytam, hogy Misa rövid kis lábain beszaladjon, és mindig csak egy pillanatra vettem le a szemem róla.

Kata végig mögöttem toporgott.

A sötétedés és a hűvös ellenére a játszóteret gyereksivaj és visongás töltötte meg.

– Egy csomó mászókaról azt se tudja, hogy kell használni – lamentáltam. – Odamegyek.

– Fel is mászol rájuk? – Gyengéden elmosolyodott.

– Ha szükséges.

Hiába léptem fel az alsó fokra, és hívtam Misát, hogy csatlakozzon, ő inkább a hinta felé vette az irányt; a vastag kezeslábastól döcögve rohant, hogy mielőbb betegyem, és mielőbb félálom közeli állapotba ringathassa magát.

Kata közben megtett egy kört a kerítés körül a kutyával, és odaért mellénk. Füge olyan engedelmesen feküdt a

lábához és várt további utasításra, mint a Lánchíd kőoroszlánjai.

Egy karnyújtás választott el minket egymástól.

Meg egy rácsos fémkerítés, rajta táblával; a táblán egy áthúzott kutya rajzával:

Kutyát bevinni tilos!

Kata belekapaszkodott a kerítésbe, és némán fürkészte, ahogy lököm a hintát, ami egyenletesen lengett előre-hátra.

Előre-hátra.

Odaléptem, és a kerítésen keresztül megfogtam kesztyűs kezét.

Az orromat a rácson keresztül az övének nyomtam.

A ricsajba és sikongatásba Misa hintájának ütemes nyikorgása vegyült.

Előre-hátra.

Egyedül ilyen közélről láthattam, hogy Kata szeme nedves.

A levegőben meglátszott a leheletem.

Előre-hátra.

Átjárt a hideg, átsüvített a csontjaimon, végig a bordáim között.

A homokozónál két testvér marakodott, egy fiú és egy lány.

Megmondalak anyunak!

Nem fért ki az egész testem a rácson, hogy addig és olyan erővel öleljem Katát, amíg szinte hozzám nem forr; amíg szinte össze nem roppantom.

Misának már le-lecsukódott a szemhéja. Nemsokára elnyomja az álom, kénytelen leszek ölben cipelni a kocsiig; noha mindig összerezzen a gyerekülés biztonsági csatjának kattanasától.

Előre-hátra.

A kutya szűkölt és kaparta a földet a kerítés tövében, jelezve, hogy nem bírja már sokáig így egy helyben.

Olyan sok kuka van még, amit nem fedezett fel; fatörzsek, padok, száraz falevelek, ember és állat járta ösvények, nyomok.

Kata elengedte a kerítés rácsait, és elfordította a fejét.

Előre-hátra.

A rácsok rá vetettek árnyékot, pedig én voltam belül.

Ez az én börtönöm.

Tétován intett, hátrált néhány lépést, és közben szelídebben pillantott rám, mint bármikor azelőtt.

Leengedte a karját, én meg hagytam, hogy egy kicsit atomjaimra hulljak, hogy darabjaimra essek szét; éppen csak addig, amíg legközelebb látom.

Bármikor legyen is az.

Előre-hátra.

Előre-hátra.

És néztem, csak néztem, ahogy a kuttyáját pórázon vezetve, egyenes léptekkel elsétál az utcai lámpa gyér fényében.

* * *

2018. MÁRCIUS 20.

Az ELTE lágymányosi kampusza előtt türelmetlen tömeg várakozik az indításra.

Futóruházatot viselek, sárga trikót fekete futógatyával; a karomon okosóra, a sorszámomra chip erősítve, ami az áthaladópontoknál adja le a jelet az éppen aktuális teljesítményemről.

A futók még az utolsó percekben is nyújtanak és bemelegítenek.

Az arcokon izgatottság, lelkesedés, bizonytalanság, és belenyugvás abba, hogy bárhogyan is végződik ez a huszonegy kilométer, ők már eljöttek, és egy életük, egy haláluk, de végigcsinálják, bármi is történjen.

Sorra érkeznek a telefonomra az üzenetek, hogy *Vozikám, egy kalappal, meg Benned minden bizodal munk, colos!, Megcsinálod! Puszil anyád, Misi, Imre, vagy Sok sikert kívánok! Lexi.*

Három nem fogadott hívás is várt reggel egy külföldi számról, de mivel nem a céges telefonomon, nem izgattam magam rajta.

Ráérek visszahívni, miután célba értem; hátha fontos.

Miután nemrég kihirdettem blogon, hogy belevágok, és akármi is lesz, lefutom a félmaratont, záporoznak az emailek; leginkább vadidegenektől, akik soha nem látták a képemet, csak a posztjaim és Misa korábbi fotói alapján lehetett valamiféle halvány elképzelésünk rólam.

Kedves DownTown boy!

Köszönjük, hogy képviseled a Down-szindrómás kicsiket, valamint minket, a szüleiket. Akármilyen eredményt is érzel a mai versenyen, mi már most büszkék vagyunk rád. Üdvözlettel jó szelet kívánunk! Mátyusné Judit és családja Zalaegerszegről

Egyedül nevelem a te Misához hasonló, már nyolcéves kisfiamat. Azt kérte, küldjem el róla ezt a képet, ahol éppen fut – és megnyeri a sulis futást! Remélem, egyszer személyesen megismerhetünk, vagy összefutunk valahol.

U.i.: Kár, hogy levetted Misa képeit, így nem látjuk, hogyan fejlődik. Ezt gondold át még egyszer. Sok sorstársadnak erőt adottál vele, és szerintem nem csak nekem hiányzik. Persze azt is megértem, hogy miért döntöttél így, én is félténém. T. Dóri.

A teves szereplested ota követlek. Jo vagy ocsem!!

Nelli egyik fotóján Abigél egy rajzlapot mutat a kamerának, rajta szívecskével:

Hajrá, Balázs!

A tudat, hogy az alapítvány kuratóriumi elnöke és az új munkaadóm is valahol a célmezőnynél várnak, egyszerre nyugtalanít és motivál.

Hiszen ezért csinálom.

A felelősségtől nemhogy leblokkolnék, hanem csak még jobban felbuzog bennem az adrenalin.

09:15-kor végre elhangzik az indítás; az amatőr kategória rajként startol el az egyetem épülete elől, hogy a rakparton végighaladva beszívja az olajszagú Duna hús levegőjét, és megtegye az első, ekkor még könnyedén teljesíthetőnek tűnő kilométereit.

Amerre a szem ellát, színes transzparensok, reklámok; a kordonok mögül egy fél város szurkol; járókelők, ismerősök, barátok, családtagok kiabálnak felénk és biztatnak, amihez kereplők, sípok, dudák, dobok zaja társul.

A rakparton leállították a forgalmat a futóverseny idejére, így az autósok többsége a belvárosba szorult.

Zsong a fejem a szirénázástól, a dudálástól és a süvöltésektől.

Páran visszaintegetnek közülünk, mások megingathatatlanul kizárják a külvilágot.

Takarékoskodom az energiával, és egyelőre tartom a megfontolt tempót, hogy ne merüljek ki már az elején.

Hamarosan a még kopár Gellért-hegy tornyosul felém; a Citadelláról győzedelmesen mered rám pálmaággal a kezében a Szabadság-szobor, mintha a támogatásáról akarna biztosítani.

Balomon a Tabán, a Várkert-bazár, a nullás kilométerkő, a Clark Ádám és a Batthyány tér; a vízivárosi hotelek, irodaházak és műemlék épületek, templomtornyok, jobbra a Dunán lomhán állomásozó szállodahajók és hajóéttermek; a váltakozó hidak, a Vigadó-tér, a Parlament; a folyó felett keringő, éhes

sirályok.

Igyekszem minél kevesebb frissítőpontnál lelassítani.

Nincs szükségem se izotóniás italra, se magnéziumra, és a cukrom se eshetett le, kizárt; nem vagyok se szomjas, se éhes; nincsenek más életfunkcióim, csak a ki-be lélegzés, a szívem akaratos pumpálása, a kőkemény izomunka és az egyre erősödő verejtékezés.

Az Árpád-híd felé először nyom meg valami annyira, hogy kiesek a ritmusból.

Vagy a tudat, hogy a körülöttem iszkolók tulajdonképpen egytől egyig az ellenfeleim, vagy elértem a határait, és a hónapokig tartó felkészülés és terepfutás ellenére túlhajtottam magam, nem tudom, de egy pár perces vádligörccs úgy visszavet, hogy hiába teljesítettem eddig jól: kisebb csoport rohog el mellettem,

Még arra is van kapacitásuk, hogy beszélgessenek.

Iszonyat fáj, de nem érdekel.

Megrázom magam, befejezem a száthalmas sántítást és a vánszorgást, és új erőre kapok.

Egyetlen pillanatra sem fordul meg a fejemben, hogy ki kellene szállni, hogy abba kéne hagyni; leelőzöm a röhögcsélő csoportot, és transzban haladok tovább.

Egy negyvenes, vékony pasas szinte kiköpi a tüdejét a Szentlélek térnél.

Zsigerből lefékezek, hogy segítsek, és hirtelen elfelejtem az alapítványt, mindent; csak az számít, hogy a versenytársam ne essen össze, és ne verje szét magát a betonon.

Hátulról elkapom, és lihegve megtartom, de olyan, mint egy ernyedtt zsák, amitől még nehezebbnek tűnik.

Egy tetovált nyakú lány odaszól, hogy már öt perce hívta a mentőket, és ásványvízzel locsolja a fickót, amíg a rohamkocsi szirénázva be nem farol a sarokra.

A versenyző gyengén köszönömöt rebeg, ahogy átadom a mentősöknek, és csak pár másodperc múlva eszmélek rá, mennyire lemaradtam; bár nem bánom annyira, mint hittem volna, azért csak vérszemet kapok.

Nem szerepelt a terveim között, hogy az útvonal második felét végigsprinteljem, át a Margitszigeten.

A nagyrét, a víztorony, a zenélő szökőkút és a tekintélyes platánsor mintha egy tízszeresére felgyorsított film jelentéktelen kockái lennének.

Az elmúlt néhány napban naivan latolgattam, hogyan osszam be az erőmet, melyik kilométerhatárnál milyen sebességet tűzsek ki célul, de mindez egy szempillantás alatt felborult.

Ha igazán fontos ez számomra, ha tényleg el akarok érni valamit, nem maradt más választásom, mint magasabb fokozatra kapcsolni.

A futótársak közül az egyik srác meg is jegyzi a szigeti bejárónál, ki ez a hülye, aki így kikészíti magát; most még nagy vagány, de hamarosan feladja. Ezt a tempót nem lehet sokáig bírni, ezt a tempót vissza kell fogni, hogy egyáltalán esélye nyíljon rá, hogy szélütés és szívmegállás nélkül beessen a célba.

A pesti rakpartra érve lassan elhomályosul, hova tartok

egyáltalán, és meddig tart ez az őrült roham.

Mintha a tüdőmbe áradó oxigén mennyisége véges volna, és egyszer csak pótolhatatlanul elfogy.

A fejembe önkéntelenül a távoli múlt emlékei kúsznak vissza, amiket már jó mélyre temettem; legalábbis azt hittem.

Tudálékos szavak, amelyek már egy ideje nem kísértenek; ezúttal újra fel-felbukkannak.

Nem az önök hibája.

Ez egy veleszületett kromoszóma-eltérés.

Visszhangzó folyosók, fáradtan csapódó ajtók; a fertőtlenítő csípős szaga.

A huszonegyedik kromoszómapár hibás osztódásának következtében jön létre.

Sajnos igen, nem sűrűn, de előfordul, hogy a kötelező terhesgondozás során elvégzett vizsgálatok nem mutatják ki a rendellenességet.

Kérem, ne vádolja magát.

Vajon mikor jön az a bizonyos maratoni fal, amikor úgy érzi az ember, hogy nincs tovább: a tizedik, tizenötödik kilométernél, vagy annál is előbb?

Úristen, nem hiszem el, hogy ez megtörténhetett, nem hiszem el!

Balázs, kérlek, legalább... legalább hallgass meg!

Eljön-e egyáltalán, vagy innen egyből a sötétségbe zuhanok?

Szakszerű segítségre lesz szüksége, a nap huszonnégy órájában, amit mi ketten soha nem tudunk biztosítani...

Olyan melegem van, hogy szinte égek.

Csak nem akarod belátni, miért nem bírod felfogni, istenem!

Nem tudjuk felnevelni... és te sem tudod...

Mindenem sajog, zsibbad; már az se segít, hogy látványosan fogynak a kilométerek a talpam alatt.

Ha egy kicsit is látnád, mennyire gyűlölöm magam ezért, de nem dobhatom kukába az eddigi összes tervemet...

Nem áldozhatom rá az életemet... az életünket... nem vagyok rá képes!

Már megint a sípok.

Nem, nem érdekel, hogy ugyanúgy örül a napsütésnek, mint más...

Ez csak szentimentális máz, mert nem akarod látni az igazságot...

Igen, az enyém is, én vagyok az anyja!

Felvergődöm a Szabadság-hídra.

Nagyon beteg, Balázs...

Mintha kést szúrnának a combomba, a medencémbe.

Lehet, hogy van köztük diplomás, de miért pont a miénknek lenne ekkora szerencséje...

Soha nem lesz képes normális életet élni, beilleszkedni a társadalomba.

Hiába áztatod magad, ezek a tények!

Kérlek, csak egyszer az életben próbálj meg megérteni!

Már megint a kiabálások.

Én nem tudom végigcsinálni! Ha ezt nem érted meg, akkor elhagylak...

Elhagylak...

Elhagylak.

A színek.

A szagok.

Nem tudok együtt élni ezzel a teherrel!

Annyira sajnálom!

Sajnálom...

Én csak annyira félek...

A nyikorgó hinta, ami úgy kísért, mint a legrosszabb rémálmom.

Előre-hátra.

Alig látom, mi van előttem; csillagokat látok.

Előre.

Egybeolvad minden; le hagyom a versenytársaimat.

Egyiket a másik után.

Már a cél se érdekel, ha volt egyáltalán; legfeljebb az, hogy ne ájuljak el.

A hangzavar mélyülve lassul körülöttem, és hullik szét.

Anyám hangja kúszik az emlékeimbe, ahogy kiskoromban az ágyam szélén ül, és József Attilát szaval.

Aludj el szépen, kis Balázs.

Pattog a fülem, és mintha a testem különböző pontjain, a szemem mögött, a nyakamban, a csuklómban, a térdemben, a vádlimban és a lábfejemben mindenhol ugyanaz a szív dübörögne, egyre gyorsabban és gyorsabban.

Lüktet a halántékom.

Szédülök.

Kínoz a hányinger, de már nincs időm inni, nincs időm leállni: még az okosórámat sincs időm lecsekkolni; nincs időm semmire.

Alig látok a saját izzadságomtól, a szemem ködös, a szám száraz, de a „100 m” felirat láttán egyszer csak megszáll valami, és átlendülök a holtpontra.

Fura, de mintha a gyerek hangja ide is elkísérne: ahogy apának szólít, szigorúan két pével.

Olyan élethűen érzem a teste melegét, mintha most is az ölemben lenne, mintha most is hurcolnám magammal.

Talán valahol itt van a közelben, anyám vigyáz rá, de túl sokan vannak, és túl messze, nem látom, nem láthatom.

Miért nincs itt, hogy hiányozhat ennyire, épp most.

Misa... kisfiam...

Ismeretlenek, fiatalok és idősebbek ugranak a nyakamba.

Átfognak, kiabálnak, füttyülnek, dicsérnek, teli torokból ordítanak, de alig fogok fel belőle valamit.

Megcsináltad!

Az állás keservesebb művelet, mint a futás; ha nem tartanának meg annyian, összerogynék.

Ekkor fogom fel, hogy valahogy átestem a célon.

És a világ innentől kezdve nagyobb fordult körülöttem, mint azt a legmerészebb álmaiban gondolni mertem volna.

Vozár Balázs 2018. március 20-án amatőr kategóriában 1 óra 05 perc alatt teljesítette a 21,1 kilométeres távot a IV. Budapesti Jótékonysági Félmaratonon, ezzel a harmadik helyet szerezve meg.

A helyezéshez kapcsolódó pénzjutalmat előzetesen a Szülők a Down-szindrómás Gyerekekért Alapítvány javára ajánlotta fel, amelyet egy új eszközpark fejlesztésére, valamint a közösségi tér területének bővítésére fordítanak majd.

Még a nap se bukott alá, amikor kigördültem a Blahától nem messze a mélygarázból, orromra nyomtam a napszemüvegemet, felhajtottam az ingujjamat, és feltekertem a hangerőt a *Dire Straits Money for nothingon*.

Ahogy áthúztam az első sárgán, a telefonom már rezgett is az anyósülésen.

Sóhajtva kihangosítottam, és letettem a napi negyedóra énidőről, vagy minek is hívják a véletlennek azt a mágikus összjátékát, amikor az embert pár percre mindenki elfelejti cseszegetni.

– Vozár. – Már fél órája össze kellett volna szednem Misát az oviban, de a srácoknak éves értékelést tartottam, ami elhúzódott, mert az egyik kötötte az ebet a karóhoz, hogy neki márpedig emelés jár: szétküldte az agyamat színes-szagos riportokkal, bemószerolta a másikat, hogy sokszor helyette nyomja, majd elhúzott a Kökire falat mászni.

– Ne haragudj, hogy zargatlak – kezdte a kollégánóm erőtlenül –, de felvittem egy számlát, tudod, az autópálya-kezelőkét, és azóta tölt az oldal... kicsit félek, hogy az összes adat elvész, érted.

– IT-t hívtad?

– Igen, de nem tudnak rámenni a gépemre, amíg így be van fagyva. – Ki tudja, ilyenkor mi a vezetőség felém támasztott elvárása: repüljek vissza tündérszárnyakon, és ráolvasással gyógyítsam meg a beosztottak laptopját, vagy mi az isten. A gyereket ráadásul, inklúzió ide vagy oda, nem sokkal öt után kiteszik az utcára „elvihető” felirattal. – Varázsolsz épp valamit? Mert most mintha valami történe. Elég a jelenléted, mármint a telefonban, hogy megjavuljon? Köszí, és... és bocs, ha zavartalak.

– Dehogyan zavartál. – Kinyomtam.

Ahogy egy kanyarnál huszadik próbálkozásra sikerült bontanom a vonalat, valahogy félrekattintottam a lejátszási listán.

Ennél még azt is könnyebben viseltem volna, ha a *Modern Talking* indult volna el...

Rengeteg korodbelinek az álma, hogy hozzád hasonlóan megéljen az influenzszerkedésből. De mitől lesz valaki jó influenzszer? Hogy lehet ezt úgy istenigazából hatékonyan csinálni?

Mi a fene, ezt még nem töröltem le?

Ha a te példádat vesszük alapul, mit gondolsz, mi lehetett a te személyes titkod, és mitől maradnak mások a háttérben, jóval alacsonyabb nézettséggel?

Pánikszerűen odanyúltam, hogy elhallgattassam; később kapcsoltam, hogy a piros a lámpa, és egy aljadék audis kis híján a seggembe tolatott.

Átsorolt az oldalsó sávba, és letekerte az ablakot.

– A jó kurva anyádat, kopasz!

– Kopasz a te anyád! – Féregfarok. A hajam csak *rövid*. Elég rövid, miután rájöttem, hogy a kevésből a rövidebb a jó.

Különben is, miért nem állítom le azonnal ezt a hónapokkal ezelőtti, ócska műsort?

Miért fáj, és mi fáj ennyire a mai napig, amint meghallom azt a bizonyos hangot, azt a női hangot, az éppen-nem-hadarós, a minden egyes szót szépen és érthetően megformáló hangot; a hangot, ami még az én halál unalmas, egyszerű nevemet is képes sóvárogva kiejteni.

Elfelejtettem lehajtani a Keletinél, és reménytelenül haladtam észak felé.

Az idősebb nézők kedvéért: ezt úgy kell elképzeljük, hogy kapsz egy e-mailt vagy hívást, hogy figyelj, barátom, ez és ez vagyok, szeretném, ha kipróbálnád a termékeimet a videóidban?

Beszéljünk az utómunkáról. Mert aki ezzel foglalkozik, annak nem árt érteni a videovágáshoz. Feltéve, ha nem adja ki másnak ezt a feladatot.

A lejátszás szünetelt.

Megint hívtak; immár az óvoda vezetőkes számáról.

– Mindjárt ott vagyok, dugóban ülök! – szoltam bele agresszívan. – Megyek a gyerekért. Percek kérdése. Másodperceké.

Halk nevetés a vonal végéről.

– Látom, nem ismered meg a hangom. – Nem

kimondottan. – Itt Lexi. Ma én vagyok ügyeletben. Ne aggódj, rajtad kívül még négy elfoglalt szülő még elfoglaltabb csemetéjét őrzöm.

Gyerekszivaj.

Vajon melyik az enyém: biztos nem az, amelyik megkérdezi Alexát, mikor jön az anyja. És nem is az a dörmögő, legalább ötéves óriás a háttérből, aki az orgánuma alapján tízóraitra kifli helyett bálnát fogyasztott.

Az enyém az a halk, mégis kérdő *paa* a háttérből, aminek a hallatán ösztönösen beletaposok a gázba.

– Kösz. Kösz, tényleg sietek.

Utoljára főiskolásként tévedtem el így, amikor rossz metróra szálltam.

Volt kajafutárként tökéletesen tájékozódom.

Főleg Pesten.

Főleg kocsival.

Ahogy bekanyarodtam a Városliget felé, a felvétel is a végéhez érkezett.

Nagyon köszönöm, hogy megtiszteltél minket, és eljöttél a műsorba.

Eljöttem.

A műsorba.

Hagytam, hogy az utolsó néhány szónál átjárjon valami céltalan, értelmetlen keserűség, amiről se a központi zár kattánása nem vonta el a figyelmemet, se Lexi néni széles mosolya az óvoda kapujában, ahogy egyik kezével a kisfiam kezét fogja, a másikkal felém int.

A kedves nézőkkel találkozunk csütörtökön, ugyanebben az időpontban.

* * *

Ilyen se sűrűn fordul elő, hogy én várok az óvoda előterében, és nem rám vár valamelyik ideges óvó néni, hogy apuka, nem tetszik tudni előbb jönni, mert tudja, lassan záróra, és mennénk már mi is haza a mieinkhez.

Még a legmagasabb óvó bácsi is csak a vállamig ért; én voltam az egyetlen, akinek nincs óvodaszaga, ami a játékokból áradó műanyag, zsírkréta és kézmosószappan illatából áll össze.

Összefont karokkal bámultam ki az ablakon az üres udvarra, és közben átfutottam a híreket a mobilomon.

Földrengés. A kormány nem ért egyet az ellenzékkel. Az ellenzék nem ért egyet a kormánnyal. A kultúra. Európa. A francia művészfilmek. Műsorvezetőnők. Nem érdekel. Panda született a bécsi állatkertben, és kimondhatatlan, kínai nevet kapott.

Az élére vasalt gatya és zakó ellenére toprongyosnak és leszívottnak éreztem magam.

Zsongott a fejem az aznapi hülyeségektől. A kolléganőm betegszabira ment, mert nem bírta a gyűrődést, de senki nem akarja helyettesíteni. Közben rám toltak fentről egy prezentációt az eddigi eredményeinkről, amikről azonnal kiderült, hogy nem valami rózsásak, hiába pofozgattam a kimutatást.

Elmélyedtem a gondolataimban, és arra is alig eszméltem fel, hogy Betti néni kézen fogva felém vezeti a kisfiamat.

Talán ez az egyetlen dolog, amiért elviselem ezt a taposómalmot. Hogy láthassam, hogy Misa...

Hogy Misa nem mosolyog.

Hogy Misa nem szalad felém.

Hogy Misa a fejét rázza.

Hogy Misa inkább Betti néni harisnyás lábához simul.

– Édesapád jött érted. Fogadj neki szót szépen. – Betti néni rám emelte a tekintetét, és zavartan heherészett.

Inkább ne heherésszen.

Gyanús nekem ez a heherészés.

Ez már nem az első alkalom, hogy a gyerek, a saját gyereke nem akar velem hazajönni; bújik az óvó nénik szoknyájába, köpenyébe, hátsó felébe.

Letérdeltem hozzá, kitértam a karomat, jelezve, mennyire örülök neki, de már nem repült fejjel bele úgy, mint régen.

Amikor még én voltam számára a minden.

Már azt a nyálás, egészarcos pusztit is hanyagolja.

Tőlem meg el se fogadja; elhúzza a fejét.

Mi a franc folyik itt?

Eltökéltem, hogy a hajánál fogva rángatom elő a *főnökasszonyt*. Úgyis korán jöttem a megszokotthoz képest.

– Márta bent van? – bunkón hangzott, de Betti néni megadóan bólintott. Nem először akadt ki Vozár apuka

suttyó stílusán. – Megkérhetem, hogy egy kicsit még figyeljen Misára? Azonnal jövök.

Végigvágattam a folyosón, kopogtam, és választ nem várva benyitottam a *dr. Czagány Márta* nevével fémjelzett szobába. A célszemély a gép előtt görnyedt, és az óvoda honlapját böngészte. Fehér köpenyén tintafoltok éktelenkedtek, a szeme egyre táskásabbnak tűnt, rövid, vöröses haja égnek állt a feltolt szemüvegtől, ócska klumpájából pedig kilátszott kérges bokája, de ezek se rettentettek el tőle, hogy megérdeklődjem, van-e egy perce.

– Magára mindig. – Kelletlenül megfordult a széssel. – Ha arról akar beszélni, bevárjuk-e, nos, az ügyelet ötig szól, de rendkívüli, indokolt esetben kérhet hosszabbítást. *Vis major*. Na, üljön már le. Sejttem, hogy ez nem lesz rövid. – Leereszkedtem az egyik közeli székre. – Maga itt el se fér. Maga ebbe az irodába *túl hosszú*.

– Kösz, de nem a méreteimről jöttem beszélgetni.

– ...és túl ideges. – Kifújta magát. – Halljam, mi bántja ennyire.

– Mi bánt? Az... az bánt, hogy valami nagyon megváltozott az elmúlt hetekben. Vagy hónapokban. – Meg se bírom rendesen fogalmazni, mi bajom. A második energiáltal kettő körül már hagyni kellett volna a francba. – Valami történik, valami zajlik a háttérben, mert a fiam... a fiam már *nem szeret engem*.

Ilyen jól se nevetett még senki a nyomoromon.

– Szűzanyám, Balázs, ne túlozzon, kérem. – A tollát

nyomkodta. Ki-be. Ki-be. – Zajlik ugyan egy természetes eltávolodás – *természetes? eltávolodás?! –*, ami viszont éppenséggel normális. Korábban nagyon össze voltak nőve, gyakorlatilag, ha a mama segítségével is, de az anya szerepét is részben ön vitte. Hazaesett Misihez ebédre, foglalkozásokra vitte, játszott vele, és ahogy az édesanyja megosztotta velem a múltkor, néha még éjszakára se hagyta Misit egyedül: inkább elgémberedve aludt mellette a gyerekágyban, mint hogy bánatosnak lássa. – Anyámnak muszáj kipletykálnia minden kínos részletet, különben felrobban vagy megbetegszik. – Misi időközben egy közösség tagja lett. Velünk tölti az egész napját. Az óvónőkkel szoros kapcsolatot alakított ki, és szerencsére egyre nyitottabb a többi gyerek irányába is. Bár erről a nyalakodásról le kell szoktatnunk – *nyalakodásról?* –, mert úgy tűnik, így fejezi ki a szeretetét a többi gyerek irányába, a többségük ennek ellenére befogadta, függetlenül az egyéb körülményektől, amit sikerként könyvelhetünk el. Ezt szerettük volna elérni, vagy tévedek?

Letörten bólintottam.

– Olyasmit.

– Nézze, az önvád ebben az esetben értelmetlen és kerülendő. Mi is és ön is mindent megteszünk, hogy a kislia beilleszkedjen, hogy minden területen fejlődjön. Ön nemrég választási helyzetbe került. Mindig az lebegjen a szeme előtt, hogy a lehető legjobb döntést hozta.

– Nem látja, hogy reagál, amikor érte jövök. –

Önkéntelenül az ajtó felé mutattam. – Hideg lett és közönyös, mint a Keresztapa.

– Amit most taglal nekem, az minden, csak nem olyasmi, ami a downos ovisokra akár egy kicsit is jellemző. Misi egyáltalán nem hideg, és főleg nem közönyös. Egyszerűen arra van szüksége, hogy több minőségi időt töltsenek együtt. Rendszeresebb és igazibb apa-fia élményre van igénye. – *Igazibb?* – Valamint annak a figyelembevételére, hogy nincs vele semmi különösebb probléma, ami miatt az édesapjának rosszul kellene éreznie magát. – Felegyenesedett, és kisimította a köpenyét, jelezve, hogy távozhatnék végre. – Biztos vagyok benne, hogy a kislát már nagyon várja.

– Úgy legyen. Viszlát.

Misa ezzel szemben egész úton csendben bémésködött kifelé a kocs ablakán, és hazaérve is szokatlanul távolságtartóan viselkedett.

Amióta egyre otthonosabban mozgott a kortársai között, a velem szembeni ragaszkodó megnyilvánulásai egyre ritkultak. Kevesebbet bújt, és már nem igényelte, hogy órákig támasszam az ágyát, amíg el nem alszik.

Márta készülhet visszaadni a doktoriját, de még a szutykos diplomáját is.

Misa ugyanis tényleg elkezdett távolodni tőlem.

Ha csak lázadásból is, de szívesen megöleltem volna csak úgy, minden különösebb indok nélkül, naponta tízszer, tizenötször vagy többször – ahogy korábban ő tette.

Hogy felfogja, ő nem egy pattanásos, piaszagú kamasz, aki a sulivécében füvezik, kilöveti a nyelvét, és hallani se akar a szüleiről, hanem egy óvodás, bónusz kromoszómával és széles vigyorral, aki eddig mindenkit szeretett, legfőképpen engem.

Az apját.

Akiből meg szégyenszemre ez lett.

Egy érzelgős, vén farok, akire még a kislánya is rácsukja a gyerekszoba ajtaját.

Hazafele menet felhívott maga az ördög.

Pontosabban egy ügyfél, egy gyógyszergyártó cég ügyvezető igazgatója, valami Káplár, vagy Káplán, de az is lehet, hogy Kalmár vagy Kajmán, emlékszik a fene.

Már az AC/DC is agresszívebben szólt, mintha anyám hívna, de ahogy kihangosítottam, erre a stílusra nem számítottam.

– Vozár Balázssal akarok beszélni. – Szóval *akar*. Nesze, itt vagyok. – Maga az a szarjankó? Na, akkor lenne pár kérdésem a múlt havi kimutatással kapcsolatban. Mert az valahogy nem stimmel. Tudnak maguk számolni egyáltalán? Százalékszámítás! Általános iskola, érti, általános!

Eközben Misa hátul folyamatosan azt ismételte, hogy *hmmm*, amit próbáltam visszafogottan túlharsogni.

– Amennyiben megnyugszik, uram, örömmel állok a rendelkezésére, és személyesen vizsgálom ki a problémát.

– Ezt a hangot meg hol tanulta? Maga képben van vele,

kivel beszél?

– Természetesen.

– Akkor vegyen vissza a flegmázásból, világos? – *Hmmm.* – Itt a számok magukért beszélnek! – *Hmmm.* – Mit gondol, ok nélkül áll fenn ez a cirkusz?! Azt hiszi, maguknak nincs benne vastagon a keze? Ó, dehogynem, nagyon is! – *Hmm-hmm.* – Bármi is legyen ez a zaj, amivel gúnyolódik itt nekem, azt már most elmondhatom, hogy kezdhetik felkötni a gatyát, a kis gittegyeletük ugyanis nem áll valami rózsásan!

Annyit dumált, hogy mentem egy teljes kört a Liget körül; végül leparkoltam, kikászálódtam, hogy amíg én ezzel a vadbarommal pofázom, kivehessem Misát a gyerekülésből, hogy hintázzon egyet a játszótéren.

Úgyis több minőségi apa-fia programra van szüksége.

– Igen, rendszeresen ellenőrizzük a bevitt adatokat. Igen, májusra teljes belső audit várható az accountingon. – Fogtam a fejemet; ez az örült nem akart leakadni rólam, de nem küldhettem el melegebb éghajlatra, és azt se javasolhattam neki, tényleg csak rávezető szándékkal, hogy legyen szíves álmában megdögleni.

Ahogy a homokozón lelkesen átrongyoló Misára néztem, az egész újra értelmet nyert.

Az ő kedvéért leszek bármi; kajafutár, maratoni futó, de még akár szarjankó is.

A felidegelt Kajmán rám csapta a telefont, amit a hátsó zsebembe süllyesztettem, mert arra lettem figyelmes, hogy a hinták környékén Misa nemes egyszerűséggel

megpróbál odébb rakni az útból egy másfél év körüli kislányt.

Persze nem sikerül neki, mert bár szélesebb, mint a kortársai, és hízott is valamennyit az ovis kakaótól, ahhoz talán még gyenge, hogy egy az egyben felemeljen egy másik kisgyereket.

– Misa! – mennydörögtem. – Gyere ide. Gyere apához. – Elszántan megindultam felé, mert csak nem hagyta abba. – Misa! – Gyorsítottam a lépteimen, mert a kislány hústorony apja ugyanezzel a lendülettel felénk vette az irányt, de Misa csak nem engedelmeskedett. – Engedd már el!

A rohadt életbe, mikor tanulja meg, hogy nem fogdosunk, ölelgetünk, pakolgatunk, fújkalunk, nyalogatunk másokat, mikor?!

Az ő töretlen vidámságát még az se zavarta meg, hogy a kislány sírva fakad.

Megijedhetett tőle.

Megijedt, az én Misimtől...

– Azonnal engedd el! – tört fel belőlem.

Hogy számolok el vele, ha kárt tesz egy totyogósban, ha megsérül miatta, ha akár csak a haja szála görbül, ha...

Egyszerre értünk oda az izzadt, tetovált hegyomlással.

– Te vagy *ennek* az apja? – Elkapta Misa karját és megrázta, miközben vadul a képembe fröcsögött. – Akkor meg miért nekem kell leszedni a degenerált fogyatékos kölyködet a lányomról?!

Mintha mellbe rúgtak volna ...*degenerált ...fogyatékos...*

Pusztító indulat lett úrrá rajtam.

Fogalmam sincs, mi ütött belém, de első felindulásból megragadtam a főszer pólóját, és azt ordítottam, hogy ne merészeljen így beszélni a kisfiamról.

Visszaordított, hogy a gyerek az apjától örökölhette, hogy ilyen mongol idióta, és ha nem tágulok innen, szétveri az agyamat.

Mongol idióta...

Egyre jobban látszik a mongolredő...

Balázs... ő sose lesz olyan, mint a többi gyerek...

Soha nem lesz képes normális életet élni, beilleszkedni a társadalomba.

Hiába áztatod magad, ezek a tények!

Nem tudjuk felnevelni... és te sem tudod... te sem tudod...

Löktem egyet rajta, mire akkorát behúzott a bal szemem alá, hogy egy pillanatra elvesztettem az egyensúlyomat.

Amint érzékelte, hogy új erőre kapok, teljes erővel a gyomromba öklelt, és hülye fasznak nevezett.

Ettől már térdrel előreestem.

A bordáim körüli éles fájdalomtól a karom se bírt megtartani; elhasaltam.

Felszántottam az állammal a sódert, és rövid időre elsötétült előttem minden.

20.

– Tudod, hogy jutsz el a legegyszerűbben az úrbe? – Misa ágyán hevertem, az arcomra szorítva anya mirelit zöldbabját, a gyerek mellett; a villany lekapcsolva, csak a plafonon világító bolygók meg üstökösök fénye világított.

Fellendítettem a lábamat.

– Így.

Leutánczott, és ő is az égek dobta mindkét pizsamás lábát.

Boldog lett ettől, és kalimpált a csupasz talpával, hogy ő most a Holdon van.

Meg a Jupiteren.

Meg az úrsiklón.

Mindent megtettem, hogy ne hozzam rá a frászt a lilakék zúzódásaimmal.

Szabad kezemmel a nyakamhoz gyúrtem a fejcskáját és megborzoltam a haját.

Az olvadó jég a zöldbab zacskójáról a szőnyegre csöpögött, de semmi erőm nem maradt, hogy megakadályozzam.

Egy kedves nő az ikersrácaival már a mentőket is rám akarta hívni a játszótéren, és vigyázott Misára, meg

igyekezett nyugtatgatni őt, amíg összevakartam magam.

Szerencsémre az ütés nem a szememet érte.

Hogy az arccsontom megrepedt-e, azt legfeljebb a röntgen tudta volna eldönteni.

A gyomromba is kaptam egyet, ami csak akkor fáj, ha nevettem; mintha folyton izomlázam lett volna a hasamban.

– Majd csak megvédelek valahogy.

Misa aznap éjjel a pólómba kapaszkodva aludt el.

Lehetetlen úgy végigmenni reggel a fél irodán, hogy senkinek ne tűnjön fel, hogy előző délután szétverték az új accounting teamleader fejét.

Hiába jól öltözött és locsolt magára egy liter parfümöt, hajtogatta ki a frissen vasalt inge gallérját, ha egyszer a fél képe olyan, mintha a gyerek kente volna szét rajta a festéket.

– Veled meg mi történt? – Recepcióos Lívi majdnem belefulladt a kávéjába.

Mondhattam volna, hogy elestem a nem létező motorommal, vagy megsérültem valami menő harcművészeti ágazat üzése közben.

De ahogy apám mondogatta régen, fiam, csak az hazudik, aki ezért pénzt kap. A Vozárok nem hazudnak, nagyapád se tette soha, jól jegyezd meg, és ne hozzál szégyent a családra.

– Ja, semmi, csak megverték.

– Micsoda? – Két kolléga is körém gyűlt, mintha valami

cirkuszi látványosság lennék.

A negyvenegy évem alatt összesen nem találkoztam ennyi toxikus emberrel, mint ahánnyal ennél a cégnél.

– A játszótéren.

A legszebb, hogy a főnököm pár lépés távolságra állt tőlünk, a laptopjával a hóna alatt.

– A játszótéren? – ismételte, és biztosra vettem, hogy legbelül jól szórakozik rajtam.

Magukra hagytam őket, és ledobtam a táskám az irodában.

A csapatom egyik tagja már bent ült, és ahogy fél szemmel rám sandított a monitor mögül, már jött is a következő kérdés:

– Minden oké?

– Aha.

Felütöttem a laptopot, és nekiálltam végigolvasni a leveleket.

Hopp, a Kajmán.

A címzettek között ott díszeleg Soltész Sándor neve is.

Tisztelt – a szarjankó lemaradt – Vozár Balázs úr!

Tegnap telefonbeszélgetésünkre hivatkozva mellékelem a 4655-ös számú panaszt további szíves kivizsgálásra.

@Sanyi,

Nézz rá, kérlek, hogy a mellékelt hiba hogyan fordulhatott elő. Az osztályvezetőnek már szóban jeleztem, hogy ha nincs eredménye az auditnak, megtesszük a szükséges jogi lépéseket. Az anyagi kár jelentős.

Sanyi szinte azonnal megjelent az irodánkban.

Közel hajolt, hogy csak én halljam a mondandóját.

– A Kalmár karmaiban vagyunk. – Bólogattam. – Menni fog a riport? – Volt más választásom? – Ha kész, dobd át, átnézem, és hozzárakom, amim van. – Hátra veregetett, amiből levontam a következtetést, mennyire szán.

Ott ültem megpüfölve egy folyamatosan lefagyó táblázat, ötvennégy e-mail és egy számlázószoftver archív adatai között, zsibbadtan, teletömve fájdalomcsillapítóval, amikor megszörrent a telefonom, és a kijelzőn a Cs. *Kata* név jelent meg.

Azzal a lendülettel majdnem el is dobtam, mintha tűzforró lenne.

A hosszas csörgés alatt felszínre kerültek az elmúlt hónapok nehézségei: az új melóval járó, rám zuhanó felelősség; az ovi; a kisfiam megváltozása, és a fejben ezerszer lejátszott jelenet, ahogy Kata könnyekkel a szemében és a kutyájával a pórázon elsétál a Ligetben, míg én nekinyomom a homlokomat a hideg vaskerítésnek.

Akkor még fel se fogtam, hogy vége.

Azt hittem, ha másnap felhívom, megnyílik, és kifejti, miért viselkedik így, mi keserítette el ennyire; mert aminek nem értem az okát, azt megoldani se fogom.

De nem vette fel.

Ebből már én is megértettem, hogy az utolsó találkozásunk a Ligetben nem volt más, mint szavak nélküli búcsú.

Ennyi idő elteltével mégis arra vetemedik, hogy

keressen.

Egy közönyös sziával vettem fel, pusztán kíváncsiságból; mintha már az égvilágon semmit se jelentene.

Másodpercnyi szünetet tartva visszahangozta a köszönésemet.

– Zavarhatlak egy percre?

Miután elment, minden egyes nappal mélyebbre kerültem.

Nem szívesen emlékszem vissza arra az időszakra.

Sem magamra, túlnőtt szakállal, összetörve; amikor Misára két napig anyám felügyelt, vagy sokkal inkább rám; sem pedig arra, hogy Abigél legszívesebben engem is betett volna a gyűjteményébe a sérült lábú bogarai és törött szárnyú lepkéi közé, úgy sajnálta *Balázs bácsit*.

Hajszál választott el tőle, hogy úgy összezuhanjak, hogy egy állásinterjú erejéig se legyek képes kimászni a gödörből. Ha anya és ez az Imre nem támogattak volna, ha Laci és Nelli nem kapartak volna össze, még mindig a romjaimon hevernék az étkezőasztalra borulva, körbebástyázva sörösdobozokkal.

– Nem zavarsz – hazudtam.

– Jaj, de jó. – Megkönnyebbültnek tűnt a hangja. – Egy kis segítséget kérnék. – Nocsak; a történelem ismétli önmagát. – Van esetleg mód rá, hogy valamikor a közeljövőben időt szakíts rám?

Ez nem lesz olyan könnyű, mint hihette.

– Az a baj, Kata – szándékosan ejtettem ki a nevét; hátha ha elkoptatom, nem fáj annyira –, hogy már nem

futárkodom. Irodában tolom. Reggeltől estig be vagyok táblázva.

Kellett nekem egy levakarhatatlan műsorvezetőnővel kezdeni.

– Nekem húsz perc ebédszünet is elég.

Ebédszünet.

– Papíron – körbenéztem, ki hallja a csapatban – van olyanom.

A gyakorlatban meg az asztalnál ebédeltem; ha ebédnek lehet nevezni a száraz, büfés szendvicset, amiből minden harapásra lottyadt csemegeuborkák csusszannak ki oldalt.

– Merrefelé dolgozol? – Elárultam, hogy közel a Blahához, mire felderült. – És akár véletlenül ma is le tudnál szaladni egy kicsit? – Tehetetlenül hallgattam. Megint belemegyek valami hülyeségbe, de képtelen vagyok neki nemet mondani. Laci szerint ez a nő a micsodámnál fogva irányít; elegáns megfogalmazása annak, hogy még mindig nem tudok közömbösen reagálni, ha róla van szó. – Balázs? Itt vagy még?

– Oké, gyere délre a Blahára. – Fél kézzel épp egy hivatalos levelet fogalmaztam, és fennállt a veszélye, hogy az idegességem az e-mail stílusára is átragad, ezért szélesebben búcsúztam.

Innentől kezdve azonban már alig bírtam koncentrálni.

Bevettem egy Cataflamot, és csak azon agyaltam, mi ennyire sürgős Katának, hogy megkeressen.

Ahogy teltek az órák, és egyre közelített az időpont, már

az is megfordult a fejemben, hogy cserbenhagyom, és végleg letiltom a számát; de ahogy eszembe jutottak az utolsó találkozásunkkor szemében úszó könnyek, elhessegettem ezt a tervet.

Végül tizenkettő előtt öt perccel elhagytam az irodát.

– A törökhöz mész? – szólt utánam az egyik srác; nyilván megkért volna, hogy hozzak neki egy gyrost, vagy velem készült tartani, de leépítettem azzal, hogy privát elintéznivalóm van.

Ahogy leértem a lifttel, ki a forgóajtón, felszökött a pulzusom.

Kata, Kata, Kata...

Fejembe nyomtam a napszemüvegemet, hanyagul a zakóm zsebébe dugtam a kezem, és a zebrán átkelve már ki is szúrtam őt.

Vastag, zöld pulóvert viselt, és a hófehér edzőcipő csak úgy világított a lábán.

Közelebb érve megállapítottam, hogy ugyanolyan, mint amikor utoljára találkoztunk, azt leszámítva, hogy a haja valamivel hosszabb, a vége kifele áll, ahogy a vállához ér.

A szemöldöke kissé határozottabb, de még így sem elég szigorú ahhoz, hogy elvonja a tekintetet jól megszokott, kissé gyerekes vonásairól, amiről a stylistja egy magvas cikkben azt nyilatkozta, hogy „jól sminkelhető”.

Bármit is művelt velem tavaly ősszel, értelmetlen öröm töltött el, hogy újra látom.

Őt azonban inkább a rémület.

– Jézusom, az arcod.

Egy férfi valahogy nem ezt várja, ha hónapok múltán először találkozik a nővel, akivel viszonya volt.

– Bölcs ókori mondás: ha a gyerekedet degenerált fogyatékosnak nevezik, te legyél az, aki utoljára üt.

Hüledezve vizslatott.

– Jaj, artikulálni se tudsz rendesen...

– Törött arccal is megy. – Be is bizonyítottam, bár nem túl meggyőzően. – Nem minden fajta szarka farka tarkabarka, csak a tarkabarka fajta farka szarka... au.

– Feljelentést kéne tenned.

Leültünk a közeli padokra, ahol levettem a napszemüvegemet, és egy darabig mindenhova tekintgettem, csak Katára nem.

– Hát, nem teszem. Én akartam előbb megrángatni azt a Hulkot.

– Jó, de ettől még ő ütött ki, nem? – Elborzadva tanulmányozott. – Hogy világít a szemed. – Az ehhez hasonló mondatokat viszont simán elviseltem volna, akár órákig is. – Elfelejtettem, hogy mennyire nagyon kék.

A csend nem jó.

A csendnek mindig az a vége, hogy hagyja őt agyalni, aki a végén elillan, mint egy látomás.

– A kutyás műsor? – Hirtelen csak ez a baromság jutott eszembe, csak hogy valamelyikünk megszólaljon végre.

– A kutyás, hát az befuccsolt.

– Hát aztán miért? – hunyorogtam; úgy tűzött a nap, mintha nyár lenne.

– Hosszú. – Sóhajtott. – Mert... mert az embereket ez

nem érdekli annyira, mint hittük.

Még nem vettem rá magam, hogy megnézzek belőle akár egy részt is.

– A kutyák még jó fejek, de annak az Adorjának a sunyi pofája halálosan irritál.

Gyanúsan hallgatott.

– Hát, nekem bejön, ha egy férfi így ért valamihez. Ha valamit képes szenvedéllyel csinálni, az mindig vonzó.

Megvetően fújtam egyet.

– Ami átjön belőle, az egy buzgó kis pöcs.

– Mindegy. Adorjánt elengedtük, mégse ő a titkos fegyver, aki meghozza a várva várt nézettséget, elúszott a főnök balatonedericsi nyaralója. Én még kaptam egy esélyt... és igazából ezért kerestelek meg. – A földet nézte.

– Szóval, DownTown boy – vette fel a kesztyűt –, segíts nekem, kérlek.

Az öklömre meredtem.

– Misának van köze az egészhez?

Rövid töprengés után annyit felelt:

– Nem, közvetlenül neki nincs.

Hezitáltam, kimondjam-e, végül megtettem.

– Szokott emlegetni. – Elvégre is, már mit veszíthetek. – Még mindig csak kezdő szótagokat ismételget, de szokott.

– Tényleg? – lepődött meg. – Tudod, Balázs... Örülök, hogy végül rendbe jöttek a dolgaid.

Rendbe hát.

Ha csak egy kicsi sejtése lenne arról, hogy alig tudtam összerakni magam azután, hogy olajra lépett; hogy

szétszakadok belül, mert itt ül közvetlenül mellettem a padon, és mégse akar engem; nem érinthetem meg, nem nyomhatom a számat az övére, és nem húzhatom annyira közel, amennyire csak fizikailag lehetséges, amitől kezdek ingerült lenni.

– Olyan más vagy. – A téren áthaladó gyalogosokat figyelte; pedig rólam beszélt. – Az a meggyötört kajafutár a blogjával meg a kisfiával... aki bejött hozzánk a stúdióba, hogy aztán nagy önérzetesen kitámolyogjon... – Mindjárt hozzáteszi, hogy hiányzik ez az oldalam.

– Pedig ugyanaz vagyok.

– Szerintem már nem. – Olyan sokatmondóan pillantott rám, hogy majdnem leejtettem a napszemüvegemet.

Türelemre intettem magam, de piszkosul nehezemre esett.

Ez a nő bonyolultabb, mint anyám titkos rizsfelfújt receptje; valahányszor közel kerülök bármelyikhez, csúnyán megégetem magam.

– A feltjaidtól eltekintve egyszerűen... jó így látni téged. – Mit van így elragadtatva tőlem; mindig ugyanúgy nézek ki. – Olyan... erősnek. – Ha valaki a kopott Pink Floydos pólók helyett zakót és inget visel, és forgóajtós üvegépületben dolgozik, máris erősebbnek tűnik. – Azt a maratont is hogy lefutottad már...

– Félmaratont.

– És megnyerted...

– Harmadik lettem.

– És a pénz...

– Az alapítványnak ment. – Egyfolytában ki kellett ábrándítanom; az órára lestem. – Még ma kiderül, miért hívtál le?

– Ha már itt tartunk – egy mentő szirénázva hasított el mellettünk –, épp az alapítvány miatt. Szükségem lenne egy-két megbízható kontaktra tőlük. Referenciaszemélyekre, akik nem túl lámpalázások a kamera előtt, és akik szerinted röviden be tudnák mutatni a tevékenységüket. Ez nekik is jó, nekünk is. – Bár már nem jártunk hozzájuk fejlesztésekre, mert az óvoda levette ezt a terhet a vállamról, de továbbra is tartottam velük a kapcsolatot. – Nekik is az a céljuk, hogy minél több támogatót szerezzenek. Miután a helyezésedért megszórták őket lóvéval, még jönnek is neked eggyel, én meg... szeretném ezt kihasználni, ha... ha számíthatok ebben rád.

– Aha. Nem világos. Ez valami riportféle lenne? – Bólintott, de ezt már nem bírtam mosolygás nélkül; magamra mutattam. – Olyan, mint velem?

Nevetett.

– Lehetőleg egyáltalán nem olyan. Kimennénk hozzájuk a stábbal, megmutatnánk, hogy dolgoznak. Meg te ebből a dobásból amúgy is kimaradsz. – Olyan kicsi volt hozzám képest; a vékony lábai abban a szűk farmerban és a sportcipőben, a formás csípője, a combjáig érő pulóvere. – És Balázs... még valami. – Összetalálkozott a tekintetünk. – Sajnálom. – Ugyan mit sajnál. – Az egésztest. A... a kettőnk dolgát. – Ideje elhúznom a csíkot, mielőtt letelik az

ebédszünet, csörögnek a telefonok, dőlnek az e-mailek, keres a főnök, panaszkodnak a beosztottjaim, kimegy a fájdalomcsillapító hatása, vagy összeszorul az a kővé dermedt, nyomorult szívem. – Nem akartalak bántani.

Már az is felzaklatott, hogy csak szóba hozta a szakításunkat.

– Ne aggódj, császárnő. – Előtört belőlem a nagy cinikus; a sértett kan. – Nem te vagy az egyetlen, aki a gyerek miatt húzta fel a nyúlcipőt. – Láthatóan megütődött ezen, és ellenkezni próbált, de nem hagytam teret a mentegetőzésnek. – A riportos buli miatt se izgulj. Megcsinálod. Valamelyik délután átdoblak, bemutatlak nekik, és előmelegítem a terepet.

Lehunyta a szemét.

– Aznap, amikor utoljára találkoztunk, váltottam pár szót a Kováccsal. – Nem értettem, miért lényeges ez. – Véletlenül ott volt ez a Márta is. A *naagy professzorasszony*...– még el is mutogatta, milyen nagy. – Arról beszélgettek, hogy Down-szindrómás gyerekeknek milyen jót tesz, ha van... testvérük. – Összehirapta a száját. – Rájöttem, hogy akkor viszont... a mi kapcsolatunk csak rövid távon működőképes, mert én ezt nem tudnám megadni neki... nektek, ha belegebdek se, ez nekem nem megy, akkor inkább leállítom az elején, úgy nem sérül senki, legalábbis nem akkorát...

Gőze sincs róla, milyen melegség és törődés áradt belőle, amikor ápolta a beteg fiamat, és szórakoztatta azzal a nyavalyás plüsskutyával, akit Misa azóta is

magával cipel az óvodába, mert anélkül ott se megy az alvás, nem csak otthon.

Sem arról, hogy nekem ez több mint elég, mert én vagyok Misa apja, és azt, hogy egyedül nevelem, önként vállaltam.

Ha már képes volt fényévekkel előre gondolkodni, hideg fejjel kimondtam:

– Én sose akartam gyerekeket, Kata. – Erre csodálkozva pislogott. – Csak azt hittem. Egy darabig. De aztán... aztán nem. Csak a feleségem... a volt feleségem kedvéért mentem bele ebbe az egészbe. Hogy az ő meséje jól végződjön. – Kíváncsinak tűnt, úgyhogy bővebb magyarázattal szolgáltam. – Az én apám viszont ivott. Sose ütött meg, de azért fasza példát mutatott. Tartottam tőle, hogy egy nap én is olyan leszek, mint ő. Valaki, akire az én gyerekeim ugyanúgy nem számíthat majd.

– Jó, de hát csak nézz magadra: nem lettél olyan.

– Nem, de nem magam miatt. – A körülöttünk felesüvegekkel tántorgó alakok darabos mozgását figyeltem. – A kölyök tehet róla. Aki gyerekeket nyalogat az óvodában, pakolássza a kisebbeket a játszótéren, és egyébként is egy másik bolygóról való.

Arra már nem is tértem ki, hogy ahogy Misa nő, szellemileg egyre inkább különbözni fog; idővel sokkal keményebb lesz vele.

Amire felkészítettek, nem is egyszer, mégse lehet csak úgy felkészülni rá.

Ő viszont hozzám tartozik; nem létezik nélkülem, és

már én se igazán nélküle.

És már el se tudom képzelni, hogy ez másképp legyen.

Kata, drága, isten hozott! Milyen érzés, hogy így a szemközti fotelból vesz téged a kamera?

Köszönöm a kérdésedet, jó! Vagyis... egy kicsit kényelmetlen, mert... az arcomnak ezzel a felével nem annyira vagyok kibékülve.

Ne butáskodj már. Pont azt néztem, hogy tudsz még ilyen korán reggel is így... így megjelenni.

Kislánykoromban eltört az orrom, amikor leestem a lóról, és emiatt ebből a szögből még mindig egy kicsit ferde nek látom.

Á, merthogy te lovagoltál is!

Igen, de már leszoktam (nevet).

Megkockáztatnám, hogy nincs is olyan nézőnk, aki ne szeretné az Ébresztőt. Minden héten olyasvalaki a vendéged, akire kíváncsiak vagyunk, és nem utolsósorban rád is. Mert ezekben az adásokban valahogy annyira benne van a teljes személyiséged.

Az nem titok, hogy elmozdultál a műsorszerkesztés irányába, szerencsére azonban a mai napig a képernyőn maradtál. De mi a helyzet az Örökbefogadottakkal?

Két hónapra szólt a szerződésünk Adorján Gáborral. Aki egy profi, ez elsőre kiderült a számunkra, öröm vele

együtt dolgozni. Kemény munka volt, lelkileg is megviselt minket. Talán inkább csak engem, ő az évek alatt eléggé hozzáedződött a témához, ezt a szakmát nem is lehetne másképp csinálni. Ugyanakkor azt hiszem, a kutyás társadalom még mindig elég szűk réteg ahhoz, hogy ebből hosszabb sorozatot lehessen kihozni. Így hát ezt nem is terveztük hosszabbra; nem fűjt ki, csak megmutattuk, amit meg akartunk mutatni.

Ebben a műsorban egy teljesen más arcodat ismerhették meg a nézők. Kutyaszőr, kutyanyál, sár, hó, épp, ami jön. Ezt hogy viselted?

Ó, egész jól *(nevet)*! Ez vagyok én. Vagyis ez is én vagyok.

És a harmadik vagy negyedik adásban meg is harapott az egyik frissen befogott kóbor kutya. Milyen fajta is volt? Korcs?

Nézd, mindegy, hogy milyen kutya vére folyt benne; igen, egy kis keverékről van szó, aki a korábbi gazdái részéről jóval több törődést igényelt volna. Már rendeztük a viszonyunkat a kutyával, ha erre gondolsz. Ez sajnos benne van a pakliban. Azt hitte, nálam van a szalonna, amivel Gábor trainelte. Hát, nem nálam volt.

Megmutatod a harapást a kameráknak?

Nem, Melinda, ne haragudj *(a kamera közelít, mire ő elbújtatja hosszú ujjú trikója ujjában a kezét)*, ez... nem fontos.

Amúgy rejtély, hogy csinálod, de rajtad, drága, egyáltalán nem látszanak az évek.

Kedves vagy, de harmincnyolc leszek, ami azért már bőven a homlokomra van írva.

Ne öregítsd magad. Jó kisdiák módjára felkészültem belőled, és úgy emlékszem, az a harmincnyolc még csak harminchét.

Jövő csütörtökig.

Ezt azért meg nem mondtam volna. Készülsz valamivel aznapra? Baráti társaság, egy kis iszogatás, buli?

(A cipőjét nézi) Még nincs semmi terv.

Hogy telnek mostanában a napjaid, amikor épp nem a képernyőn látunk?

Elsősorban a tanulással. Ismerkedem a műsorszerkesztéssel, és különféle projekteken dolgozunk a gyártásvezető csapattal, hogy bővítsük a repertoárt.

Mármint a magánéletre értettem. Persze te nem az a típus vagy, aki a bulvárból szedi meg magát, de azért egy kicsit kíváncsiskodom, ha megengeded.

Magánélet egy border collie mellett? Már egész jó az idő, kijárok vele labdázni a Margitszigetre. Ez válasz a kérdésre?

Azok okos kutyák, úgy tudom.

Azok. Tényleg azok. És Fügével is rengeteget kéne foglalkozni, ami nekem sajnos a jelenlegi munkatempóm mellett nem megy. Így is eléggé gyötör a bűntudat miatt.

Katám! Köszönöm, hogy elfogadtad a meghívást. Máskor is csinálhatnánk ilyet.

Én nyitott vagyok mindenre. És én köszönöm, hogy meghívtál.

Amíg Misára vártam az óvoda folyosóján, és jobb híján a gyerekek szánt narancsos nyalókát szopogattam, mert aznap se volt időm rendesen ebédelni, kinyílt egy ajtó, és a teljes nevemen szólítottak, mint a szakorvosi rendelőben, valahányszor eltörtem vagy kificamítottam valamimet.

Enerváltan sétáltam a közeli kukához, és kidobtam a nyalókát.

Pocsék az időzítés.

Nem érünk rá: össze kell szednem Misát, hogy elkísérhessük Katát az alapítványhoz, ahol már várnak ránk.

Az utóbbi pár napban bepótoltam a lemaradásaimat: végignéztem pár műsorát, elolvastam két új és egy korábbi cikket, és még azt a vele készült beszélgetést is végigszenvedtem, ahol a lófogú műsorvezetőnő szaftos magánéleti részleteket akart kitaposni belőle – amikre én is kíváncsi lettem volna.

Úgy beszéltek meg, hogy az óvoda elől startolunk, nagyjából két perc múlva; vagyis ha engem elnyel ez a szoba, jeleznem kell Katának, hogy nem futamodtam meg, csak elkaptak; ami rendszeresen előfordult, főleg azokon a ritka délutánokon, amikor nem az utolsó utáni pillanatban sikerül érkeznem.

Hol a fiam, és mit akar tőlem ez a két vetési varjú?

Véradásra buzdítanának?

Emelkedik a tandíj?

Az egyikük anyám korabeli lehetett, mélyen ülő szemekkel, kék műanyag gyöngyökből fűzött nyaklánccal és fülbevalóval, valamint a széken szétterülő, terebélyes combokkal. A másik egy kissé aszott, vállig érő hajú fiatal nő keresztel a nyakában, akinek úgy tikkel az egyik szeme, hogy vonzza a tekintetet.

– Foglaljon helyet.

Harmadiknak befutott Márta a húsz évvel ezelőtti kopogós klumpájában, és sűrű magyarázkodásba fogott.

– Balázs, a hölgy dr. Körmendi Ágnes, szurdológus, ő pedig Mészáros Laura, az óvoda szurdolopedagógiai munkatársa. Az úriember Vozár Misi édesapja.

– Nem szeretnék sokáig rabolni az idejét, de van pár dolog a kisfiával kapcsolatosan, amiről mindenképpen szeretnék, ha tudna – vette át a szót ez az Ágnes, és vastag nyakán megigazította a szoros bizsut, mielőtt megfullad tőle. – A múlt héten volt esedékes a gyerekek általános egészségi állapotának negyedéves felülvizsgálata, ahol...

Sajnos...

A tököm tele a sajnosokkal!

Sajnos a Down-szindrómás gyerekek egy részére jellemző...

Az egész ijesztően hasonlított arra, amikor Misa születése után behívtak konzíliumra.

A kisfia megkésett beszédfejlődésének nem csak értelmi okai vannak...

Már izzadt is a tenyerem, a homlokom, és elvesztettem a fonalat.

Csontvezetékes hallás...

Légvezetékes hallás...

Nem igazán biztató eredmények...

Agyi eredet...

Idegi halláscsökkenés...

A beszámoló alatt öntudatlanul bólogattam, de ez a sok egymás után hajigált szó jobban fájt, mint annak a gorillának a pofonja a játszótéren.

Bizonytalan kilátások...

Folyamatos monitorozás...

Már az se rémlik, hogy köszöntem meg a segítségüket és tántorogtam ki a teremből.

Alig álltam a lábamon.

Összefolyt előttem a gyerekzsivaj, a cipők hangja; a mozdulatok, a nevetések; a formák és a színek.

Ha nem támaszkodtam volna az ablakpárkányon, szétcsúsztam volna, ráadásul betegesen hiányzott, hogy rágyújtsak.

Először azt hittem, hogy az óvodakaput kitaró, copfos, farmerdzsekis lány egy tini, valamelyik gyerek nővére, aki keresztülnéz rajtam, de nem nézett keresztül, és nem tini volt.

Hanem Kata.

Velem ellentétben úgy tűnt, teli van energiával; olyan lendületesen haladt felém, hogy még a haja is kibomlott az összeügyetlenkedett copfból.

– Siettem, ahogy tudtam – szájába vette a csatot, amíg újra összefogta a haját –, de a Péter feltartóztatott. Minden erejével azon volt, hogy ma ne érjek ide. – Lefagyott. – Hú, de sápadt vagy.

Beletelt egy kis időbe, mire kinyögtem az okát.

– A hallása... nem hall minket rendesen, érted... – Az ablak felé fordultam, és úgy tettem, mint akinek bántja a szemét a nap.

Lehorgasztottam a fejem.

Hirtelen átértékelődött bennem minden eddigi önáltatás, miszerint Misa egyre jobban fejlődik; idő kérdése, és beszélni kezd; jót tesz neki a közeg, a fejlesztések, lassan felzárkózik oda, ahol papírforma szerint tartania kéne.

– Nem is hallja teljesen a hülye apját...

Köztünk döbbent csend; körülöttünk kiabálás, szaladgálás, szülői intelmek.

Siess, kisfiam, öltözz gyorsabban, kislányom.

Kata közelebb lépett, és biztatóan megsimogatta a hátam, amitől belém hasított, hogy ezt azért mégse kéne; még a végén beveszem a csalit, és elhiszem, hogy mégis szorult belé némi megbánás azért, amiért otthagytam.

– Fújjuk le ezt a mait. – Nem válaszoltam. Nem állt szándékomban elrontani ezt a dobását, sem a debütálását műsorszerkesztőként. – De, Balázs, fújjuk le. Vagy halasszuk el. Nem probléma, megértem. Vagy megkeresem őket egyedül, és bedumálom magam valahogy. Te már így is túl sokat tettél. Az adósod vagyok.

Látszik, hogy milyen felszínesen ismer.

Ha egyszer megígérek valamit, tartom a szavamat.

– Megkeresem a gyereket.

Magára hagytam, és minden terembe benéztem, ott van-e a fiam.

Téptem fel az ajtókat, mint egy őrült.

Ötös terem.

Margaréta terem.

Csiga csoport.

Hetes terem.

Akármicsoda csoport.

Felismerhetetlen az ajtón a rajz, bármi lehet: csimpánz, úrhajós, autóversenyző.

Még elnézést se kértem, hogy bocs, téves, csak a kis szőke downost keresem, akinek mindig kipirult az arca; aki előretolja a nyelvét, úgy csodálkozik rá a külvilágra; akinek hiába ejted ki hússzor a nevét, nemcsak azért nem reagál, mert olyan, amilyen, hanem, mint kiderült, más komoly gondok is felmerülnek nála.

A folyosó végén találtam rá, a tizenegyed teremben; játszott volna még, de leguggoltam elé, és lefejtetem a tömpe kis ujjait az egyik, napocskával megjelölt építőkockáról.

Még az se zavart, hogy elfelejtettem köszönni az óvónőnek, sem az, hogy Misa nem foglalkozik vele, hogy megjött érte az apja.

Ellentmondást nem tűrve felkaptam, megtámasztottam a fenekénél és magamhoz szorítottam, ő meg nem értette,

miért szakítom el a játékoktól ilyen hirtelen, és miért nem jöhet a saját lábán; úgy sírva is fakadt, hogy tiszta könny lett az ingem gallérja.

Eszembe jutott, milyen nehézkesen tanult meg sírni, és milyen soká; hónapokig csak nyivákolt, mint egy kölyökmacska.

Hagytam, hogy összekönnyezze az arcomat; hogy ő sírjon helyettem is.

Mert én képtelen vagyok.

A hangját visszhangozták a folyosó falai.

Végighüppögte és dűnnyögte az autóutat; még az se hatotta meg, hogy a rég nem látott Kata néni ül mellettem, akit a legkevésbé sem érdekel a kapálózása: mielőtt becsatoltam Misát a gyerekülésbe, pusztit nyomott a fejére.

Hiába mondtam a gyerekeknek már az elején, hogy köszönjön neki szépen, vagy legalább integessen, ahogy szokott; semmi.

Láthatóan időre volt szüksége, hogy megnyugodjon, és előszedje őt az emlékeiből.

Kata egész út alatt mosolygott rá, beszélt hozzá, majd visszafordult, és üveges szemekkel meredt előre.

– Utál – állapította meg borúsan.

Mogorván rámordultam.

– Fejezd már be. – Ez talán kissé erős volt, de már nem szívhattam csak úgy vissza. Az egész napos migrén és a friss diagnózis betették nálam a kaput, nem beszélve

arról, milyen abszurd, hogy épp őt fuvarozom. – Nem is tudja, hogy kell valakit utálni. – Éleset kanyarodtam, hátha az felrázza egy kicsit. – Kiestél az életéből egy ideje. Ezt semmilyen gyerek nem tolerálja – esetünkben az apja se igazán; de ezt inkább csak gondoltam. – Mit vártál, majd örömtáncot jár, ha meglát? – Igyekeztem finomítani a mondandómon, de egyre inkább belelovaltam magam a kioktatásába. – Ne sértődj meg, de – megígérte, hogy nem teszi – nem vehetsz elő mindenkit akkor, amikor épp olyanod van. Ez legfeljebb a kutyáknál jön be. Az emberek nagy részénél nem.

Belefáradtam a korholásába, vagy a sérelmeim felhánytorgatásába.

Leparkoltam az alapítvány parkolójában, kiszabadítottam Misát a gyerekülés fogságából, és végre behajtottam rajta a jól megérdemelt, fél arcomat beborító nyelvest:

– Hol van apád puszija? – Visszaeresztettem a talajra, megtörölköztem a dzsekim ujjában, majd újra felvettem Katával a szemkontaktust, és a bejáratra mutattam. – Először Julcsinak mutatlak be. – Bal kezemben Misáét szorongatva löktem be az alapítvány ajtaját. – Nagydarab, tiszta izom, tündér egy downos csaj. Ő tartja a mozgásos foglalkozások egy részét. Misa imádja. Autentikusabb interjúalanyt nála nem találsz.

Julcsi a tornaterem ajtajában várt minket, tapadós edzőnadrágban és topban. Nehezen tudtam volna megítélni, melyikük az izgatottabb, ő vagy a

műsorvezetőnők gyöngye.

– Nem hiszem el, hogy itt vagy! – tegezte le azonnal lelkesen a meghökkent Katát, és már meg is ölelte. – Én Júlia vagyok. Julcsi. – Ahogy láttam, Katának is időbe telt, hogy megszokja a leendő riportalany nehézkes artikulációját; talán azon töprengett, szükség lesz-e feliratra. – Régen láttam már a Misi apukája bácsit is. – Julcsi megszorogtatott engem is, majd Misán volt a sor. – Édes Misi baba! – Felkapta és összepuszilgatta Misát. – Ja-aj, annyira szeret téged a te Júlia nénid. – Letette a kisfiamat, és nem vette le a szemét rólam és Katáról. – Szerelmesek vagytok? – Elhúzta a száját. – Mint én meg Leó. – Nem cáfoltam meg, bármennyire is mellélőtt ezzel. – Leó elvesz nyáron. Leszek felesége, ő meg a férjem.

– Nocsak, gratulálok!

– Kösz. Te neked nem lesz fér... feleséged ő? – utalt Katára. – Ha lesz, engemet is meghívhattok. Az ünnep lesz. – Kitűnően értett hozzá, hogy hozzon kínos helyzetbe. – Húslevest viszed még?

– Nem, már nem.

– És nem unod?

– Már nem viszem.

– Mást viszel? – Megint barátságosan Katára mosolygott. – Te olyan szép vagy. – Rám mutatott. – Neki meg még mindig kevés a haja. – Nevetett. – Ragasszatok rá még. Így fázik. – A szakállamhoz nyúlt. – Ez is rövid. Misi! Neked is lesz ilyen kis szőr a' álladon, ha megnőlsz? – Csapongott hármunk között; újra Katán volt a sor. –

Szokom nézni a műsort. Olyan szép vagy. Szőke. –
Megsimította Kata haját. – Vártalak. Segítetek. – Szünetet
tartott. – Kati?

– Igen?

– Kamerától félek kicsit.

– Nincs mitől félned, az operatőreink nagyon kedvesek.

– Kata elbűvölten nézte Julcsit és a lábához bújó Misát,
valamint a nyitott tornaterem ajtaján át az éppen zajló
foglalkozáson gyakorlatot végző downosokat. Talán az ő
fejében is az járt, mint az enyémben: hogy milyen
hihetetlenül hasonlóak. – Nem lesz hosszú beszélgetés.
Legfeljebb pár mondat.

– Az jó, mert nem beszélek olyan jól. – Közel hajolt
hozzá, és az arcába suttogott. – De értek mindent!

– Nagyon-nagyon jól beszélsz.

Julcsi elpirult, és eltakarta az arcát, mint aki nem bír
megbirkózni ennyi udvariassággal.

– Leó jobban beszél. – Felkacagott. – Én meg jobban
tornázom. Ő azt nem tud, nem-nem! Elesik. Betöri a' orrát
mindig. Nem jól mozog a Leó. Nem ügyes!

– Jön érted ma?

– Ki jön?

– Leó.

– Ó, igen – mandulaszemeiben vidám tűz égett –,
mindig jön elém, mert nagyon szeret engem.

– Rendes srác lehet – mondta Kata.

– Igen – Julcsi büszkén kidüllesztette a mellét –, azért
lesz az esküvő.

– Hol lesz?

– Hol?...

– Az esküvőtök. Hol lesz?

– Itt – mutatott körbe. – Amikor a Misi apukája futott, és nyert sok pénzt, mert futott, ajándékba adta ide. Lett egy kert. Szép nagy, zöld, azt csinálták sokat. És hangosan. Hely van már. Galambok lesznek. Szereted a galambokat? – Életemben nem hallottam őt ennyit beszélni, és ilyen lelkesen rácuppanni valakire. – Neked is kellene galambok, Kati.

– Hát, ami azt illeti...

– Pedig fehérék! Nem csipognak. Galambok... azok nem. Burrognak. Odaadom őket szívesen. Ha lesz esküvő. – Kata feje tiszta vörös lett. Feladta, és belém kapaszkodott, hogy mentsem meg, de én kitűnően szórakoztam a műsoron. – Vele mi van? Csöndes. – Julcsi megtámaszkodott a térdén Misi előtt. – Elrontottak tégedet a’ oviban, Misi? Vagy a’ apukád megszidott, mert rossz kisfiú voltál?

– Nem jó a hallása sajnós. – Nem is tudom, miért mesélek el ilyesmit neki, aki úgyse...

– Nem hall? – szörnyedt el Julcsi.

– De igen, csak nem olyan jól, mint hittük. – Most én kapaszkodtam Katába. – Még bizonytalan, mi lesz. Nézik a... – tendencia helyett más szót kerestem – az eredményeit. Ha nem lesz jó, lehet, hogy kap egy... hallókészüléket. – Mintha egy nagy tehertől szabadultam volna meg, ahogy beavattam.

– És akkor a készülék majd ad neki majd hangokat?
– Remélem.
– Hú. – Elkomorodott. – Rajt' lesz a fülén?
– A füle mögött.
– Mögötte? – A füle mögé nyúlt. – Az nem jó, ha ott mögötte. – Felszabadult a tornaterem, így egyben a hely is, hogy Kata és Julcsi előzetesen váltsanak pár szót. – Gyere, Kati. – Határozottan megfogta Kata karját, és magával húzta. – Beszéljünk.

Amíg nyakamban Misával vártunk a tornaterem előtt, és folyamatosan sétáltam vele, hogy mindent lásson odafönről, Vera néni is előkerült.

Rövidre nyírt haja és szögletes vonásai ellenére mit sem változott az elmúlt hónapok alatt.

– Olyan hálásak vagyunk magának! – Felnyúlt Misa kezéért, aki megfogta az ujját, és rámosolygott. – Fantasztikus! futott. És most rajtunk a sor, hogy megtegyük, amit kér. Miről lenne pontosan szó?

Bekukkantottam a tornaterembe.

– Igazából... neki kéne egy kis támogatás.

Ekkor realizálta, kiről és miről van szó.

– Komolyan mondja? – Nem tetszett nekem ez a grimasz. – Én úgy emlékszem, de javítson ki, ha tévedek, hogy ez a hölgy nagyon csúnyán beszélt önnel tavaly abban a műsorban.

– Az már a múlt. – Úgy döntöttem, bevetem a szuperképességemet, és nyakamban a cipőjével az apját

rugdosó gyerekkel, kezemben a két lábával tanácstalan képet vágok. – Kérem, Vera. Fontos ez nekünk. Szeretnénk, ha az ország egy kicsit nyitottabban kezelne minket. Nem jutott eszembe jobb, mint magukat felkeresni. Misa is még mindig ragaszkodik itt mindenhez és mindenkire. Innen indultunk. És ide is érünk időről időre vissza.

– Értse meg, Balázs... nem szeretnénk, ha az alapítvány pórul járna. – Meghányta-vetette magában a dolgokat, és közben nem vette le a szemét a fejem búbján doboló kisfiamról; mint aki attól tart, fennakadunk az ajtóban. – Ám legyen. Legyen, mert én egyszerűen nem tudok nemet mondani magának azok után, amit értünk tett. – Kerek szemek, elkeseredett szemöldök bejött; vagy sokkal inkább az, hogy ha halványodtak is a zúzódásaim, nem tűntek el teljesen; inkább nem kérdezett rá, honnan szereztem őket. – De van egy kikötésem. Előtte beszélni szeretnék én is a riporterrel. És előzetesen ismernem kell a kérdéseit. – Fél lábbal a tornaterembe lépett, de vissza is fordult onnan. – És, mielőtt elfelejteném, Balázs: a felvétel nem mehet ki, amíg a kuratórium elnöke nem adja rá az áldását.

A játszótéri jobb horog nyomai a létező összes színárnyalatot felvették, majd lassan gyógyulásnak indultak; egyik délután épp a kávégépet fejtem az irodai konyhában, és azt próbálgattam, ki tudom-e teljesen nyitni a számat, vagy belehasít-e még a fájdalom az állkapcsomba, amikor rezgett a farzsebemben a telefonom.

Az óvoda keresett.

Valahányszor meglátom ezt a számat a híváslistában, félrever a szívem, mint egy ócska régi harang, és minden bajom van.

Idő előtt kaptam el a kávégépről a cég logójával díszített bögrémet; a maradék kávé a tálcára folyt.

– Vozár Balázs – hadartam, remélve, hogy nem beteg a gyerek.

Francba, nem tudom, akkor mit csinálok: anyámat úgy kell levadászni, fél lábbal Pápán van, félig a Kökin, én meg nem mehetek betegszabira, épp most, amikor a kellős közepén vagyunk egy új, holland számlázási program bevezetésének.

– Jó napot, Balázs, Végh Bernadett vagyok, Misa óvónője. – Beletelt egy pár másodpercbe, mire leesett,

hogy Betti néni az. – Nem tudom, jó időben zavarom-e.

Körbetekintettem; a beosztottjaim épp egy kosárnyi gyümölcszel zsonglórkodtek a konyhaasztalnál.

– Az attól függ. – Odébb araszoltam, hogy ne lássák, ha esetleg önként verem a falba a fejem.

– Tényleg nem szeretném zavarni, csak érdeklődnék, hogy... – zavartan nevetgélt, amiből azt a következtetést vontam le, hogy senki nincs életveszélyben – van-e esetleg másik kutyus, akivel Misa aludni szeret. – Gyanakodva megérdeklődtem, hogy ugyan miért fontos ez, mire kibökte: – Az övét sajnos... sajnos elvette pár nagycsoportos kisfiú, amíg aludt.

– Na és, adják neki vissza. – Képes azért felhívni, hogy Vuvut elkobozták.

Az ész megáll.

– Az a gond, hogy sajnos... nem tudjuk visszaadni neki, különben nem is kerestem volna ilyesmi miatt – folytatta a kínos kacarászást –, ugyanis... megsemmisült.

Megsemmisült.

– Hogy? – Ez viszont óriási nagy baj.

Nem is sejti, mennyire.

Annyira, hogy azonnal leizzadtam.

Lehet, hogy ő elbagatellizálja, hogy ez csak egy játékszer, ami pótolható, de az hótziher, hogy én nem húzom sokáig Vuvu nélkül.

Vuvu egy égből aláhullott istenség; egy hős, egy arkangyal, egy totem; egy avatar, aki helyettesít engem, amíg én a saját ágyamban alszom, és nem valami torz

pózban, a kiságyról lelógva.

– A gyerekek sajnos elég brutális tréfát űztek velem az udvaron... egy kicsit kibebezték. – Egyből *A rettenthetetlen* legendás kivégzési jelenete jutott eszembe, amitől a kávé se csúszott egykönnyen. – A... a többit nem mondom inkább el, de... kérem, ha lát rá lehetőséget, hogy beszerezzen egy másikat, mert ezt megvarrni, megszáritani – akarom én tudni, hogy került nedvesség közelébe? – és végtaghiány nélkül összerakni... felér a lehetetlennel.

A többi összefolyik.

Értse meg, mindent megpróbáltunk, hogy megmentjük.

Misa nagyon sír. Vigasztalhatatlan.

Tudok-e esetleg előbb menni ma érte.

Kivételesen.

Nem érti. Ha előbb is megyek, nincs nálam plüsskutya.

Akkor vegyek útközben egy másikat.

Honnan, mikor, milyen?!

Visszahúzódtam az irodába, és pánikszerűen keresgéltem a neten, bízva benne, hogy a főnök nem toppan a hátam mögé a legváratlanabb pillanatban.

Esküszöm, azt se szégyellném jobban, ha pornónézésen kapnának.

Plüsskuttyák. Mindenféle fajta plüsskutya.

Dalmata, bulldog, vizsla, anyámkinja.

Egyik se olyan; még csak nem is hasonlít.

A fejem felett lebegett a bárd, hogy Misa mostantól soha többé nem alszik.

Bármennyire is szégyen, egyetlen esélyem maradt.

16:15 ird meg lecci, hol vetted a plusskutyát.

16:15 azonnal szereznem kell egy masikat

16:16 meg ma

16:17 udv, B

16:20 Szia, „B”

16:21 azt nem szereztam, hanem kaptam

16:21 Finnországból küldte egy rajongóm ajándékba

16:22 egyedi kézműves termék.

16:22 azt a kurv@. Mind meghalunk

16:24 szetteptek az adaz gyerekek az oviban

16:24 Misa nem alszik nélküle

16:25 HELP!!

16:30 Meglátom, mit tehetek

16:31 Pár napig kibírjátok?

Erről ennyit.

Ideje felkészülni a legrosszabbra.

* * *

Az elkövetkezendő pár napban Misa égen-földön kereste otthon a kutyát.

Pityergett kicsit, az ágya alatt kutatott; könyörgött, hogy paa, egyfolytában emlegette a néhai, megboldogult Vuvut, majd elfelejtette, hogy már kereste az ágy alatt, és újra nekiveselkedett.

Eleinte még asszisztáltam ehhez a színjátékhoz, és

eljátszottam, hogy együtt keressük, de huszadjára már szétment a térdem.

Misa úgy elbújt az ágy alatt, hogy attól tartottam, beszorul, és emelhetem le róla az egésztestet.

Benyújtottam a karomat.

– Fogd meg a kezem. – Én oda sehogy se férek be, hiába lapulok le. – Visszaszerezzük valahogy a kutyádat, csak fogd már meg.

Hason csúszva húztam ki; a lendülettől majdnem hátraestem.

Belecsimpaszkodott a pólómba, és világfájdalmában a mellkasomnak ütögette a fejét.

Hiába is próbálkoztam elterelni a figyelmét vonatokkal, rajzfilmekkel, vagy azzal, hogy a vérszegény gasztronómiai kompetenciáimmal gofrit süssek neki; egyre vigasztalhatatlanabbá vált.

Ott tartottam, hogy feladom; pedig még azt is megengedtem, hogy az ágyban egyen, de hiába.

Az óvónők is bepróbálkoztak egy fehér plüsskutyával, másnap meg egy barnával, de egyik se az volt.

A finn.

Misa nyelte a könnyeit, én szitkozódtam, benyomtam neki YouTube-on egy kis lagymatag indie-t, hátha attól lenyugszik, de még így is hallottam, hogy rikoltozik a kaputelefon.

Talán a gyermekvédelmiskék azok.

Bele se szóltam, csak rányomtam a kulcs-gombra.

Biztos felnyomtak a szomszédságból, amiért hangos a

basszus, zokog a gyerek és mocskos a szám; az egész lakóház tudja, hogy DS-kisfiút nevelek, mégis akadtak köztük bőven olyanok, akik szerint fegyelmezési gondjaim akadtak.

Csak az ajtóban rostokoló Katától nyugodtam meg valamennyire.

Ugyanis Vuvu hú mását szorongatta maga előtt.

Én apám hosszú ujjú, két számmal nagyobb flanelingét viseltem a kényelmes otthoni sokzsebes gatyámmal, ő ballonkabátot és tavaszias rövid szoknyát.

– Na, mit szólsz? – Büszkén kinyújtotta a karját, és átadta a játékot, amit az első dolgom volt formára nyomkodni, és összehorzolni a szőrét; még a fülét is megrágcsáltam egy kicsit, hogy a megviseltség látszatát keltse, majd első ötlettől vezérelve hálából lenyomtam egy csattanós pusztit Katának. – Felhívtam a finn ismerősömet, aki küldte tavaly, kértem, hogy menjen el megint abba a kézzel varrt játékokat áruló üzletbe, ahol az eredetit vette, mondtam, hogy előre utalok, csak lehetőleg azonnal adja fel expressz küldeményként.

Nagy jókedvemben még azt is felvettem, hogy esetleg bejöhethetne.

– Miért nem adod oda te?

Nevetett.

– Miután megrágtad? Felejtsd el!

Megtöröltem a pólómban, és a kezébe nyomtam.

– Így már megfelel?

Visszavette az új Vuvut, és elszántan lépte át vele a

küszöböt; még arra a kis időre se engedte el, amíg lerúgta a csizmáját.

Misa nem akart hinni a kisírt szemének: nemcsak látogató érkezett hozzá lefekvés előtt, aki érdekelte is, mert kimondta a neve első szótagját, hosszan megnyújtva az a-t a végén, de egyben hős is jött a személyében, aki egy rögtönzött mesét körített Vuvu rejtélyes eltűnéséhez: eszerint csak körülnézett egy kicsit a városban, amíg ő aludt, és nem talált haza, mert kíváncsiságból felszállt a hetvenkettes trolira, amin addig hánykolódott, amíg ő rá nem bukkant és haza nem hozta.

– Jegyeket-bérleteket nem kértek tőle? – vettem oda az ajtóból.

– Nem, képzeld – húzta fel az orrát Kata –, mert olyan kicsi, hogy nem vette észre se a trolivezető, se az utasok, hogy felszállt.

Amíg ő lefoglalta a gyereket este a kishálóban, kitergettem, és kipakoltam a mosogatógépet.

Mindháromunknak hosszú napja volt.

Még úgy is hallottam a nevetésüket, hogy zörögtem a tányérokkal.

Húsz perc alatt végre végeztem, és bementem hozzájuk, hogy mi ez a csend.

Kata az ágy mellett ült a földön, észre se véve, hogy nézem, ahogy Misa haját simogatja, aki a régi-új kutyáját a hóna alá szorítva aludt.

A lélegzetünkön kívül csak a kinti forgalom zaja hallatszott, rajtam pedig fura érzés lett úrrá.

Ahogy elnéztem a két szőke fejet egymás mellett, ráéreztem, hogy Misa halláscsökkenése, a munkahelyi strapa és a zúzódásaim ellenére talán mégiscsak lesz erőm mindennel megbirkózni.

Ha csak kisebb villanásokban is, de kezdett összeállni bennem egy kép Katáról, akivel ez az eddigi kevés közösen eltöltött idő percről percre és óráról órára egyre inkább összekötött.

A lakásom, amit a válásom óta inkább küzdőtér, mint otthon, aznap egy csapásra megtelt női hanggal, nevetéssel.

Eszembe jutott Nelli és Laci legutóbbi üzenete, amiben óvatosságra intenek.

Ugyan hogy a fenébe lehetnék óvatos; amikor Kata és én újra felvettük egymással a kapcsolatot, vállaltam, hogy sérülök.

Mint az ejtőernyős ugrásnál.

Vagy sikerül, vagy nem.

Ha nem, még mindig fennakadhatok egy fa lombjában, és megúszhatom a teljes becsapódást.

Túl hangosan vehettem a levegőt, mert Kata észbe kapott.

Abba is hagyta Misa cirógatását.

Nesztelenül felkelt a földről, puha léptekkel az előszobába sietett, és felhúzta a csizmáját.

Némán lekísértem a lépcsőházba, egészen a kapu elé.

Amit még nem nyitottunk ki.

Helyette megálltunk előtte, egymással szemben, és nem

mozdultunk.

Még a mozgásérzékelős lámpa is lekapcsolt.

– Maradhattál volna még. – A hangomat visszhangozta a komor lépcsőház.

– Azért ez vicces, nem? – Egyik lábáról a másikra állt. – Előbb az ellenséged voltam, aztán a szeretőd, most meg...

– komolyra váltott. – Egy lépcsőfok kimaradt. Vagy inkább csak félbe. Lehet, hogy azt kéne megtámogatnunk egy kicsit. – Még a félhomályban is láttam, hogy mosolyog a szeme. – A barátságunkét.

Muszáj volt elvgyorodnom, és visszarángatnom a rideg valóságba.

– Talán ha nem miniszoknyában állítanál be ide, nem akarnálak felcipelni és belenyomni a matracba.

– Gyagyás vagy.

– Én vagyok gyagyás? – Vettem a bátorságot, és lassan megsimogattam az arcát.

Mintha ez a finom bőre is csak azért létezne, hogy hozzáérjek.

Az orra íve.

A szája formája.

– Igen, te. – Lehunyta a szemét.

A térdemet berogyasztottam, hogy a homlokomat az övének dönthessem.

Így maradtunk egy darabig; amíg fel nem adtam.

Magamhoz húztam, a fejét az állam alá, a mellét a mellkasomnak szorítottam.

Ahogy a karját a derekam köré fonta és teleszuszogta az

ingemet, hülye módon úgy éreztem, ezúttal minden a helyén, és minden a legnagyobb rendben van.

A *haviegy* kocsmázás átalakult kisgyerekes, otthoni *haviegyre*; szombat este nemcsak Katát hívtam át, hanem Laci és Nelli is beállítottak a gyerekekkel.

Danika az anyján aludt a hordozóban, Sári az apja kezét szorongatva elmotyogott egy félnéma *cókolomot*, és Abigél...

Abigél kisebb sokkot kapott, amikor meglátta mögöttem a copfos, sminktelen Katát a feltolt olvasószemüvegével.

– Köszönj szépen, kicsim, a néninek. – Nelli is kissé hűvösen nyújtott kezét Katának. – Nelli. Nelli a... fősuliról.

– Császár Katinka. – Ha jól rémlik, soha nem mutatkozott még be így. – A... pár utcával odébbról.

– Ne viccelj, téged mindenki ismer.

– Mi pedig már találkoztunk. – Kata egészen megörült Lacinak; végre egy ismerős. – Laci, ugye? Emlékszem ám... bölcs idézetek, gólyaláb, profi pelenkázás...

Nelli erre felkapta a fejét; még azzal se törődött, hogy Abigél rángatja a felsőjét, hogy most azonnal mondani akar neki valamit.

Mielőtt kitört volna a háború vagy valamelyikük rázendítene, megsürgettem őket, hogy vegyék le a cipőjüket.

Ennyi vendégpapucs ugyan nincs, és a rendrakás is elmaradt, de remélhetőleg hozzá vannak szokva a szétdobált kisautókhöz, aminél jobban nem fáj semmi, ha teljes testsúllyal lép rájuk az ember.

– Gyertek már be. Kata összeütött egy hadseregre való palacsintát. – Megborzoltam Abigél haját. – Melyik a kedvenced? Kakaós, lekváros?

– Egyik sem! – Összefonta a karjait. Még a pöttyös szoknyáját se pörgette meg nekem, hogy megdicsérjem, milyen szép.

Laci alig fogott fel valamit a körülötte zajló eseményekből; röhögve leszedett a szakállamról egy hófehér kutyaszőrt.

– Kata ruhájáról szálldosnak át rám. Szerzek végre egy önjáró porszívót.

– Olyat inkább ne vegyél! – figyelmeztetett kajánul. – Dani egyszer a szoba közepére tett le egy... egy kisebb csomagot, a mi zsírúj, önjáró porszívónk meg, hát... – Nelli felsikkantott, hogy hallgasson, mert undorító lesz, de folytatta – szétkente az egész lakásban, és csupa sz...

– *Cupa* kaki lett minden! – fejezte be Sári büszkén.

Laci lepakolt az asztalra egy rekesz sört, feltűnés nélkül vizslatta Kata hátsóját, míg én az egyik karomon Misával keresgéltem a sörnyitót a fiókban, és a gyerek szájába tömtem egy fél palacsintát.

Átmentem a hálóba, mert anya hívott telefonon. Eldaráltam, hogy itt vannak a barátaim, beleértve Katát is; arra számítottam, hogy megkapom, hogy kisfiam, hát

másodszor is belelépsz ugyanabba a csapdába, semmit se tanultál a helyzetből, és már éreztem a suhintást a fejemen, de meglepő módon csak annyit mondott, hogy *csak ne bántsátok egymást.*

Amint visszaértem az étkezőbe, Abi megsértődött Katára, amiért véletlenül közénk lépett; elszaladt és bezárkózott a fürdőszobába, én meg Nelli kezébe nyomtam egy tiszta tányért.

– Egy szerencséd van. – Körkörös mozdulatokkal simogatta a rajta csüngő Danikát, és bármennyire is küzdött ellene, már el is mosolyodott; még a kék madártoll fülbevalói is belerezzentek. – Hogy hosszú idő után először látlak ilyennek. És ha ehhez ő kell... – Elnézően szemrevételezte Katát, és bizonyára megállapította, milyen csapnivaló háziasszony, mert épp akkor ejtett le a lába elé egy köteg szalvétát.

Leeresztettem a karomon ülő Misát, hogy lehajoljak segíteni Katának.

– Kösz. – Halványan mosolygott.

A kezünk félig véletlenül összeért.

A hátamon éreztem a barátaim kíváncsi tekintetét.

Danika felriadt, sírt és cicit követelt, Laci hiába kopogott a fürdőszobaajtón, hogy kicsalogassa az összetört Abit, Sári pedig Katának mutogatta az öreg nyugdíjazott póniját.

– Abigél! Nem mondom többször! – Laci hiába rángatta a kilincset; úgy tűnik, Abi elég rafkós ahhoz, hogy kulcsra zárja az ajtót.

– Oké, Balázs bácsi – taszigált oda Nelli –, te jössz: *csinálj már valamit!*

Közben Sári Katának panaszkodott:

– Pipilnem kell!

Megkértem a többieket, hagyjanak egy kicsit kettesben minket Abigéllal; Kata kísérje el a vécére Sárit, ne felejtse el rátenni a szűkítőt, a vécére, nem Sárira, valamelyikük figyeljen Misára, amíg én leguggolok a fürdőszobaajtó elé, és nem mozdulok onnan, amíg ki nem csalogatom valamivel azt a makacs gyereket.

– Abi. – Duzzogó csend. – A szüleid aggódnak. Nyisd ki szépen, és vacsorázzunk meg. Együtt.

– Nem akarok! – Amikor megérdeklődtem, mégis miért nem akar velem vacsorázni, azt válaszolta: – Mert ha te szomorú lennél, én megvigasztalnálak!

Sóhajtottam.

– Én is megvigasztallak. Csak szépen tekerd el azt a kulcsot. Jó erősen. – Reméltem, hogy ha bezárni be tudta, kinyitni is képes lesz, különben az első kisgyerekes *havi*gy örömeire betörhetem a fürdő ajtaját.

– Megígéred?

– Megígérem.

A kulcs megadóan fordult egyet a zárban.

Én megkönnyebbülve, Abigél nedves szemmel és leszegett fejjel bámult rám.

Most mi a francot csináljak?

Mégis mit ért azon egy foghíjas hétéves, hogy vigasztaljam meg?

– A néni miért van itt? – kérdezte halkán.

Franc.

Azt ígértem, megvigasztalom, a kérdés az, hogyan.

Van egy dolog, ami Misánál eddig kitűnően bevált.

– Idejössz egy ölelésre? – Nála is működött, mert boldogan hozzám szaladt. – Nincs harag? – Megrázta a fejét. – Akkor jó.

Nelli nyugtázta, hogy kiszabadítottam a nagyobbik lányát és átmenetileg összeragasztottam az apró darabkákra tört szívét, úgyhogy elbújt a hálóban szoptatni, Sári és Misa az asztal alatt abajgatták szerencsétlen Füget, amíg Laci, Kata meg én felnyitottunk egy-egy üveg sört; Kocsányoséknál úgyis az asszony vezet.

– És, Kati, mesélsz nekünk valami izgi kulisszatitkot? – Laci lehúzott egyhuzamban vagy öt kortyot. – Néztük az Adorjános műsort. Amíg Saci ki nem találta, hogy neki azonnal kell egy nyomorult kutya, lehetőleg az a randa mopsz, aminek, izé, a tréner szerint néha kiesik a szeme, és vissza kell tenni a helyére. Utána... utána már nem néztük.

– Mire vagy kíváncsi? – Kata bizonyára unta, hogy akik nem a tévénél dolgoznak, rendszeresen ilyesmiről faggatják. Épp előző este újságolta nekem, hogy a barátnői is egyfolytában olyasmiről érdeklődnek, ami számára nem más, mint szürke hétköznapi.

– Milyen ez az Adorján? Jó csávó? – A haverom visszanyelt egy böfögést. – Nekem olyan elvontnak tűnik. Az persze látszik rajta, hogy érti a dolgát.

– Érti, igen. – Kata a sörösüveget forgatta, és nem nézett rá.

– Van ennek egyáltalán felesége?

– Felesége, az nincs. – Rám pillantott, talán, hogy mentsem ki; de miért tenném?

– Nemzeti gyásznapi volt, amikor lekerült a képernyőről – horkantott fel Laci. – A nejemnek eléggé bejön.

– Neked is? – Kata azonban nem volt vevő a poénomra, pedig még a vállát is átkaroltam.

Udvariasan bocsánatot kért, és otthagytott minket a palacsintahegyek és a sörök társaságában.

– Mi rosszat mondtam? – mutatott magára Laci.

Nem tetszett, hogy Kata ilyen furán reagál.

– Szerintem semmit. – Letettem a sört. – Figyelsz a...

– Persze, figyelek a srácainkra.

Katára a fürdőszobában találtam rá a tükör előtt; úgy tűnik, ma minden nő ide menekül előlem.

– Most mi bajod? – kérdeztem élesen. – Nem mindegy, kinek jön be ez a...

Baszki, ennyire idióta még én se vagyok.

Csak most esik le.

Miért nem láttam eddig a reakcióján?

Nem akartam látni, vagy ennyire vak vagyok?

Elcsendesedtem.

– Viszonyod volt vele.

Nem válaszolt.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, és sóhajtott.

– Nem... nem akarok erről beszélni.

Ennyi.

Nem akar róla beszélni.

Mi derül még ki?

A szívem ijesztően gyorsan vert – már megint.

Ideje a lényegre térni.

– Miatta hagytál el tavaly?

– Nem. – Megismételte, már hangosabban: – Nem!

A fejemet a falnak nyomtam; csend állt be közénk.

Tartottam tőle, hogy olyat mondok, amit egy életre megbánok, de nem fért a fejembe, miért tette.

– Azért csináltad, mert ismert? Mint te?

– Mert... mert azt hittem, van bennünk közös.

– Közös...

– Azt *hittem*. De nincs. – Nekinyomott az ajtónak. Úgy simult a hátamnak, mintha nem tudná, mit vált ki belőlem; vagy nagyon is tudná. – Két hét alatt lerendeztem ezt köztünk a Gáborral. – Neki már csak „a Gábor”. – De főleg magamban. Jóval utánad történt ez. – Jóval utánam... legfeljebb pár héttel lehetett utánam. – Ne legyen benned emiatt tüske, kérlek...

Tüske?

Haha!

Nem bennem van tüske, sokkal inkább benne volt... bármi, ami hasonló egy tüskéhez!

Ha csak elképzelem, hogy rámászik az a tapír...

Még a fületem is befogtam, hogy ne halljam Kata kitartó magyarázkodását.

Egy rakás szarnak éreztem magam.

Még az is elhagyta a számát, hogy menjen vissza hozzá, és fejezze be, hogy csak húzza az agyamat; hogy egyszer is bőven elég volt a padlóra kerülnöm miatta; hogy neki tavaly én is csak egy kondigép lehettem, akit csak szexre használt; hogy külön jó, hogy a konstruktív ötletének köszönhetően visszavettünk a fokozatból, és nem esünk újra azonnal egymásnak, mert így nyugodtan összefeküdhet azzal, akivel akar, én aztán nem állok az útjába, és nem is tartozik nekem elszámolással.

Hiába jött azzal, hogy semmit se jelentett neki; nem bírtam összekaparni a béka segge alá került egómat.

Egyszerre fogott el a düh és az undor. Legszívesebben szétvertem volna ennek az Adorjának a mocskos, kutyanyálas pofáját.

Misa sírására eszméltünk csak fel.

A többire nem nagyon emlékszem.

Csak arra, hogy Kata kiszalad hozzá, és azon nyomban felkapja a csupa könny, csupa takony kisfiamat, akinek vérzik a térde.

Hogy Sári is rákezd ijedtében.

Hogy Nelli, fél mellén Danikával rohan ki a hálóból, Laci pedig szabadkozik, hogy figyelt ugyan, de olyan gyorsan történt minden, és ahogy Sacival játszottak, Misa elesett.

Kata a kádhoz cipelte a bömbölő gyereket, felgyűrte a nadrágját a térdénél, és lemosta a vért.

– Csst... Nincs semmi baj – súgta a fülébe.

Miután lefertőtlenítette és leragasztotta a sebét, még

percekig ült a csempén, ölében a szipogó Misával, háttal nekünk.

– Hát, te tényleg egy kibaszott mázlista vagy. – Laci megpaskolta a vállamat, és már jött is a soron következő idézet: – *Et non deficient*. Avagy ezt most inkább ne rontsd el.

Miután Laciék elmentek, Kata még ott maradt segíteni.

Épp közösen tettük rendbe a konyhát, amikor valaki a csengőre támaszkodott.

Ilyen némán se pakoltam még be mosogatógépet, vagy töröltem le az asztalt.

Általában fütyörészek, beszélek a gyerekekhez, vagy beteszek valami zenét, mielőtt bekattanok a csendtől és a magánytól, de ezúttal nem volt kedvem egyikhez se.

Misa olyan átéléssel és tátott szájjal nézte a laptopomon dobhártyaszaggató hangerőn lejátszott rajzfilmet az étkezőasztalnál, hogy még pislogni is elfelejtett.

Szegény Misu, ugrott be azonnal.

Talán nem is hallotta a csengőt.

Ki a fene lehet ez ilyen későn?

Lajos bácsi szokott hozni nekünk szalonnát Békésből, de nem ilyenkor.

Anyámnak van kulcsa, és este sose jön, más pedig a kapucsenget használná, nem pedig a bejárati ajtó mellett.

Végigbotorkáltam a sötét előszobán, egészen az ajtóig.

Ha a látogatót zavarja, hogy a nagy takarítási láz

közben atlétára vetkőztem, az legyen az ő baja; akkor egy kicsit sem konyít a hétköznapi esztétikumhoz.

Elfordítottam a kulcsot.

Kitártam az ajtót.

Kitártam, és ott, abban a percben kihagyott a szívverésem.

A hűvös este arcon vágott.

Nem bírtam megszólalni.

Kívülről hallottam, ahogy lélegzem.

Ki-be.

Ki-be.

Kiszökött belőlem minden erő; a nyakamból, a gerincemből, a karomból és a lábamból.

Ki-be.

Ki-be.

A folyosó félhomályában kirajzolódott egy vékony női alak; aki miatt már egyszer, kétszer, százszor átértékeltem mindent.

Az egész nyomorult életemet.

– Mit keresel itt. – Nem kérdeztem; kijelentettem.

Nem érdekelt, hogy hosszú, egyenes, sötétbarna haj keretezte, jól ismert ábrázatát könnyek mossák; hogy nagy, barna szemével ugyanolyan könnyörögve néz rám, mint rég, amitől hányszor, de hányszor megsemmisültem már, messze, a múltban; aminek egy ideig nagyobb hatalma volt felettem, mint bármi másnak.

Ahogy gyerekkacagás hallatszott ki a hálóból, elmosolyodott a könnyein keresztül, mint aki nem is ezen

a bolygón él, és gondolkozás nélkül átlépett volna a küszöbön, ha nem vágódom elé.

Megfogtam a vállánál, és szájbarágósan figyelmeztettem, hogy tűnjön el innen.

Hogy nem akarjuk itt látni.

Mivel egy tapodtat se mozdult, összeszűkül a szemem.

A szomszédok résnyire nyitották az ajtajaikat, és sajnálkozva lestek minket, de nem törődtem vele.

Becsaptam a hátam mögött az ajtót, mire összerezzen.

– Balázs, kérlek... – finom vonásai eltorzultak a sírástól –, nem akarok rosszat... semmit sem akarok, sem zavarni... csak... látni szeretném... Fogalmad sincs, min mentem keresztül... és még mindig nem vagy hajlandó meghallgatni... pont úgy, mint régen... istenem, olyan vagy, mint akkor... hogy lehet, hogy valaki ennyire semmit ne változzon...

A fejemet fogtam.

– Én nem változom, és te, te igen? Te csak így feltűnsz, miután eltelt három kibaszott év anélkül, hogy akár... – még mindig nem hittem el, mi történik. – Nem. Nem, te nem „csak” látni akarsz. Te egyszerűen... te csak még mindig örült vagy.

Hátravetette a fejét, hogy visszatartsa a könnyeit.

– Semmi közünk már egymáshoz, csak... csak meg akartam köszönni, hogy ilyen jól gondját viselted.

– *Viseltem?!* – Az agyvérzés kerülgetett. – Azt képzelted, hogy egyszer csak úgy idesétálsz hétköznapi este a balek volt férjedhez, ha kedved szottyán, és dumálunk egy sör

mellett? Meg hogy megengedem, hogy bemenj hozzá, azok után, hogy... azok után, hogy... a kurva életbe, Rita – üvöltöttem teli torokból –, hordd már el magad innen!

– Ehhez... ehhez nincs jogod. – Hátrált egy lépést.

– Jogom éppenséggel van! – zihálva az ajtó felé mutattam. – Ugyanis te lemondtál erről a gyerekről! – Felé léptem, mire ő ismét lépett egyet hátra. – Ha legalább egyszer, csak egyetlenegyszer érdekelt volna, hogy megy a sora...

– Érdekelt. Érdekelt! – sikította, és tett egy háritó mozdulatot felém; két kezét maga elé tartotta, mint aki attól fél, hogy megütik, mert még ennyire se ismer; előbb pofoznám meg saját magamat, minthogy megüssek egy nőt. – Mindent elolvastam róla, amit írtál, minden egyes sort a blogodon... tudom, hogy leszoktál a cigiről... hogy otthon maradtál vele... hogy futottál miatta, hogy vitted, ahova tudtad, hogy... jobban legyen... hogy Erzsi mennyit segített... Tudom, hogy milyen szavakat képes kimondani már... És... és láttam... a korábbi képeken, hogy milyen szóke, és hogy milyen sötétkék a szeme... épp mint a tiéd...

Nem tettem több lépést felé.

A mellkasom emelkedett-süllyedt.

Emelkedett-süllyedt.

– Én most... most bemegyek.

Fogalmam sincs, hogyan, de végül visszaestem a lakásba, bezárkóztam, és háttal nekidőltem az ajtónak.

Szótlanul az étkezőasztalhoz botorkáltam.

Felemeltem egy poharat.

Letettem.

Lesöpörtem az asztalról mindent; a földön végezte az üveg pohár, anyám féltve őrzött salátástála és egy mélytányér.

Ököllem az asztalra csaptam; még Füge is bemenekült a hálószobába.

Égett a szemem; leroskadtam egy székre, kezembe gyúrtem az arcomat, és a homlokomat az asztalra fektettem.

Évek óta nem jött ki egy árva könny se a szememből, de most villámcsapásszerűen rám zuhant minden, amit eltemettem magamban.

A felelősség, hogy ne essen bántódása annak, akit vállaltam, hogy felnevelek.

Akiért küzdöttem, hogy ne kerüljön intézetbe.

A betokozódott, csontig hatoló fájdalom, amiről azt hittem, már sose kerül a felszínre, ennyi év után újra előtört.

Kata észrevétlenül osont mögém, és lágyan a hátamhoz ért.

– Mondd el, ki volt az – súgta.

Nem azonnal, de válaszoltam.

Alig hallhatóan, bedugult orral, és ugyanolyan összetörve, mint amikor több mint három éve Vozár-Tóth Rita elhagyott; hogy velem együtt elhagyhassa az egyetlen, közös kisfiunkat is.

Aki más, mint a többiek.

– A volt feleségem.

Országszerte túlnyomóan csapadékos idő várható.

– Kata? – *Kelet felől hidegfront érkezik.* – Kata!

– Itt vagyok, csak alig hallok valamit. A hangod... Baj van?

– Figyelj...

– Ennyire esik? Az utcán vagy? Most nézem az ablakból, szakad...

– Kéne egy kis segítség. – *Térségünk felett ciklon helyezkedik el...* – nem sűrűn kérek ilyet, várhatóan nem is fogok, de... el tudnád hozni a gyereket az oviból?

Szünet.

– Persze, de... Balázs, mi történt, halálra ijesztesz!... *mely a hét második felében...*

– El tudod hozni, vagy sem?

– Kérek öt percet, és indulok a székháztól, de... a Smartban nincs gyerekülés... – *Az iratait, legyen szíves, uram!* – Balázs?

– Anyám Pápára utazott a hétre. Nincs kit megkérjek. Én már szinte biztos, hogy... mindjárt! Mondom, hogy mindjárt!... nem érek oda. – *Személyi igazolvány, jogosítvány, forgalmi engedély.* – Előbb ugorj fel hozzánk. Csengess fel a szomszédunkhoz. Nagyné Jolánka. Bal ajtó. Van nála egy pótkulcs a lakáshoz.

– Oké, de...

– Jobbra az előszobaszekrény alján tartom Misa régi gyerekülését. Csak kopott, semmi baja. Még simán belefér.

A konyhában a felső polcon találsz állatos kekszet. Keress ki belőle néhány elefántosat.

– Elefántosat...

– Az a jolly joker. Ha nincs nálad elefántos, nem biztos, hogy veled megy. Egyet adj neki az oviban, de addig többet ne, amíg nem hajlandó elindulni. – *Uram! Itt mindenkinek véges az ideje!* – Ha nem akarják kiadni neked, szólj a Kovácsnak. – *Akadályozza a forgalom haladását!* – Vagy ha ő nincs bent, akkor... akkor Betti néninek vagy Alexának. Mondd meg nekik, hogy te jöttél ma Misáért, mert én... – *A magas fiatalember volt a hibás, én láttam! Túl gyorsan ment, és nem fékezett!* – belerongyoltam a körúton egy – *töltse ki a kárbejelentő lapot* – Mercedes seggébe.

– Jézusom, megsérültél?!

– Én nem, de a Mondi...

– Kit érdekel a Mondi... ki a fenét érdekel... istenem, megyek már... esernyő van nálad? Vagy ott ázol egy szál ingben és zakóban?

BLM... rendszámú Ford Mondeo...

Személyi sérülés nem történt.

A helyszínelés után bőrig ázva estem haza.

Kata a gyerekszobában vigasztalta Misát, aki egyre csak azt hajtogatta, hogy *paa, paa*.

Az alsógatyámból is csavarni lehetett volna a vizet.

Nem elég, hogy már reggel is késve értem be a dugó miatt, begyúrtem a kocsim orrát, és hazudtam Katának,

hazudtam a szemtanúknak és a mercedeses pasasnak, hogy jól vagyok, nehogy bevigyenek megfigyelésre, de a fékezésnél úgy megrántottam a nyakam, hogy valami még reccsent is egyet a csigolyám környékén.

Lerúgtam a cipőmet, felakasztottam a nedvességtől elnehezült zakómat a fogasra, és a konyhába támolyogtam, hogy feltépjem a hűtő ajtaját, és bedobjak végre egy hideg sört, amit még a haverjaim hagytak itt.

Akkor nyugodtam meg valamennyire, amikor leküldtem egy fél üveggel.

Kata és Misa kézen fogva jelentek meg előttem.

Misa hüppögve piszkálta az orrát.

A zoknija félig lecsúszva, kis trikója félig a nadrágjába tűrve.

Lekaptam az ingem, rádobtam a szék karfájára, és a karomra ültettem Misát.

– Gyere, Misimók. Megjött a szóranya. – Azt is nehezemre esett eldönteni, melyikük akadt ki jobban. Adtam egy sörszagú puszit Misának, Kata gondterhelt pillantása láttán pedig megnyugtatóan benyögtem: – Megmaradtam, vagy nem?

– Annyira aggódom érted... – Aggódhat is, mert a gatyám is rámegy erre a balesetre. Fizethetek százezreket a pórul járt sofőrnek, és tömhetem tele a szervizes csóka zsebét. – Két izomgombóc óvónő segített beimádkozni Misát a kocsiba... Még kezét is csak erőszakkal tudtam neki itthon mosni, annyira keresett téged... és hát enni... nem viccelek, azt se tudtam hirtelen, mit és hogyan eszik

egyáltalán, ami épp nem elefánt...

Egye fene, őt is a fedetlen mellkasomhoz húztam, orvul a hajába szippantottam, ami még mindig olyan hatással volt rám, mint a drog; alig bírtam abbahagyni.

Ha nem támadtak volna fel egyéb testi funkcióim, szívesen maradtam volna még ebben a kényelmes testhelyzetben.

– Rendelünk valami kaját?

– Már úton a pizza.

– Istennő vagy. A végén még feleségül veszek. – A fürdőszoba felé indultam, hogy bevágjam Misát a kiskádba. – Vécézett az oviban, nem tudod?

Kata megszeppenve állt egyik lábáról a másikra, és tehetetlenül kitérte a karját. Gyűrött nadrágkosztümjében, kócosan és félig lecsúszott bokaharisnyájában kissé csapzottnak tűnt.

– A mai nappal bizonyítottam teljes alkalmatlanságomat a szerepre.

– Haha. Csak szeretnéd. – Kissámlira ültettem Misát, és kibújtattam a ruháiból.

– Azt is tökéletesen megjósoltad, hogy nem akar majd velem jönni – sorolta Kata a saját bűnlajstromát. – Mint ahogyan az is sejthető volt, hogy a vállas maca sem kér tőlem autogramot.

– Mert, mit csinált Lexi? – Ellenőriztem, nem nőtt-e túl a gyerek körme. A körömvágás maga volt a thermopülai csata, amit így fájó nyakkal inkább elnapolnék.

– Először is, ő vette rá Misát valami hülye dalocskával,

hogy szálljon be a kocsimba. Majd édesen közölte, hogy a képernyőn vékonyabbnak látszom, negyven felett is kítűnően tartom magam, és ha nem tudná, ki vagyok, valószínűleg meg se ismerne.

Hümmögtem, mint akit ez egy kicsit se érdekel.

Mázli, hogy a volt feleségem kierőszakolta azt a két ikeás kissámlit, mert így udvariasan hellyel kínálhattam Katát az egyikken.

Beleengedtem Misát a zuhanytálcán várakozó piros, műanyag kiskádba, és elfoglaltam a másik sámlit, de abban a pillanatban kiverte a kezemből a folyékony szappant, tapsolt hozzá, és akkorát csapott a vízbe, hogy a gatyám a legjobb helyen lett csurom víz.

– Fejezd be, kisfiam! – förmedtem rá, mire hátravetette a fejét, és örömeiben kivillantak rizsszemnyi fogai.

Kata a térdére könyökölt, és megbabonázva figyelte, ahogy szappant nyomok a kezemre, és alaposan megmosom Misa nyakát, karját, hónalját.

Azt hihette, nem veszem észre, hogy alaposan feltérképezi minden apró megmozdulásomat.

Végigcsutakoltam a kölyök hátát, aki tovább csapkodta azt az átkozott szappanos vizet.

Persze a szemembe fröccsent, és végigfolyt a szakállamon.

A hóna alá nyúltam, visszavettem a vállamra, és ahogy beborítottam törülközővel, kész jedi lett belőle.

Minden este lement ez az agybaj.

Lépésről lépésre.

Addig tespedt volna a kádban, amíg ki nem szárad a bőre, mint egy rinocérosznak.

Átdörzsöltem a törülközővel, ráküzdöttem a pizsamáját, és felállítottam a kissámlira, hogy megsikáljam a fogát, de ő inkább buborékot fúj, és leküldött egy teljes adagot a méregdrága, lenyelhető gyerekfogkrémből.

A tükörből láttam, hogy Kata az ajtónak támaszkodik, és a karjait összefonva mosolyog rám.

* * *

– Egy pénzügyi terv akkor lehet ütős, ha bevonjuk a pályázati pénzeket, befektetőket, hitelezőket keresünk, és... – A legjobbkor rezgett a telefonom.

Talán felesleges ennyire bevonnom a srácokat, és túlbonyolítanom a fejtágításukat. A projektmenedzseri múltam itt nem sokat ér: ami igen, az a rendszerhasználatban való jártasság, és az alapvető pénzügyi és könyvelési fogalmak ismerete.

Amióta azonban Sanyi kiadta ukázba, hogy szélesebb rálátást adjak a kollégáknak, minden hónapban össze kellett ülnöm velük, hogy tágítsam a perspektívájukat, mert a főnököm szavaival élve a munkatársaink képzetlensége a minőség rovására megy.

A hajnali kelés, a tömegközlekedés oviba menet annyira kifacsart, hogy hirtelen azt se tudtam, hol nyomjam ki azt az átkozott mobilt, hogy ne lássam újra a kijelzőn azt a bizonyos nevet; akinek még mindig az a száma, mint

évekkel ezelőtt.

Rita.

Rita, Rita, Rita.

– Tíz perc szünet.

Kiviharzottam a tárgyalóból.

Vagy kérek valakitől egy szál cigit, a dobozán egy ocsmány, elrettentő fotóval holmi tüdő- vagy gégerákról, vagy kibírom, hogy nem megyek le a lifttel, és ha ennyi éven át megálltam, hogy nem gyújtok rá, nem a mostani lesz a pillanat, amikor elbukom.

Bevettem magam a férfivécébe, és bezárkóztam. Még szerencse, hogy a takarító épp előttem lépett ki, és öblítette ki a klotyót.

Amikor hatodjára is megszólalt a telefonom, idegből felvettem.

– Ha az neked nem elég, hogy ezerszer megmondtam, hogy ne zaklass... – mintha egy hűvös kéz szorított volna egyet a gigámon –, vegyük át még egyszer, jó? Hagyj békén. És hagyd békén Misát is.

– Misának hívod? – kérdezte szomorúan.

– Úgy hívom, ahogy akarom. Az én fiam.

Az enyém is, én vagyok az anyja!

Nem, nem érdekel, hogy ugyanúgy örül a napsütésnek, mint más...

Ez csak szentimentális máz, mert nem akarod látni az igazságot...

– Balázs, kérlek... Még mindig nem érted... nem veszekedni akarok.

– Akkor mi a szart akarsz?!

Itt van még egyáltalán?

– Kapcsolatot. – Erről ne is álmodjon. – *Vele.*

– Most?! – Nevettem fel. Mi mást tehetnék ekkora képtelenség hallatán?

– Hallod magad? Egyelőre te őrzöngsz, nem én...

– Mert képes vagy munka közben cseszegetni! – Az agyamat eldobom tőle! – Gondolom, bevettél valamit, azért ez a nagy nyugalom, csak hogy én, én nem vettem be semmit, szóval nem vagyok nyugodt! És addig nem is leszek, az kurvaélet, amíg le nem kopsz rólunk! – A sziszegésemet visszhangozták a falak.

Hallgatott.

– Sajnálom – súgta alig hallhatóan –, de muszáj látnom őt.

Kioldottam az ingem legfelső gombját, mielőtt megfulladok, és az öklömmel a végéajtónak támaszkodva felkészültem rá, hogy bontsam a vonalat, de Rita már megtette előttem.

Képtelen voltam visszamenni a tárgyalóba; legszívesebben lecsúsztam volna a földre, hogy órákig meg se mozduljak.

Gyerekként minden hülyeséggel anyámat hívtam, egészen a középiskoláig.

Úgy emlékeztem, hogy a telefonomban a mai napig ő van megadva, mint baleset esetén értesítendő személy.

Legszívesebben azonban már Katát hívtam volna fel, hogy kitaláljak; hogy ő értesüljön először róla, hogy

megfojt az ingem; de nem akartam terhelni, főleg nem stúdiófelvétel közben; a telefonját ilyenkor órákra a táskájában hagyja az öltözőben.

Biztos nem ugrálna örömeiben, ha tudná, hogy Rita még mindig a nyomomban van; aki pedig továbbra sem engem akar, mert valószínűleg ugyanúgy gyűlöl, mint régen, amiért úgy döntöttem, ahogy; csak látni Misát.

Csak...

Látni.

Misát.

Nevetséges.

Kizárt, hogy ennyi év után felébredt benne az anyai ösztön.

Kirázott a hideg a gondolattól, hogy minden egyes mondatomat, minden egyes soromat olvasta a blogon.

Ez a gyerek soha nem lesz képes normális életet élni!

Beilleszkedni a társadalomba! Hiába áztatod magad, ezek tények!

Tények, érted?

Miért kell szembeszállni a tényekkel?

Miért nem lehet előbb tájékozódni? Miért kell, istenem, miért, miért akarsz minket sárga tartó szenvedésre kárhóztatni!

Sose bocsátom meg ennek a nőnek, milyen undorral nézte a gyereket a kiságyban; számára nem volt más, csak egy intézetbe való fogyatékos.

Nem tudsz te semmit, baszki!

Azt a tekintetet, bárhogyan is küzdök, nem felejttem el.

Fogalmad sincs, miket állnak ki azok a szülők, akik erre teszik fel az életüket, és beáldoznak mindent!

A memóriám viszont egyre pocsekább.

Ahogy a kapcsolattartó nevéhez értem, mégse anyát találtam ott.

Hanem még mindig az exnejemet.

2018. MÁJUS 25.

228. BLOG POST

A gyerek legutóbbi hallásvizsgálatának eredményeitől eléggé seggre ültem.

Világos, hogy sokkal rosszabbul is járhattunk volna, mint egy kiadós halláscsökkenés, de ez nem segített.

Padlót fogtam.

Miután nemrég egy kissé összetörtem a kocsit, és hiába nyúltam mélyen a zsebembe, kellett egy kis idő, amíg helyreporozzák a szervizben, a mintavételre kisérdalattival mentünk.

Mivel Misa keveset tud egyhuzamban gyalogolni vagy állni, a földalattin az ölemben ült, az utcán meg hol felkaptam, hol leraktam; ez van, ha valaki belenő a keleti kényelembe.

A rendelőben aztán a doki és két asszisztense látott már mindenféle gyereket, simán lenyugtatták őt is.

Engem viszont annál nehezebben.

Apuka így, apuka úgy.

Apuka, foglaljon helyet, és szálljon ki a képből.

Apuka, ne járkáljon annyit, apuka, ne izguljon, minden
rendben lesz.

Beletelik pár hétbe, mire elkészül a kütyü, ráadásul
Misának az átlagos gyerekekhez képest elég kicsi füle van,
így semmilyen standard méret nem passzol rá.

Én alig férek be a kispáldalattiba, a gyerekek legalább
ez egy jó élmény volt; nekem meg nem ártana megint
hozzászokni, hogy megbámulják.

Nem vicc, ettől teljesen el lehet szokni.

Néha még nekem is gondolkodnom kell, hogy mit néz
rajtunk ez vagy az.

Ha DS-es a gyereked, ennyi év után olyan természetes lesz,
hogy ő olyan, amilyen, hogy sose fogsz tudni úgy
tekintetni rá, mint mások.

Egész máshogyan látod őt, és elsőre nem is vágod, mi ez
a felhajtás körülötte; mik azok a sanda pillantások, a
lebiggyedt szájak, az összesúgások, hogy „odass, szegény
kisfiú”.

Mert neked az a normális, ahogy kinéz, amit csinál, bármi
is az, amivel éppen az idegeidet tépi.

Főleg ha nincs más gyereked.

Így összehasonlítási alapod sincs; mint nekem.

És főleg, ha ugye, kötődsz valamennyire hozzá.

Mondjuk a születésétől fogva veled élsz.

Mert *te* nem mondtál le róla.

Mert *te* nem akartad intézetbe dugni.

Mert *te* nem vagy az a típus, aki feladja.

* * *

Misa félt a liftben, így hát gyalog cipeltem fel anyámhoz Kőbányán a negyedikre, aki a szokásos örömmel fogadta; a frissen sült zserbó és gőzölgő gyümölcstea édes illata elárasztotta a szűkös kis panellakást.

Kihasználva, hogy a pápai Rómeó, aki a szarvasmarha előgyomrából készült kajáról kapta a nevét a társkeresőn, lent maradt vidéken, anya végre mackónadrágban, fésületlenül kóricálhatott a zöldre festett falak között, büntudat nélkül szétdobálhatta a női magazinjait, és locsolgathatta a megfáradt bíbor pletykát és a Pacal úrtól ajándékba kapott orchideát a virágtartó polcon.

– Imi?

– Holnap utazom le hozzá. Most piócakezelésen van. Állítólag jól tesz a vérnyomásának. – A számba tömött egy ragacsos zserbót, de piócák hallatán kis híján öklendezni kezdtem. – Ajjh, csak neked mondom ezt, mert kinek másnak mondanám, de olyan öreg vagyok én már ehhez, de olyan... – Beletörődve hagyta, hogy Misa a lábát ölelgesse, négykézlábra másszon, és a papucs csatjával bíbelődjön.

– Miért nem költözik ide?

– Tudod, hogy a lányai Fehérvárott laknak. Nem

kérhetem csak úgy arra, hogy...

– Egy kis kompromisszum akkor se ártana.

– Igazad van, kisfiam, majd gondolkozom rajta. – Misával a nappali felé vették az irányt, én meg lecövekeltem az ajtóban. Lassúbbnak és idősebbnek láttam egy pillanatra, mint amikor nap mint nap hajnalban kelt és ájtott, hogy Misát pesztrálja. – Gyere, életem, keresünk valami aranyos mesét. Süteményt kérsz, ugye? Látom, hoztad a kutyusodat is. Apa elcsomagolta neked a kis pizsamádat, este, amikor a Nap lemegy, a Hold pedig feljön az égre, felvesszük. Te is a tiédet, a mama is az övét. Jó volt az ovi? Jól van, édesem. Majd mondod, ha tudod.

– Anyu... – szinte soha nem szólítottam így –, beszélj hozzá hangosabban, jó? – Sóhajtottam. – Nincsenek jó híreim. Úgy néz ki, hallókészülékre lesz szüksége.

A szemüvege mögül pislogott rám.

– Hogy mondod?

– Misa nem hall jól. – Talán már anya se igazán; vagy csak nem szívesen fog fel olyasmit, ami elkeseríti. Ez egyre gyakrabban előfordult, leginkább Misával kapcsolatban: valahányszor megosztottam vele, hogy épp lassabb ütemben fejlődik, vagy hogy milyenek a kilátásai, úgy tett, mint akinek nem ér el mindez az agyáig, és egyből engem is gyerekként kezelte. – Jobban kéne artikulálnod, és a tévén vagy a gépen is fel kell tekerned a hangerőt.

– Aha. – Szórakozottan belesüppedt az ütött-kopott,

virágos fotelba, amit még apa vett huszonöt évvel ezelőtt Nyíregyházán, és felhúzta maga mellé Misát.

– És anya...

– Mondjad, szívecském. – Mintha én is annyi idős lennék, mint az unokája. Bekapcsolta a tévét, és minden idegszálával koncentrált, hogy megtalálja a távirányítón a mesecsatornát. – Megnyomod a gombot, Misi? Tedd csak rá az ujjacskádat, így. A mama segít megnyomni, jó? A mama ujja erősebb most még, mint a tiéd.

– Rita megkeresett.

Síri csend.

Csak Aladdin majmának, Abunak a kárörvendő nevetése hallatszott.

Anya leszegte a fejét.

– Nem számítottam rá, hogy... hogy ezt mondd.

Gyorsan korrigáltam.

– Elküldtem a francba, nem is egyszer. – Kizakatoltam a konyhába még egy zserbóért, de arra jöttem vissza, hogy anya a kezébe borítja az arcát. Úgy, ahogy voltam, cipőben begyalogoltam hozzá, nem törődve a frissen kiporszívózott padlószőnyeggel. – Nincs harc. – Valójában van, csak nem azért, amiért hiszi. Rita csak egy kis szívességet követel tőlem, de jelenleg még ennyit sem áll módomban engedni neki; ahhoz arra lenne szükség, hogy legalább egy kicsit megbocsássak. – Szó sincs róla, hogy vissza akarná venni vagy hasonló. Ő még... ő még mindig az, aki. – Letérdeltem hozzá, és a tenyerem megpihent az ő jéghideg, eres kezén. – Uralom a helyzetet.

Homályos tekintettel pillantott rám.

– Te tudod, mit teszel.

Bár tudnám.

Nehéz szívvel megborzoltam Misa fejét.

Olyan régen nem aludtam külön lakásban tőle.

– Jót ne halljak!

Felálltam, és mielőtt kiléptem volna, anya még annyit mondott:

– Balázskám – visszafordultam –, csak el ne veszítsd az egész miatt azt a csodálatos kislányt.

Felcsöngettem a Gelencsér Franciska néven futó lakás kaputelefonján.

– A lelkedért jöttem – hörögtem bele. – Na jó, a testedért is.

– Jézus, Balázs, a frász jött rám! – Kata kis fáziskéséssel kinyitotta a kaput, én meg kettesével szeltem a lépcsőfokokat.

Legnagyobb örömömre csak egy fürdőköpenyt viselt, alatta semmit, és szemmel láthatólag meglepődött.

– Épp zuhanyozni készültem. Nem számítottam rá, hogy ma...

– Kölyök a nagyinál, kocsni otthon, gondoltam, elugorhatnánk valahova, mint a normálisak, hogy együnk valamit, ami nem mirelit, és igyunk bármit, ami nem ócska sör. – Nem bírtam magammal; lecsúsztottam a válláról a köpenyt, de nem adta be ilyen könnyen a derekát.

– Leviszed a kutyát, amíg letusolok? – Kezembe nyomta a pórázt, meg egy kutyagumi-felszedő zacskót.

Lelombozva csatoltam fel a kutyára a nyakörvet, amin a „Füge” feliratú, csont alakú biléta lógott, hátoldalán a gazdája telefonszámával.

Így teljesül egy gyerekkori álom; egyszer csak azon kapom magam, hogy a kis Balázs, aki közben nagy Balázs lett, kutyát sétáltat a belváros kellős közepén; hogy egy anyuka a tízéves-forma gyerekével megkérdezi, megsimogathatja-e, én meg büszke vagyok rá, hogy megállapítják, milyen ápolt a szőre, és milyen intelligens – miközben nem is az én kutyám.

Miután Füge begyűjtötte az elismeréseket, egyszer csak kérdőjelet formált egy oszlop tövében, én meg undorral szedtem össze a cuccost, majd kerestem egy erre alkalmas szemetest.

Visszaérve a lakásba a mancsstörlés után én is alaposan kezet mostam, és egy negyedórát rostokoltam az előszobában; Kata még nem sejti, de asztalt foglaltam egy puccos étterembe, amit lekésünk, ha tovább húzza az időt.

Amikor azonban kilépett a hálósobából, leesett az állam.

A bordó, alakjára simuló ruha, az ezüst nyaklánc, a hozzáillő, csepp alakú fülbevaló, és a vállig érő, fényes haj olyan nagy hatást gyakorolt rám, hogy még a taxiban se bírtam megállni, hogy félig észrevétlenül egyre feljebb kalandozzak a combján.

A Citadellán az étterem ablakán át elénk tárultak a város fényei; ő a kilátásban gyönyörködött, én benne; a három pohár fehérbortól egyre merészebb gondolataim támadtak.

A csuklójára fektette a fejét.

– Amikor tavaly ilyenkor Barcelonából repültem haza, ereszkedés közben tettünk egy kört a géppel a Gellért-hegy felett. Szeretem nézni repülőről a várost. Ha épp nem takarják felhők, olyan, mint egy karácsonyfa. – Ábrándozva fordult az ablak felé. – Tudod, mi jutott eszembe? – Izgatottan gyűrögette a szalvétát. – Milyen jó lenne valami vízpartot látni nyáron. Kiülni a stégre. Nézni a Perseidákat.

Túl messze volt tőlem.

A Perseidák is – és ő is.

Feltűnés nélkül melléhúztam a székeket, nem törődve az illemmel, miszerint az ehhez hasonló éttermekben szándékosan ültetik egymással szembe a párokat.

Figyeltem, ahogy felnevet, és minden egyes korty után jobban csillog a szeme, és egyre kevésbé zavartatja magát; hogy megfogja a térdemet, vagy végigsimít a gerincemen; szándékosan, mert jól tudja, hogy kiráz a hideg az izgalomtól; hogy aztán végre kihozzák a kajánkat, két adag raviolit, ő jó étvággal beleszúrja a villát a tészta közepébe, majd hevesen gesztikulál, ahogy az egyik kollégáját utánozza, és még az is jól hangzik a szájából, hogy a Péter mekkora egy *segg*, vagy a világosító lefeküdt a sminkessel – de én képtelen vagyok szavakba

önteni, mit vált ki belőlem, ahogy hallgatom.

Nem vagyok egy trubadúr; sose voltam.

Némán szuszogtam a fülébe, néha meg csak lehunytam a szemem a haja mögé bújva, és élveztem a közelségét, vagy ahogyan a meleg bőre az enyémhez ér.

Mesélt valamit Barcelonáról, a spanyol pasikról, a spanyol nők szemöldökéről, a tengerről, egy levált talpú gumipapucsról, medúzacsípésekről; a gépről, amit lekésett, mert túl sokáig nyammogott a desszerten, és a reptéren töltötte az éjszakát a csomagján, egyedül; aztán a tévéről, hogy milyen kavarások zajlanak a háttérben; egyes celebek drogfogyasztási szokásairól, a gyomorforgató korrupcióról, a szereposztó díványról, és arról, hogy elképzelni se tudom, hány magyar színészsóriás vergődik az alkohol csapdájában.

Töltöttem még egy pohárral, és kifutott a számon, hogy valójában minden egyes részt letöltök a műsorából, és jó hangosan játszom le, hogy Misa is hallja az ölemben, aki a laptop felé mutogat, és akadozva próbálja kimondani a nevét.

Hogy az alkohol bátorrá tesz, az szent igaz.

– Hiányzol, Kata.

Nyitva maradt a szája; talán már kicsit szédült is.

Az asztalon égő gyertya lángja táncolt egyet a lélegzetétől.

– Te is nekem – felelte szinte suttogva.

Vannak dolgok, amikre nehezebben veszem rá magam a kelleténél, mert mi van, ha mégse jönnek be.

Az ilyesmit hajlamos vagyok elodázni.

Nem gyávaság: óvatosság.

Hezitáltam egy kicsit, majd a keze után nyúltam, és feltűnés nélkül megfogtam.

Úgy simult egymásba a tenyerünk, mintha ez lenne a világ rendje.

A hónapokig tartó hosszas sóvárgás után már a taxiban is alig bírtam tovább visszafogni az égő vágyat, hogy azonnal magam alá gyűrjem.

Az ösztöneim, ha hónapokig el is nyomtam őket, léteztek.

Ugyanúgy gombnyomásra működtem, mint régen.

Úgy éreztem, belepusztulok, ha így folytatja; ha tovább helyezkedik rajtam az ágyon, a combja közé fog, és nem hagyjuk abba a csókolózást, nekem ennyi volt; lekapcsolhatom mára a lámpát.

Segítettem neki átbújni a ruháján, hogy jobban hozzáférjek a hátához; a csípőjétől a tarkójáig haladva még sose éreztem ilyen forrónak.

– Huh, te vagyon fel vagy... – ezzel nem könnyítette meg a helyzetemet. Mindkét karomat a dereka köré fontam, ami csak még jobban és jobban felhúzott. – Balázs, mi benned ez a gátlás...

Haha.

Gátlás. Bennem.

Bennem nincs semmiféle gátlás.

Majd én megmutatom, hogy nincs.

Finoman hátráltam az ágyon, engedtem, hogy fölém kerekedjen, hogy aztán egy lendülettel a hátára fordítsam, és átvegyem az irányítást.

Felszabadult a szám; újra kaptam levegőt, amire egyre nagyobb szükségem volt.

Elveszítettem az időérzésem; a tér is összeolvadt körülöttem.

Lehámoztam róla az utolsó ruhadarabot is, de a szánk még újra és újra visszatalált egymáshoz.

Ahogy az arca eltávolodott az enyémtől, és fokozatosan magába fogadott, áttörte bennem a gátat.

Már nem érdekelt, hogy valószínűleg jó esetben öt percig bírom; hogy a végén úgy nyúvadok ki hátsófalli infarktuszban, mint a volt apósom; hogy folyamatosan vissza kell vegyek a tempóból, mert félok, hogy átmegyek vadállatba; amikor elakad a levegőm, mert minden erőmmel azon vagyok, hogy visszafogjam magam, de ahogy látom, mennyire akarja, az egész olyanná válik, mint a márciusi félmaraton.

Néha másodpercekre leállok, aztán tartom a ritmust.

Egyre szaporábban lélegzik, a körmét úgy a hátamba mélyeszti, hogy egészen fáj; behunyja a szemét, és ahogy kívül-belül megfeszül mindene, számomra ez az utolsó lökés, hogy rákapcsoljak.

Gátlás.

Milyen gátlás?

Nem a harmadik vagyok, hanem az első, az egyetlen.

* * *

Kevés groteszkebb van annál, hogy az évszázad szeretkezése után kidögölve elterülök, derekamig betakarva, elfoglalom az ágy háromnegyedét, a jobb karommal viszont a párnát ölelem, mert Kata már reggel nyolckor a nappaliban hever a kanapén.

A térdét felhúзва, mezítláb és olvasószemüveggel a fején feledkezik bele egy Ken Follett-regénybe, lemosott sminkkel és piros, kockás pizsamában.

Felkaptam a gatyámat, kitámolyogtam hozzá, és nekiszegeztem a kérdést, ami azóta gyötört, hogy kinyitottam a szemem:

– Te meg mit csinálsz?

Kurtán válaszolt.

Túl kurtán.

– Olvasok.

Ideje összerakni az este eseményeit.

Biztos, hogy valamit elcsesztem, mert az elégedett repdesés és a teljesítményem dicsérete helyett ő egyszerűen csak *olvas*.

Önző voltam? Kizárt. Ha egy kicsit iszom, azonnal előbújik belőlem az odaadó latin szerető, és addig nem nyugszom, amíg neki nem jó.

Mi az, hogy *jó*; a hanghatások alapján frenetikus.

Katartikus.

Lehet, hogy nem vehetem fel a versenyt a *Katedrálissal*, de csak a gyávák adják fel már az elején.

Tanácsstalanul megvakartam a fejem, odasétáltam Katához, és leültem a szőnyegre.

Füge vigasztalóan simult hozzám; ő legalább az én pártomat fogja, egy olyan bűntényben, amiről az se világos, micsoda.

Odadugtam a fejem Kata vállához.

– Hét óta hangosan rezeg a telefonod – szólalt meg végre, és az orrával az asztal felé bökött. – Kihoztam, hogy fel ne ébredj rá.

Hát, itt van a kutya elásva.

Ki más hívhatott volna megint, mint Rita?

Kata pedig meglátta, és felhúzta magát rajta.

Tiszta sor.

– Majd visszahívom.

Sóhajtott, és letette a könyvet a hasára.

– Ezért most haragudni fogsz, de – mintha állkapcsos rúgtak volna – ezt én... – Öregítette ugyan egy kicsit, de még a szemüveg is jól állt neki. – Annyira szeretném, de így... így nem megy, te... – a lencse mögül is látszott, hogy nedves a szeme – még nem rendezted ezt le vele, és... addig én persze legyek jelen az életetekben, miközben te hetek óta csak elbújsz az egész elől... Ki vagy készülve, próbálsz a szőnyeg alá söpörni, hogy nem, meg te erős vagy, de Balázs, tényleg az vagy? – A szokásos hadarás. – Meg hogy majd megunja, hogy hívogat... nem fogja, és ezt te is tudod... addig nem fogja, amíg nem kapja meg, amit akar... Mert ő *Misa anyja*, és az anyáknak, akármilyenek is, vannak jogaik, ha tetszik, ha nem, és nem a papírokról

beszélek, meg lemondó nyilatkozatokról, amiket egyébként is tudtommal pszichiátriai szerek hatása alatt írt alá! – A szavai mögött keserűség húzódott. – De te át se gondolod, csak homokba dugod a fejed... összetöröd a kocsit, belém menekülsz, mint egy lázadó kamasz, aki nem akar érettségizni, és magának is hazudik róla, mi baja, de egyetlen esélyt se adsz ennek a nőnek, hogy legalább egyszer láthassa, milyen fantasztikus az a kisfiú, akit otthagytál neked... – A félig leeresztett redőnyön át beszűrődő utcai fény csíkokat rajzolt az arcára. – Amikor abban a kávézóban először megláttam azt a kisse megviselt, de helyes pasit a kedves tekintetével – hüvelykujjával végigsimított a szemöldökömön –, aki olyan szeretettel tud beszélni és írni a nem hétköznapi fiáról – az orrom és a szám következett –, aki így képes kiállni érte, akár a kamerák előtt, bárki előtt...

Nem fejezte be, mégis, ahogy rám pillantott, mintha valami ezeréves átoktól szabadultam volna meg.

A nehéz is könnyebbé vált; a teher, ami alatt napok óta újra úgy éreztem, összeroskadok.

– Az anyák azok anyák, Balázs. Olyanok, amilyenek, de azok. – Hosszan kifújta a levegőt. – Még így is, hogy nem lehetett... nem lehet komolyabb rálátásom az ilyesmire, azt hiszem, van valami, amit a volt feleséged biztosan jól csinált. Amit, bármennyire is hibás, bármennyire is a pokolba kívánod, és akármennyire is sokkol a helyzet, nem lehet tőle elvitatni. Ami miatt lehet, hogy mégis meg kéne fontolnod, hogy legalább néhányszor az legyen, amit

annyira erőltet. És ez a dolog az, hogy – mélyen a szemembe nézett – a legjobb kezekre bízta a kisfiatokat, amit csak el lehet képzelni.

A falnak fordult; attól tartottam, hogy sír.

Ez nem lehet igaz.

Miattam nem sírhat.

Felvergődtem mögé a kanapéra, és kiskifliként magamhoz húztam.

Az orrom a lapockájába fúrtam.

– Hát ennyire azt hiszed, hogy van mit lerendeznem veled.

– Ez már régen nem róla szól.

– És te annak örülnél, ha megbocsátanék neki.

Hezitált a válaszon.

– Én annak örülnék, ha túl lennél azon, ami történt.

Legalább egy kicsit.

– Már rég túlléptem.

– Ez nem túllépés. Ez egy... ez egy örült hajsza. –

Elcsuklott a hangja.

Ez mind miattam van.

Ezt mind én okoztam.

Ez az édes kis nő, akiért odaadnám a fél karomat, vagy lefutnék még harminc félmaraton, engem félt – nem volt feleségektől, vagy más, kívülről leselkedő veszélytől, hanem saját magamtól.

Behunytam a szemem.

– Sose bánthanálak – morogtam a hátának, és összeszorítottam a fogam.

A karomba kapaszkodott.

– De magadat se tovább. Oké?

25.

– Köszöntöm a kedves nézőket. Ma egy olyan témát járunk körbe, amit, valljuk be, nehezen lehet kikerülni.

Amivel valahogy, valamilyen formában mindannyian találkozunk.

És ha találkozunk, nem mindig tudjuk, hogyan reagáljunk rá.

A Down-szindróma, a Down-szindrómások egyedi világa olyasvalami, amivel még mindig nem foglalkozunk eleget.

Tegyük a szívünkre a kezünket: tartunk tőle, igyekszünk vigyázni arra, mit mondunk, kerüljük – így kényelmesebb.

És így nem sérül senki.

De biztos, hogy jól van ez így?

Talán mindegyikünk ismeretségi körében akadnak Down-szindrómás gyerekek, felnőttek.

Az alapítvány, ami engem most vendégül lát, tavaly jelentős összeghez jutott egy jótékonyági futásnak köszönhetően, ahol a versenyző által felajánlott pénznyereményt az elnökség a legnemesebb célra fordíthatta: bővült az eszközpark, valamint a kerthelyiséget is átépítették és korszerűsítették, így

számos rendezvénynek adhat helyet a jövőben.

Akit először bemutatok önöknek, nem hétköznapi személyiség: Wágner Júlia, akit mindenki csak Julcsiként vagy Julcsi néniként ismer, az alapítvány keretei között mozgatja meg a gyerekeket. Maga is Down-szindrómás, vagy ahogy maguk közt is nevezik, DS-es, de ez egyáltalán nem akadályozza meg abban, hogy szakszerű segítséget nyújtson. Szia, Julcsikám. Jó látni téged.

– Szia, Kati.

– Arra kérlek, mesélj egy kicsit nekem és a nézőknek, hogy kerültél az alapítványhoz.

– Az... úgy kerültem, hogy... hogy ismertem a... a Vera nénit, akinél én voltam régen itt. És... és akkor még más, ahogy kinézett itt. Jól mozogtam. Mondták: te hajlékony vagy. Azt is, hogy Julcsi, nem akarsz tornákat mutatni a kicsiknek? Én azt feleltem, hogy igen, akarok. Volt pár dolog, amit meg kellett tanulni. Akkor fáradt voltam nagyon. Mondtam Vera néninek... ez lehet, nem jó így, én... én fáradok! És akkor, és akkor mondta, hogy nem baj, Julcsi. Menni fog, Julcsi. Szedd össze magad! Irgum-burgum! Mindig ezt mondja.

– Megosztanád velünk, velem és azokkal, akik otthon néznek téged most a képernyő előtt, hogy mik a terveitek a nyárra? Úgy tudom, valami nagyon izgalmasra készültek.

– Izgalmas a képernyőn benne lenni nagyon! Ja, és a nyáron, a nyáron megyek férjhez, akkor vesz el a Leó.

– Leó a kedvesed.

- A vőlegényem.
- Mennyi ideje vagytok együtt?
- Kettő éve.
- Mit kell tudnunk Leóról?
- Hogy nagyon szeretem.
- Ő is Down-szindrómás. Ugye?
- Igen, és barna hajú. És... és okos. És van neki is csillagjegye. Tehén. Nem-nem: Bika.
- Hogy telik egy napotok? Mondjuk egy hétvégétek?
- Hát, reggel a Leó sokat alszik. Én adok neki reggelit, a... aztán én is lefekszem. Ő mondja: Julis! Nevet is. Julis! Miért alszol, amikor én már ébredek. Meg mondja, hogy mit álmódott. Mindig mondja.
- És te, te is elmeséled neki, amit álmódtál?
- Nem, azt én... magamnak álmodok. Ő mindig benne van úgyis. Az... az álomban.
- Mindig róla álmodsz?
- Igen.
- Van-e olyan, amit üzennél a nézőknek?
- Igen.
- És mi lenne az?
- Az, hogy... hogy nem vagyunk ijesztőek. Nem kell félni a tőlünk.
- Nagyon köszönöm, hogy ezeket megosztottad velünk. A következő hölgy, akit megkeresek, Mályi Veronika; ez az ő irodája, és gyakorlatilag ő az alapítvány szíve. Jól mondom, Veronika?
- Túlzás egy kicsit, de a fejlesztések megszervezése az

én feladatomban, mellette kapcsolatot tartok a szülőkkel, és gyógypedagógusként magam is aktívan foglalkozom a gyerekekkel.

– A kérdésem hasonló lesz, mint Julcsihoz: hogy került kapcsolatba az alapítvánnyal, és miért pont a Down-szindrómás gyerekek és a szüleik azok, akiket az alapítványon keresztül segíteni kíván?

– Mindez régre nyúlik vissza, talán még kislánykoromra. A szomszédunkban lakott egy fiú, akit az édesanyja sosem engedett ki velünk játszani, és sokáig nem tudtuk, miért. Az titok volt. Mindig sutyorogtak róla. Mi a barátnőmmel elég kíváncsi kislányok voltunk: felmáztunk az ablakba, és meglestük. A fiú szomorúan ült a szőnyegen, és egyedül játszott. Amikor felnézett, láttuk, hogy hoppá, hát ő egy kicsit másképp néz ki, mint mi, biztos ez az oka, hogy az anyukája nem engedi ki, nehogy rajta köszörülje a nyelvét az egész falu. Fejünkbe vettük, hogy segítünk rajta, és kiszabadítjuk. Kilestük, hogy amikor az édesanyja boltba indul, az egyik váza alá rejti a kulcsot a teraszon, hogy megtalálja a hölgy, aki takarítani járt be hozzájuk. Magára hagyta a fiát, akihez mi meg belopakodtunk. Nagyon meglepődtünk rajta, hogy nem érti, amit mondunk, de kedves volt hozzánk, és sokat mosolygott. Olyan élénken él ez az élmény ma is bennem.

– Mi lett a fiúval?

– Sajnos később elment szegény. Fiatalon, harmincévesen. Nem bírta a szíve.

– Erre később szerettem volna kitérni, de beszéljünk

egy kicsit a Down-szindróma egészségi állapotot érintő hozadékairól.

– A szív sok esetben érintett. Szerencsére ma már fejlettebb az orvostudomány, mint akkoriban, de sok korrekciós műtét fordul elő a mi gyerekeinknél is. Mondhatnám ugyanígy az emésztési problémákat, vagy a látás-hallás érintettségét, ezek szintén előfordulnak, nem is keveseknél, változó súlyossággal. A szülőkre jelentős terhet ró a sok és rendszeres kivizsgálás, ebben, valamint a szakszerű tájékoztatásban is, úgy gondolom, biztos és segítő háttér vagyunk.

– Ismerünk más hasonló alapítványokat, amelyek esetleg nagyobb múltra tekintenek vissza, vagy szélesebb támogatói körrel bírnak, mint az önöké. Mi az, ami mégis idevonzza a szülőket? Amitől azt mondhatjuk, létezik egyfajta elköteleződés a részükről az alapítvány irányába?

– Azt gondolom, legyen az sors, vagy gondviselés, ki miben hisz, de mindenkinek megvan a maga útja, amire rá kell lépnie. Azt azért büszkén elmondhatjuk magunkról, hogy kiterjedt kapcsolati hálóval rendelkezünk: leszerződünk uszodákkal, kiváló logopédusok járnak hozzánk, és nagy hangsúlyt fektetünk a játékos mozgásfejlesztésre. Persze tisztában vagyunk vele, hogy egyes szülők egy idő után úgy látják, a gyermekük kinőtte az alapítvány kereteit: bekerül egy közösségbe, ahol a fejlesztések oroszlánrészét megkapja, ezért nem látják értelmét ide is, oda is hurcolászni, ami

érthető; a tapasztalatunk mégis az, hogy a családok szeretnek nálunk lenni. Visszajárnak hozzánk. És ennél komolyabb elismerés nem létezik.

– Azt már tudjuk, hogy a Down-szindrómások között nincs két egyforma, de ha mégis pár szóval jellemeznie kellene őket, mi az, amit mindenképp megemlítené?

– Ahogy mondja, hatalmas köztük a szórás. Van, aki ötévesen már folyékonyan beszél, vagy tízévesen pótkerék nélkül biciklizik, de olyan is, aki még életében nem szólalt meg, és előreláthatólag nem is fog, legfeljebb nyögdösní vagy mutogatni; számolni pedig például soha. Mind a mozgás, mind az értelmi fejlődés olyan terület, ahol szinte mindenre láttam már példát az elmúlt huszonöt évben, meg annak az ellenkezőjére is. Enyhére, középsúlyosra, súlyosra. Meg hát persze kérdés, ki mikor kerül szakavatott kezekbe. Van olyan kislányunk, aki négyéves koráig nevelőszülőknél élt, akik hat másik, egészséges társával nevelték. Hiába bántak jól vele, ő például nem kapta meg csecsemőkorában azt a figyelmet és korai fejlesztést, aminek a hatására később elkerülhette volna azt a rengeteg nehézséget, amivel szembe kellett néznie. De hogy a kérdésére is válaszoljak, és lehetőleg röviden: az biztos, hogy abszolút szerethetőek, és ők is folyton szeretni akarnak. Őket ismerve valószínűleg szebbnek is látnak mindent maguk körül, főleg a többi embert. Ami pedig, valljuk be, jócskán ránc fér, nem?

– Abszolút.

– Nem azon van a hangsúly, hogy ők éppen olyanok,

mint mi, mert ez nem igaz, és hazudik is, aki ezt állítja; nem. Azt meg kell érteni, hogy ez egy különbözőség. De a különbözőségek épp azért léteznek, legalábbis az én olvasatomban, hogy megtanuljuk kezelni őket. Nem megszüntetni: bánni velük. Elfogadni őket. Hogy a különbözőségek mellett még ezer olyan dolog van, olyan pont, amivel két ember kapcsolódni képes egymáshoz.

Ha ez a két világ közelít, akkor már mi sem dolgozunk hiába.

26.

Több mint három év telt el.

Ugyanaz a nadrág jó rám, mint akkor, ugyanaz a kocsim, a lakcímem.

Azonban van, ami már egyáltalán nem ugyanaz, és már nem is lesz az soha.

Rövidre nyírt szakállamba ősz szálak vegyülnek; a tenyerem kérgesebb, a testalkatom a végigfutott hónapoknak köszönhetően valamivel erősebb.

Ahogy az Andrásy úton zsebre tett kézzel tettem egyik lábamat a másik után, rövid ujjú ingem alatt átfutott a langyos tavaszi levegő.

Megborzongtam egy pillanatra.

Nem kísért más, csak az árnyékom.

Az árnyékom a betonon, és az árnyékom valahonnan a múltból.

Ekkor vettem szemügyre őt: ismerős, lebegő járását, vékony lábait a testhez simuló, fekete nadrágban; karcsú, magas alakját; vastag szálú, sötét haját, amit összekavar a szellő.

Fájó emlékek egész hada járt át.

A megismerkedésünktől kezdve addig a bizonyos

aláírásig azon a papíron.

A szandálját figyeltem, ahogy egyre közelebb ér; és meghallottam azt a sziát, ami mégiscsak túl szelédnek hangzott ahhoz, hogy meggondoljam magam és rögtön hátat fordítsak.

Már késő.

Félszegen megtorpantunk egymás előtt.

– Egy kávé – mutattam a hátam mögé.

– Az jó lenne. – Összefonta a mellén a karját, pedig biztosan nem fázott, nem fázhatott abban a szűkített derekú, fehér bőrkabátban.

Némán gyalogoltunk, amíg el nem értük a sarki kávézót, ahol előreengedtem a bejáratnál.

A felszolgáló azt hihette ebből az udvarias gesztusból, hogy egy pár vagyunk, mert még friss virágot is tett elénk az asztalra.

Pedig én nem akartam virágot.

Se kávé.

Se udvariasnak lenni, se egyáltalán beülni ide, de még mindig jobb, mintha a lakásomon találkoznánk.

Időutazásra ugyanis semmi szükség: a hálószobát azóta vagy ötször átrendeztem, egyes bútorokat lecseréltem.

A fürdőszobacsempére és a tükör sarkába anyám delfines matricákat ragasztott; a gyerekszoba falát villamosok és buszok tábláival dekoráltuk ki; a párnahuzattól kezdve a kistrikóig szinte mindent vonatok díszítenek; a szoba plafonján ott világítanak az odaragasztott bolygók, meteorok, űrhajók és űrállomások;

az asztalomon álló ledlámpa éles fénye; a falakon néhol firka, kosz; egy kisgyerek kéznyomai.

Egy kisgyereké, akinek kisebb a keze, mint a kortársaié, és hiányzik a kisujja legfelső ujjperce.

Egy kisgyereké, akiről egy szót se ejtettem, amióta itt vagyunk.

Ezúttal én fontam össze a karomat, szorosan, hogy ki ne ugorjon a szívem, elfolytam a széken, és csak ennyit nyögtem ki:

– Mondjad.

Sejthette, hogy ez nem lesz velem könnyű menet.

– Köszönöm, hogy eljöttél.

– Rátérhetnék a lényegre? – Idegesen körbepillantottam.

Szombat dél van.

Tavaszi.

Boldog párocskák tejeskávét ebédelnek.

Többen közülük kiülnek az utcára, a napernyő alá, mi meg kornyadozunk itt a félhomályban.

Ezt az egyet nem bánom.

Azt annál inkább, hogy rávettem magam erre a találkozásra.

Mentségemre szóljon, hogy elég csúnyán megszaroltak.

– Hát jó, a lényeg... – Rita marokba fogta a haját. – Az, hogy... miután... – hadilábon állt a szavakkal. – Miután ez történt köztünk, és... és te ott maradtál a Misivel, én... szóval engem, engem – végre kimondta – gyógyszeresen kezelték, és apu... – Ebben aztán nincs semmi újdonság,

de hadd mondja. Végül is biztos nem lenne jobb dolgom annál, mint a sirámaid hallgatni. – Apu segített, amiben csak tudott, gondoskodott rólam, mert magamat se igazán tudtam ellátni... Az a néhány hónap, ami az egész után következett, teljesen... kiesik, mert én... hol bent feküdtem a... a kezelésem, hol otthon, apunál... aztán ismét bent, majd ismét otthon, és... – összeakadt a tekintetünk. – És tessék – mutatott rám. – Megint a jó öreg vozárbalázsos ítélkező arckifejezés. Látod, épp ez az, ami teljesen olyan, mint volt. Ami egyszerűen még álmomban is kísértett.

– Ha netán arra is kíváncsi vagy, engem mi kísértett – az asztalra könyököltem, és vontatottan, halkán beszéltem, hogy ne keltsünk túl nagy feltűnést –, hátha épp ráérsz, hogy megosszam.

– Megoszthatod – felelte remegő hangon, és ösztönösen hátradőlt a széken, hogy minél távolabb legyen tőlem.

Már gyúlt bennem a feszültség, hogy rázúdítsak mindent.

Rá akartam borítani az asztalt.

Teljes erővel.

Ordítani akartam.

Teli tüdőből.

Hogy miután feltűnt az ajtó előtt, szégyenszemre az asztalra dőlve bőgtem, mint egy hülye.

Hogy nem elég apám szelleme, ami minden egyes alkalommal körülöttem lebeg, valahányszor megragadom a sörösüveg nyakát, még ő is felsejlik előttem.

Mégse tört fel belőlem ez a sok visszafojtott keserűség, se ez a rengeteg sérelem.

Ha el is pattan egy ér az agyamban, visszatartom a lavinát.

Nem adom meg neki azt az örömet, hogy lássa, mennyire szétzuhantam, pusztán csak attól, hogy megjelent.

– Nem érdekes. – Ezúttal én dőltem hátra, ő pedig megtámaszkodott az asztalon.

Micsoda idióta játék; *előre-hátra*.

Mint a gyerekek otthoni hintája.

– Kihúlt a kávéd – jegyezte meg.

– Nem kell. Megihatod. – Tanácstalanul meredtem az öklömre. – Áru!d már el, légy szíves, Rita, mielőtt káromkodni kezdenék, hogy miért vagyunk itt, miért kellett összefussunk, és mi az istent akarsz ennyire tőlem, hadd mehessek már végre a dolgomra, mert kisebb bajom is nagyobb annál, hogy veled baszakodjak.

– De hiszen már elárultam, Balázs – válaszolta hitetlenül. – Továbbra is békén leszel hagyva, tőlem azt teszel, amit csak akarsz, mert nekem csak az a lényeg, hogy milyen apja vagy a gyerekünknek... – Van képe a *gyerekünknek* nevezni. – Én csak... szeretnék láthatásit kapni. – Makacsul hallgattam. – Szeretnék találkozni veled, szeretném megismerni... hogy milyen igazából, érted? Hiszen belőlem jött...

Belőle jött.

Kata szavai csengtek a fülemben:

Ő Misa anyja, és az anyáknak, akármilyenek is, vannak jogaik, ha tetszik, ha nem, és nem a papírokról beszélek.

Van azonban valami, amire még mindig nem kaptam választ.

– És, mi változott? – Mégis kortyoltam a kávéból, hogy legalább a szám íze is keserű legyen; vagy hogy rájöjjek, van valami, ami még kettőnkénél is hűvösebb. – Egyáltalán, hol laksz?

– Budán. A Törökvész úton. – Ezen el kellett vigyornom. – A párommal. – Ezen is. – Egy évig kint éltem nála Angliában. Félig az Egyesült Királyságból való. Nagyon... nagyon kedves ember.

– Tehát vagy hatvanéves.

– Ötvenöt. – Kár, hogy ennyire ismerem a volt nejem kiirthatatlan apakomplexusát. – Van egy nagy családja. Két fia és egy unokája. – És feltételezhetően emellett még egynéhány exfelesége. – Ő... ő elég családcentrikus. – Micsoda arany ember lehet. – A kinti számomról próbáltalak elérni, mielőtt nekivágtál a félmaratonnak. Hogy sok sikert kívánjak, mert... megérdemelted, és mert... pontosan tudom, miért jelentkeztél rá.

Emlékszem arra a hívásra, hogyne emlékeznék.

Inkább mégis hívtam vissza azt a számot.

Megérzés?

A továbbiakban tehetetlenül sodródtam, és hallgattam, hogy úgy döntött, folytatja a tanulmányait, és divattervezőnek tanul; hogy szerinte Európa tárt karokkal várja a fiatal tehetségeket; hogy ez a John ebben

is támogatja, mert ő egy igazi társ.

Hogy mindazok ellenére, hogy a segítségével talán már valamennyire helyrezökkent az élete, és idővel elkezdte feldolgozni az apja váratlan halálát, már nem szándékozik kitörölni a múltat.

Hogy végigsírta a blogomat; lementette az összes képet a telefonjára Misiről; hogy korábban valahányszor várandós nőket látott, átment az utca másik oldalára, annyira gyötörte a tudat, hogy neki is van egy gyereke, ha nem is vele él.

Hogy ennek a Johnnak is csak két hónap elteltével jelentette be, hogy három évvel ezelőtt egy sérült csecsemőnek adott életet, akit a volt férje gondjaira bízott.

Hogy úgy érzi, bármennyire is fél, sőt retteg, hogy milyen is ez a kisfiú valójában, ennél a félelemnél erősebb a vágy, hogy az útjuk mégiscsak keresztezze egymást valahogyan.

És ha én nem engedem, ez az álma soha nem fog teljesülni.

Akkor hiába vette a bátorságot, hogy felkeressen minket.

Közben egyre csak azon kattogtam, amit Kata mondott... *Egyetlen esélyt se adsz ennek a nőnek, hogy legalább egyszer láthassa, milyen fantasztikus az a kisfiú, akit otthagyt neked...*

Akit otthagyt neked...

Otthagyt...

Neked...

A mobilomon aztán leadtam a füstjeleket Katának.

12:14 Minden OK?

12:18 *ja*

12:20 De biztos jól vagy?

12:21 *jol*

12:22 *talán nem lesz gaz*

12:25 Ez nem túl meggyőző.

12:26 100%?

12:26 *100%.*

Nemsokára nyílt a kávézó ajtaja; az üvegen megcsillanó utcai fények bántották a szemem.

Rita kiitta az utolsó kortyot is a csészéjéből, és talán rendelt volna még egy kávé, ha már a felszolgálók ott köröztek körülöttünk, mint a kiéhezett dögkeselyűk.

Hátha így több ideje marad győzködni és könyörögni.

Hátha megenyhülök.

Mindez azonban értelmét veszítette; engem ugyanis már egy percig sem kellett tovább győzködni.

Mert már jó néhány mondattal ezelőtt feladtam.

Vagy talán annál is korábban.

Befejeztem a harcot; a füstjelek célba értek.

Én ültem a bejárattal szemben, így én pillantottam meg előbb kettejüket: a nőt a sárga ruhában, aki izgatottan int, szavak nélkül.

A kezét fogó, kissé ingatag mozgású, túlöltöztetett gyereket a tengerészkapitányos csíkos pulóverében és abban a nadrágjában, amit a mama vagy ötször megvarrt

már a térdénél, ő mégis ragaszkodott hozzá.

Mielőtt a tekintetem elárul, úgy tettem, mint akinek fel se tűnik, hogy bizonytalan léptekkel közelednek felénk.

– Mondd meg, mit tegyek, hogy legalább csak egyszer megengedd, hogy lássam... – Rita kitartóan ostromolt, mire hanyagul vállat vontam:

– Például akár hátra is fordulhatnál.

Eleinte nem értette, mire célzok.

Miért gúnyolódok vele, éppen itt és éppen most.

Miért vagyok szadista, miért nem változtam semmit ennyi év alatt.

Aztán abbahagyta a néma vádaskodást, és felfigyelt rájuk.

Kata, ahogy ráismert a volt feleségemre, elsápadt; úgy kiszökött a vér az arcából, hogy azt hittem, mindjárt sarkon fordul.

Köszönés se fért ki a torkán.

Misa érdeklődve nézte a *nénit*, Rita pedig fel se fogta elsőre, hogy itt van.

Itt van, és *ő az*.

A tenyeremet megpihentettem Misa fején, aki megeresztett egy mosolyt, és az oldalamhoz bújtt.

Az asztalon kis híján felborult a virág, ahogy Rita lassan felkelt a székből.

Némi tétovázás után letérdelt Misa elé; le a kávézó ragadós padlójára.

Nem mert közeledni.

Még nem merte nevén szólítani se.

De egy másodpercre se vette le a szemét róla, amit már el is futottak a könnyek.

Egyik a másik után.

Felnézett rám; talán némi bátorításért, talán hálásan, majd újra vissza a gyerekre.

Kata nagy nehezen elengedte Misa kezét, én pedig gyorsan megfogtam az övét, és biztatóan megszorítottam.

Hideg volt, mint a jég.

Az egész kávázó minket bámult; az anyát, aki ennyi év után először látja a Down-szindrómás kisfiát; az apát, aki feladta a küzdelmet önmagával; a férfi barátnőjét, aki miatt végül képes volt felülkerekedni magán, és a gyereket, aki nélkül egyikük se válhatott volna azzá, aki.

– Hát te vagy az... – Rita a szája elé kapta a kezét. Egyre sebesebben patakozó könnyei végigcsorogtak az állán, és onnan az ölébe. – Kisfiam... *Misi...* – Óvatosan kinyújtotta felé a karját, és a mutatóujjával végigsimított Misa kipirosodott arcán és a hallókészülékén, aki érdeklődve, de azért a lábam menedékében leste őt. – Istenem... – rebegte Rita felzaklatva, és egy pillanatra összeszorította a szemét; görcsösen, mint aki a lehető legmélyebb szenvedéseitől is kész egyszerre megszabadulni, akármennyire fáj is –, milyen aranyos vagy...

Kata lélegzete egyre gyorsult.

Olyan erővel markolta a kezemet, hogy szinte belesajdult.

A szélrózsa minden irányába tekingetett, riadtan; sehogy sem találta a helyét közöttünk.

Éreztem, hogy remeg, ezért a vállánál fogva magamhoz húztam, és belesúgtam a hajába.

– Csss... Nincs baj. – Piros volt az orra, és szípigott.

Két kezembe fogtam az arcát, és a homlokomat az övének döntöttem.

Hogyan is adhatnám a tudtára, mennyire hálás vagyok neki?

Megfogta a csuklóm.

– Én most... – nedves tekintettel elmosolyodott – elmegyek, Balázs. – Szünetet tartott. – Haza. *Hozzád.*

– Látom, valami folyton félremegy. Nem hozzám mész haza. – Nyeltem egyet. – Hanem lassan inkább már *haza. Hozzánk.*

– Tudom – súgta.

Elszakadt tőlem, és elindult a kijárat felé, ahonnan még egyszer visszafordult.

Még utoljára rám pillantott; a kávézó ajtaja is alig akart becsukódni mögötte.

Rita még mindig sírt.

Vagy nevetett.

Mégis inkább sírt.

A pincér mindenesetre hozta a számlát, amit senki se vett át.

Hozzám is odajött, hogy uram, ha nem kérnek mást, itt a számla.

Megnyugtattam, hogy mindjárt kifizetem, és hogy nem, kösz, nem kérek mást; még az is lehet, hogy mindenem megvan, amim csak lehet.

Legalábbis az, ami fontos.

Mindjárt fizetek, csak még előbb végignézem, ahogy az egyik nő elsétál az ablak alatt – ezúttal nem az életemből –, a másik meg... hát, a másik meg mintha épp most határozná el, hogy ha vagyok olyan jó fej, és megengedem, hogy ők ketten egy nap újra találkozzanak, előtte olvas majd róla.

Hátha megérti ezt a különös gyereket; talán még meg is szelídíti.

Világos, hogy ezt akarja: ő az anyja.

Az ő hasában növekedett kilenc hónapig, és aztán ő is szülte meg, nem én.

Még sincs képben azzal, hogy Misa nem olyasvalaki, akit meg szoktak szelídíteni.

Sokkal inkább ő az, aki megszelídít másokat.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Hálával tartozom Kenyeres Dórának, Kovácsné Szabó Szilviának, Károly Andreának és Góth Szilviának, akik édesanyaként segítettek jobban megismerni a Down-szindrómás gyerekeket.

Köszönöm még az Oroszországban élő Evgeny Anisimovnak, hogy egyedülálló, Down-szindrómás kisfiát nevelő apaként megnyílt a világnak, és a történetével példaként szolgálhat más, hasonló helyzetben lévő szülőknek.

És köszönöm még Till Katalinnak, hogy segített a kézirat kiteljesedésében, valamint barátnőmnek, Szántó Évának, aki tizenhárom éves korom óta értő olvasóként ellát a világ leghasznosabb tanácsaival.

Csak Neked – újdonságok, meglepik
és kedvezmények a kiadónkban!

Olvasd be a kódot, és gyere, várunk!

erawan.hu